

ARSÈNE LUPIN SPĂRGĂTORUL-GENTILOM

Maurice Leblanc

Campania:

„CITEȘTE GRATUIT O CARTE“

Într-o lume în care trebuie să plătești și când respiri,
Editura NAȚIONAL vine cu o ofertă imbatabilă.
Poți lectura această carte, o poți copia și stoca în propria bibliotecă virtuală, după cum vrei.
Citește-o acasă, la școală sau la serviciu, în metrou ori în parc, pe computer,
laptop, tabletă sau telemobil. Noi nu ne supărăm, dar nu încerca să scoți bani din treaba asta,
fiindcă încalci „Legea dreptului de autor și a drepturilor conexe“.

Fii prietenul nostru!
Înscrie-te în Clubul NAȚIONAL și vei avea numai de câștigat!

Editura NAȚIONAL
- 2014 -

ISBN: 978-973-659-255-3

I. Arestarea lui Arsène Lupin

Stranie călătorie! Și începuse atât de bine! Niciodată nu mai făcusem un voiaj care să înceapă sub auspicii atât de favorabile ca aceasta. „Provence“ este un transatlantic rapid, confortabil, comandat de cel mai amabil dintre căpitani. Societatea cea mai aleasă se afla pe această navă. Se stabileau relații, se organizau petreceri. Aveam minunata impresie că suntem rupți de lume, luându-ne soarta în propriile noastre mâini, ca pe o insulă necunoscută, obligați prin urmare, să ne apropiem unii de alții.

Și ne apropiam...

V-ați gândit vreodată la aspectele originale și neprevăzute dintr-un grup de ființe ce nu se cunoșteau cu o zi înainte, și care pentru câteva zile, între cerul nesfârșit și marea imensă, vor trăi viața în laturile sale cele mai intime, vor înfrunta împreună mânia oceanului, asaltul înfricoșător al valurilor și calmul șiret al apei liniștite?

În fond, viața însăși este trăită într-un fel de rezumat tragic, cu furtunile și mărețiile sale, cu monotonia și diversitatea sa și iată de ce, poate, gustăm cu o grabă febrilă și o voluptate cu atât mai intensă această scurtă călătorie, al cărei sfârșit se întrevede chiar din momentul în care începe.

Dar, de mai mulți ani, se petrece ceva care sporește în mod straniu emoțiile traversării. Mica insulă plutitoare depinde încă de această lume de care credeam că am scăpat. Rămâne o legătură care se desface puțin, câte puțin, în largul oceanului și puțin, câte puțin, se reînnoadă tot acolo. ~~Telegraful fără fir! Apelul dintr-un alt univers de unde se primesc știri în modul cel mai misterios~~ din câte există! Imaginația nu mai are niciun mijloc pentru a descrie firele de metal prin care alunecă mesaje invizibile. Misterul este și mai profund și mai poetic totodată și trebuie să recurgi la aripile vântului pentru a explica această nouă minune.

Astfel, din primele ore ale călătoriei, ne-am simțit urmăriți, escortați, precedați chiar de acea voce îndepărtată care, din timp în timp, șoptea la urechea câte unui pasager vorbe de departe. Mie mi-au vorbit doi prieteni. Alți zece, douăzeci ne-au trimis tuturor, prin spațiu, vorbe de rămas bun, triste sau pline de bucurie. Așadar, în a doua zi a călătoriei, pe când ne aflam la cinci sute de mile de coasta franceză, într-o după-amiază cu furtună, telegraful fără fir ne transmitea o depeșă cu următorul conținut:

Arsène Lupin este la bord, clasa întâi, păr blond, rană la antebrațul drept, călătorește singur, sub numele de R...

Chiar în acest moment, un tunet violent a izbucnit în cerul întunecos. Undele electrice se întrerupseră. Restul depeșei nu mai ajunsese până la noi. Din numele sub care se ascundea Arsène Lupin nu aflarăm decât inițiala. Dacă ar fi fost vorba de o cu totul altă veste, nu mă îndoiesc deloc că secretul ar fi fost păstrat cu strictețe de cei de la postul telegrafic, ca și de comisarul de bord și de căpitan. Dar se pare că sunt evenimente care înving și cea mai riguroasă discreție. În aceeași zi, fără a se putea spune pe ce cale, știam cu toții că faimosul Arsène Lupin se ascundea printre noi.

Arsène Lupin printre noi! Spărgătorul-gentilom ce nu putea fi prins, cel ale cărui fapte îndrăznețe erau povestite în ziare de mai multe luni și ani de zile! Enigmaticul personaj cu care bătrânul Ganimard - cel mai bun polițist al nostru - se angajase într-un duel pe viață și pe moarte ale cărui peripeții se desfășurau în mod atât de pitoresc!

Arsène Lupin, gentilomul fantezist ce nu operează decât în castele și saloane și care, într-o

noapte, când pătrunsese la baronul Schormann, plecase cu mâinile goale și își lăsase cartea de vizită pe care scrisese:

„Arsène Lupin, Spărgătorul-gentilom, va reveni când mobila va fi autentică.“

Arsène Lupin, omul cu mii de înfățișări: rând pe rând șofer, tenor, bookmaker, băiat de bani-gata, adolescent, bătrân, comis voiajor marseiez, medic rus, toreador spaniol!

Trebuie să avem în vedere următorul lucru important: Arsène Lupin se plimba în cadrul relativ restrâns al unui transatlantic, dar ce spun eu, în acest mic spațiu al clasei întâi, în care în fiecare clipă toți erau împreună în aceeași sală de mese, în același salon, în același fumoar! Arsène Lupin era, poate acest domn... Sau cel de colo... Vecinul meu de masă... Colegul meu de cabină...

— Și asta va dura încă de cinci ori 24 de ore! protestă a doua zi miss Nelly Underdown. Este intolerabil! Sper că va fi repede arestat.

Și întorcându-se spre mine, îmi spuse:

— Dumneavoastră, domnule d'Andrésy, care sunteți în relații bune cu căpitanul, nu știți nimic?

Aș fi vrut să știu ceva pentru a-i face pe plac lui miss Nelly! Era una dintre acele minunate creaturi care, oriunde s-ar afla, este în centrul atenției. Frumusețea și averea lor iau ochii tuturor. Ele au o „curte“, admiratori, susținători.

Crescută la Paris de o mamă franțuzoaică, ea mergea la tatăl ei, foarte bogatul Underdown, la Chicago. Era însoțită de una dintre prietenele sale, Lady Jerland.

Chiar de la început mi-am pus candidatura pentru flirt. În intimitatea rapidă a călătoriei, imediat farmecul ei m-a tulburat și mă simțeam cam nepregătit pentru un flirt când ochii săi mari, negri, îi întâlneau pe ai mei. Totuși, ea îmi primea omagiile cu o anumită bunăvoință. Chiar se amuza la cuvintele mele de duh și îi plăceau anecdotele pe care i le spuneam. O vagă simpatie părea să răspundă politeții mele prevenitoare.

Un singur rival poate m-ar fi îngrijorat, un tânăr destul de drăguț, elegant, rezervat, a cărui comportare tăcută ea părea să o prefere uneori comportării mele „mai deschise“ de parizian. Făcea parte din grupul de admiratori care o înconjură pe miss Nelly, când ea m-a întrebat ce părere am despre eveniment. Eram pe punte, așezați confortabil pe șezlonguri. Furtuna din ajun limpezise cerul. Era o vreme delicioasă.

— Nu știu nimic precis, domnișoară, i-am răspuns, dar ar fi oare imposibil să facem noi singuri ancheta la fel de bine cum ar face-o bătrânul Ganimard, dușmanul personal al lui Arsène Lupin?

— O-ho, o luați cam repede!

— De ce? Credeți că problema este atât de complicată?

— Foarte complicată.

— Dar uitați că avem unele elemente cu ajutorul cărora o putem rezolva.

— Ce elemente?

— În primul rând știm că Lupin se numește R...

— Este cam vag.

— În al doilea rând, știm că el călătorește singur.

— Dacă pentru dumneavoastră este suficient acest lucru...

— În al treilea rând, știm că este blond.

— Ei, și?

— Păi atunci nu avem decât să consultăm lista pasagerilor și să procedăm prin eliminare.

Aveam lista în buzunar. O scot și încep să o parcurg.

— Iată, sunt numai treisprezece persoane al căror nume are inițiala care ne interesează.

— Numai treisprezece?

— La clasa întâi, da. Dintre acești treisprezece domni R..., după cum puteți vedea, nouă sunt însoțiți de soții, copii sau servitori. Ramân patru personaje izolate: marchizul de Raverdan...

— Secretar de ambasadă, mă întrerupse miss Nelly, îl cunosc.

— Maiorul Rawson...

— Este unchiul meu, spuse cineva din cercul nostru.

— Domnul Rivolta...

— Prezent, strigă unul dintre noi, un italian a cărui figură dispărea sub o barbă neagră de toată frumusețea.

Miss Nelly izbucni în râs.

— Domnul nu prea este blond.

— Deci, reluai eu, suntem obligați să conchidem că vinovatul este ultimul de pe listă.

— Adică?

— Adică domnul Rozaine. Îl cunoaște cineva pe domnul Rozaine?

Nimeni nu spunea nimic. Însă miss Nelly, adresându-se tânărului taciturn a cărui asiduitate față de ea mă necăjea, îi spuse:

— Ei bine, domnule Rozaine, nu spuneți nimic?

Toți s-au întors spre el. Era blond.

Trebuie să recunosc că am simțit un șoc în străfundul sufletului. Iar tăcerea stânjenitoare care se lăsa mă făcu să înțeleg că și ceilalți erau cuprinși de aceeași stare de sufocare. Deși era absurd, căci nimic din comportarea și înfățișarea acestui domn nu arăta că ar putea fi considerat suspect.

— De ce nu răspund? spuse el. Pentru că având în vedere starea mea de călător singur și culoarea părului, eu am făcut deja pe cont propriu o anchetă asemănătoare și am ajuns la aceeași concluzie. Deci, sunt de părere să fiu arestat. Arăta extrem de caraghios, pronunțând aceste cuvinte. Buzele sale subțiri ca două linii inflexibile se subțiaseră și mai mult și păliră. Firișoare de sânge îi brăzdară albul ochilor.

Glumea, desigur. Totuși fizionomia și atitudinea sa ne impresionară. Miss Nelly întrebă cu naivitate:

— Dar dumneavoastră nu sunteți rănit?

— Într-adevăr, spuse el, rana lipsește.

Cu un gest nervos ridică mâneca și își arată brațul. Dar deodată o idee îmi străfulgeră prin minte. Privirea mi se încrucișă cu aceea a lui Miss Nelly: el își arătase bratul stâng. Și pe legea mea eram hotărât să-l demasc, însă un incident ne distrase atenția. Lady Jerland, prietena lui Miss Nelly venea în fugă. Era foarte tulburată. Ne-am adunat cu toții în jurul ei și ea reuși să îngaime după un

mare efort de voință:

— Bijuteriile. Perlele mele!... Mi-au luat tot!...

Dar nu, nu i se luase tot, după cum am aflat mai târziu, ci se întâmplase un lucru și mai curios: hoțul alesese!

Din steaua cu diamante, din pandativul cu pietre de rubin, din coliere și brățări nu fuseseră luate pietrele cele mai mari, ci cele mai fine, cele mai prețioase, adică cele mai valoroase, deși erau cele mai mici. Monturile zăceau aruncate pe masă. Le-am văzut și eu, ca și ceilalți, despuiate de nestematele lor ca niște flori cărora le fuseseră smulse petalele cele mai frumoase, strălucitoare și colorate.

Și când te gândești că pentru a face această treabă hoțul trebuise ca, în timp ce lady Jerland își servea ceaiul, în plina zi și pe un culoar pe care trecea multă lume, să spargă ușa cabinei, să găsească un săculeț ascuns în fundul unei cutii pentru pălării, să-l deschidă și să aleagă! Toți se mirară într-un glas. Și atunci când furtul a fost adus la cunoștința pasagerilor, toți au fost de aceeași părere: este mâna lui Arsène Lupin.

Era, într-adevăr, modul său de a acționa, complicat, misterios, de neconceput... Dar totuși logic, căci, dacă era greu să ascunzi întreaga cantitate de bijuterii, era mult mai simplu să faci acest lucru cu mici pietre prețioase dispartate, perle, smaralde și safire.

Și iată ce s-a întâmplat la cină: locurile din stânga și din dreapta lui Rozaine au rămas neocupate. Apoi, am aflat că a fost chemat de comandantul navei.

Arestarea sa, de care nimeni nu se îndoia că avusese loc, a provocat o adevărată ușurare. Puteam în sfârșit să respirăm. În acea seară s-au făcut glume, s-a dansat. Mai ales miss Nelly a arătat o veselie extraordinară care m-a făcut să înțeleg că dacă i-au făcut plăcere omagiile pe care i le aducea Rozaine, acum le uitase complet și nu-i lipseau deloc. Modul grațios în care se comporta sfârși prin a mă cuceri. Către miezul nopții, sub clar de lună, i-am declarat devotamentul meu cu o emoție care nu a părut să-i displacă.

Însă a doua zi, spre surprinderea generală, s-a aflat că acuzațiile ce i se aduceau nefiind suficiente, Rozaine a fost eliberat. Fiu al unui important negustor din Bordeaux, el prezentase acte care erau în perfectă regulă. În plus, brațele sale nu aveau nici cea mai mică urmă de rană.

— Acte, acte de naștere, protestară dușmanii lui Rozaine, mare lucru! Arsène Lupin poate să vă arate câte acte vreți! Iar cu privire la rană, ori n-a avut-o... ori i-a șters urma!

Li s-a obiectat că la ora producerii furtului, Rozaine - și era un fapt demonstrat - se plimba pe punte. La care ei ripostară imediat:

— Oare un om de talia lui Arsène Lupin are nevoie să asiste la furtul pe care îl comite?

Și apoi, în afara oricărei considerațiuni nepotrivite, exista un punct asupra căruia nici cei mai sceptici nu puteau emite vreo obiecție. Și anume: cine, în afară de Rozaine, călătorea neînsoțit, era blond și avea un nume care începea cu R? Atunci la cine se referea telegrama, dacă nu la Rozaine?

Iar atunci când Rozaine, cu câteva minute înainte de masă, s-a îndreptat cu îndrăzneală spre grupul nostru, miss Nelly și lady Jerland se ridicară și plecară. De teamă, binenteles.

O oră mai târziu, o circulară scrisă de mână era citită de personalul de deservire, marinari, călători de la toate clasele: domnul Rozaine promitea zece mii de franci celui care îl va descoperi pe Arsène Lupin sau persoana la care se aflau pietrele prețioase furate.

— Și dacă nimeni nu vrea să mă ajute să prind acest bandit, i-a spus Rozaine căpitanului navei, o voi face eu singur!

Așadar, Rozaine contra lui Arsène Lupin sau, mai degrabă, după părerea care circula, Arsène

Lupin însuși contra lui Arsène Lupin. Lupta era într-adevăr interesantă.

Și a durat două zile.

Rozaine a fost văzut colindând peste tot, mergând printre membrii personalului de deservire, întrebând, căutând. Iar noaptea, umbra sa a fost văzută bântuind nava.

La rândul său, căpitanul a dovedit o energie nemăsurată. „Provence“ a fost cotrobăit de sus și până jos, în toate cotloanele. Toate cabinele, fără nicio excepție, au fost cercetate, sub pretextul foarte verosimil că obiectele puteau fi ascunse oriunde, în afară de cabina vinovatului.

— Până la urmă tot se va descoperi ceva, nu-i așa? mă întrebă miss Nelly. Oricât de mare vrăjitor ar fi, nu poate face ca diamantele și perlele să devină invizibile.

— Ba da, i-am răspuns, și va trebui să căutăm în pălăriile noastre, în căptușeala hainelor și în toate lucrurile pe care le purtăm pe noi.

Și arătându-i aparatul meu de fotografiat „Kodak“, un 9x12 cu care o pozam fără încetare, i-am spus:

— Nu credeți că într-un aparat nu mai mare decât acesta ar putea încăpea toate pietrele prețioase furate de la lady Jerland? Hoțul se prefacă că fotografiază, dar folosește aparatul ca ascunzătoare.

— Totuși, am auzit că nu există hoț care să nu lase nicio urmă.

— Ba există unul: Arsène Lupin.

— Cum așa?

— Da, pentru că el nu se gândește numai la furtul pe care îl comite, ci și la dovezile care l-ar putea demasca.

— La început erați mai optimist.

— Adevărat, dar acum l-am văzut la lucru.

— Și care este părerea dumneavoastră?

— Cred că ne pierdem timpul.

Și, într-adevăr, investigațiile nu dădeau niciun rezultat sau, cel puțin, rezultatul nu a fost pe măsura efortului general: căpitanului i s-a furat ceasul. Furios la culme, acesta își spori încăpățânarea și îl supraveghe mai îndeaproape pe Rozaine, cu care avusese mai multe discuții. A doua zi, frumoasă ironie, ceasul fu găsit printre gulerele false ale secundului.

Toate acestea păreau a fi minuni și demonstraau modul de lucru amuzant al lui Arsène Lupin, spărgător, într-adevăr, dar și animat de plăcere în loviturile pe care le dădea. Lucra din vocație, desigur, dar și pentru a se distra. Dădea impresia omului ce se amuză, urmărind piesa al cărei autor este și care, în culise, se prăpădește de râs pentru calitățile spiritului său și de situațiile pe care le-a imaginat.

Ce mai încoace și încolo, era un artist în genul său și când l-am văzut pe Rozaine, încruntat și tenace m-am gândit la dublul rol pe care îl juca fără îndoială acest personaj dubios, nu puteam să nu am o anume admirație.

Dar iată că, în penultima noapte a călătoriei, ofițerul de cart auzi niște gemete în colțul cel mai întunecos al punții. Se apropie de acel loc și descoperi un om care zăcea pe jos, cu capul înfășurat într-o pânză cenușie foarte groasă, având mâinile legate cu o sfoară fină. Fu dezlegat, ridicat și i se dădură îngrijirile necesare. Acest om era Rozaine. Fusese atacat în cursul unuia dintre raidurile sale, trântit și pradat. Pe o carte de vizită prinsă cu un bold de haină erau scrise următoarele cuvinte:

„Arsène Lupin acceptă cu recunoștință cei zece mii de franci ai domnului Rozaine.”

În realitate însă, portofelul furat conținea douăzeci de bancnote de o mie.

Desigur, nefericitul a fost acuzat că a simulat acest atac asupra sa. Dar în afară de faptul că i-ar fi fost cu neputință să-și lege mâinile astfel, s-a dovedit că scrisul de pe cartea de vizită se deosebea complet de cel al lui Rozaine și semăna, dimpotrivă, până la a se confunda, cu scrisul lui Arsène Lupin, așa cum era reprodus într-un vechi jurnal de bord găsit pe navă.

Așadar, Rozaine nu mai era Arsène Lupin. Rozaine era din nou Rozaine, fiul unui negustor din Bordeaux. Iar prezența lui Arsène Lupin era dovedită din nou și încă prin ce faptă redutabilă

Groaza îi cuprinse pe toți. Nimeni nu mai avea curajul să rămână singur în cabină și nici să se aventureze în locuri mai dosnice pe vapor. Pasagerii se adunau în grupuri în care puteau fi siguri unii de alții. O neîncredere instinctivă îi bântuia și pe cei mai intimi prieteni. Și asta deoarece amenințarea nu venea de la un individ izolat, ceea ce era un pericol nu prea mare. Acum, Arsène Lupin era... Era toată lumea! Imaginația noastră surescitată îi conferea o putere miraculoasă și nelimitată. Îl socoteam capabil să ia înfățișările cele mai neașteptate, putând să fie pe rând respectabilul maior Rawson, sau nobilul marchiz de Raverdan, sau chiar - pentru că nu ne mai opream la inițiala acuzatoare a numelui - una sau alta dintre persoanele pe care le cunoșteam cu toții, având soție, copii, servitori.

Primele radiograme nu ne aduseră nicio noutate. Sau cel puțin căpitanul nu ne-a spus nimic, ceea ce nu avu darul să ne liniștească.

De aceea, ultima zi ni s-a părut că nu se mai sfârșește. Trăiam cu sentimentul că se va întâmpla o nenorocire. De această dată nu va mai fi vorba de un furt, de o simplă agresiune, va fi o crimă, un omor. Nimeni nu credea că Arsène Lupin se va mulțumi cu cele două prăzi nesemnificative. Stăpân absolut al navei, autoritățile fiind reduse la neputință, nu trebuia decât să vrea, totul îi era permis, el dispunea de bunurile și viețile noastre.

Pentru mine acele ore au fost minunate, trebuie să vă mărturisesc, deoarece pe parcursul lor am câștigat încrederea lui miss Nelly.

Impresionată de atâtea evenimente, având o fire cam slabă, ea căuta lângă mine protecție, siguranță, pe care eu eram fericit să i le ofer.

~~În fond, îi mulțumeam lui Arsène Lupin: Oare nu el era acela care ne apropia? Nu datorită lui puteam să-mi fac cele mai frumoase visuri? Visuri de dragoste și visuri mai puțin fimerice, de ce să n-o recunosc? Familia Andrésey este de viță nobilă, însă blazonul ei și-a cam pierdut din strălucire și nu mi se părea nedemn pentru un gentilom să încerce să redea numelui pe care îl purta faima pierdută! Aceste visuri, simțeam eu, nu o jigneau deloc pe Nelly. Ochii săi surâzători îmi dădeau voie să mi le fac. Blândețea vocii sale îmi spunea să sper.~~

Și până în ultimul moment al călătoriei, cu coatele sprijinite pe bastingaj, am stat unul lângă celălalt, în timp ce la orizont, în fața noastră, se profilau coastele americane.

Perchezițiile fuseseră întrerupte. Eram în așteptare. De la înălțimea cabinelor de clasa întâi și până la spațiul dintre cele două punți ale vasului, unde mișunau emigranții, se aștepta momentul suprem în care va fi explicată în sfârșit enigma. Cine era Arsène Lupin? Sub ce nume, sub ce masca se ascundea faimosul Arsène Lupin?

~~Si momentul suprem sosi. Chiar dacă aș trăi o sută de ani, nu aș uita nici cel mai mic detaliu din ceea ce s-a întâmplat.~~

— Cât sunteți de palidă, miss Nelly, i-am spus celei care mă însoțea și se sprijinea de brațul

meu, gata să leșine.

— Și dumneavoastră, îmi răspunse ea, ah, sunteți atât de schimbat!

— Vă dați seama, este un moment pasionant și sunt fericit să-l pot trăi lângă dumneavoastră, miss Nelly. Cred că amintirea dumneavoastră uneori...

Ea nu asculta. Pasarela fu lăsată. Înainte de a începe debarcarea, au urcat diverși oameni, vameși, bărbați în uniformă, mesageri.

Miss Nelly bâigui:

— Nu aș fi deloc surprinsă dacă s-ar descoperi că Arsène Lupin a șters-o în timpul traversării.

— Da, poate a preferat să moară decât să se dezonoreze și s-a aruncat în Atlantic pentru a nu fi prins.

— Nu râdeți, ripostă ea, agasată.

Deodată tresării. Ea observă și mă întrebă ce s-a întâmplat.

— Îl vedeți pe bătrânelul care stă în capătul pasarelei?

— Cel cu umbrelă și cu redingotă verde-oliv?

— Da, e Ganimard.

— Ganimard?

— Da, celebrul politist, cel care a jurat să-l prindă pe Arsène Lupin. Și iata-l aici. Nu-i place ca altcineva să se amestece în treburile lui.

— Deci, e sigur că Arsène Lupin va fi prins?

— Cine știe? Se pare că Ganimard nu l-a văzut decât machiat și deghizat. Doar dacă îi cunoaște numele de care se folosește...

— Ah! - spuse ea cu acea curiozitate puțin cam crudă a femeii - dacă aș putea asista la arestarea lui!

— Să avem răbdare! Cu siguranța că Arsène Lupin a remarcat prezența dușmanului său. Va prefera să iasă printre ultimii, când ochii bătrânului vor fi obosiți.

Debarcarea începu. Sprijinindu-se în umbrelă, cu un aer indiferent, Ganimard nu părea să acorde atenție mulțimii care se înghesuia între cele două balustrade. Am observat că un ofițer de pe navă, postat în spatele lui, îi spunea ceva din când în când.

Marchizul de Raverdan, maiorul Rawson, italianul Rivelta trecură, trecură și alții, mulți alții...

L-am văzut pe Rozaine apropiindu-se. Sărmanul Rozaine! Nu părea refăcut după întâmplările prin care trecuse!

— Este, poate, totuși el, îmi spuse miss Nelly... Ce părere aveți?

— Cred că ar fi foarte interesant să-i avem în aceeași fotografie pe Ganimard și pe Rozaine. Luați aparatul meu, am mâinile atât de încărcate.

I l-am dat, dar era prea târziu pentru a mai face poza. Rozaine tocmai trecea. Ofițerul se aplecă la urechea lui Ganimard, dar acesta ridică din umeri, iar Rozaine trecu.

Și atunci, Doamne-Dumnezeule, cine era Arsène Lupin?

— Da - spuse ea cu glas tare -, cine-i?

Nu mai erau decât vreo douăzeci de persoane. Ea se uita la fiecare cu teama confuză că el nu se află printre acestea. I-am spus:

— Nu mai putem aștepta mult.

Ea înaintă. Eu am urmat-o. Dar nu am făcut nici zece pași că Ganimard ne și opri.

— Ei bine. Ce s-a întâmplat, am strigat eu.

— Un moment, domnule, de ce vă grăbiți?

— O însoțesc pe domnișoara.

— Un moment! repetă el pe un ton mai hotărât.

Mă privi cu atenție, apoi îmi spuse, privindu-mă în ochi:

— Arsène Lupin, nu-i așa?

Am început să râd.

— Nu. Bernard d'Andrézy, pur și simplu.

— Bernard d'Andrézy a murit acum trei ani în Macedonia.

— Dacă Bernard d'Andrézy ar fi murit, eu nu aș mai fi aici. Dar nu e cazul. Iată actele mele!

— Sunt actele lui. Va fi o plăcere pentru mine să-mi explicați de unde le aveți.

— Dar sunteți nebun! Arsène Lupin s-a îmbarcat sub numele de R.

— Da, încă un truc de-al dumneavoastră, o pistă falsă pe care i-ați îndepărtat pe urmăritori! Sunteți inteligent, domnule! Dar de data asta șansa v-a jucat o festă. Hai, Lupin, fii fair play!

Am ezitat o clipă. Dintr-o dată mă lovi peste antebrațul drept. Am scos un strigăt de durere. Mă lovise peste rana care nu se închisese încă, despre care se vorbea în telegramă.

Ce era să fac, trebuia să mă resemnez. M-am întors spre miss Nelly. Ea asculta, lividă, gata să se prăbușească. Privirea ei o întâlni pe a mea, apoi coborî spre aparatul de fotografiat pe care i-l dădusem. Avu o tresărire și înțelese deodată despre ce era vorba.

Într-adevăr, între pereții înguști din piele neagră, în interiorul micului obiect pe care avusesem inspirația să i-l dau înainte ca Ganimard să mă fi oprit, se găseau cei douăzeci de mii de franci ai lui Rozaine, perlele și diamantele luate de la lady Jerland.

Ah, jur că în acel moment solemn, când Ganimard și doi dintre oamenii lui mă înconjurau, totul îmi era indiferent, arestarea, ostilitatea oamenilor, totul, în afară de un singur lucru: hotărârea pe care o va lua miss Nelly în privința a ceea ce-i spusese.

Nici nu îndrăzneam să mă gândesc că ei ar fi putut intra în posesia acestei probe materiale și hotărâtoare.

Dar oare miss Nelly le-o va da? Voi fi trădat de ea? Voi fi pierdut datorită ei? Va acționa ea ca un inamic care nu iartă sau ca femeia care nu uită și al cărei dispreț este îmblânzit de puțină indulgență, de puțină simpatie involuntară?

Ea trecu prin fața mea. Am salutat-o, înclinându-mă foarte mult, dar fără să spun niciun cuvânt. Împreună cu alți călători se îndreptă spre pasarelă, cu aparatul meu de fotografiat în mână. Fără îndoială că nu îndrăznește să o facă în public. Dar după o oră sau chiar mai puțin, ea îl va preda poliției.

Ajunsă la mijlocul pasarelei, cu o mișcare voluntară, îl lăsă să-i scape din mână între chei și navă. Apoi, am văzut-o îndepărtându-se. Delicata ei siluetă se pierdu în mulțime, apăru din nou și dispăru. Se terminase, se terminase pentru totdeauna.

Un moment am rămas nemișcat, în același timp trist și pătruns de o adâncă înduioșare.

Apoi am oftat, spre marea mirare a lui Ganimard:

— Păcat că totuși nu sunt un om cinstit...

Astfel, într-o seară de iarnă, Arsène Lupin îmi spuse povestea arestării sale. Hazardul întâmplărilor pe care le voi descrie într-o bună zi dăduse naștere unor legături... Pot spune de prietenie... Oare?!.... Da, îndrăznesc să cred că Arsène Lupin mă onorează cu puțină prietenie și că de aceea vine uneori la mine fără să mă anunțe, aducând în liniștea cabinetului meu de lucru, veselia sa juvenilă, momente din viața sa pasionantă, buna sa dispoziție de om pentru care destinul nu înseamnă decât noroc și bucurie.

Portretul lui? Cum aş putea să i-l fac? De douăzeci de ori l-am văzut pe Arsène Lupin și de douăzeci de ori aveam în față o altă persoană, sau mai degrabă aceeași persoană văzută în douăzeci de oglinzi, ce prezentau tot atâtea imagini deformate, fiecare având ochii săi specifici, forma deosebită a figurii, mișcarea sa proprie, silueta și caracterul său.

— Nici eu nu mai știu bine cine sunt, mi-a spus el. Când mă uit în oglindă nu mă mai recunosc.

Era o butadă, desigur, și un paradox, dar adevărat pentru cei care-l întâlnesc și care nu-i cunosc capacitățile fără număr, răbdarea, priceperea în arta machiajului, prodigiosa sa însușire de a-și transforma până și proporțiile feței și de a schimba până și distanța dintre ochi.

— De ce - spunea el - să am o înfățișare precisă? De ce să nu evit pericolul unei personalități întotdeauna aceeași? Faptele mele sunt suficiente pentru a mă caracteriza.

Și preciza cu un dram de orgoliu:

— Cu atât mai bine dacă nu se poate spune niciodată cu toată certitudinea: Iată-l pe Arsène Lupin. Esențial este că se spune fără teama de a greși: Arsène Lupin a făcut acest lucru.

Ceea ce încerc eu să reconstitui sunt unele dintre aventurile sale, după confidențele pe care a avut bunăvoința să mi le facă, în unele seri de iarnă, în liniștea cabinetului meu de lucru...

II. Arsène Lupin la închisoare

Nu există turist demn să poarte acest nume care să nu cunoască malurile Senei și care să nu fi remarcat, mergând de la ruinele de la Jumièges spre cele din Saint-Wandrille, straniul micuț castel feudal Malaquis, atât de mândru cocoțat pe stâncă, chiar în mijlocul cursului apei. Un pod arcuit face legătura cu șoseaua. Temelia turnurilor sale întunecate se confundă cu granitul pe care este clădit, un enorm bloc desprins din nu se știe care munte și adus aici de o neștiută și formidabilă convulsie a pământului. De jur-împrejur, apa calmă a marelui fluviu clipocește prin stufăriș, iar păsări de apă tremură pe vârfurile umede ale pietrelor.

Povestea castelului Malaquis este crâncenă ca și numele pe care îl poartă, agresivă ca și silueta lui. Istoria sa nu o fost altceva decât o suită de lupte, asedii, asalturi, prădăciuni și masacre. La vreme de seară, în ținutul Caux sunt evocate cu teamă crimele care s-au petrecut acolo. Se povestesc legende misterioase. Se vorbește despre faimosul tunel care ducea cândva la mănăstirea Jumièges și la conacul lui Agnès Sorel, frumoasa prietenă a lui Carol al VII-lea.

În această veche vizuină de eroi și de bandiți, locuiește baronul Nathan Cahorn, baronul Satan, cum era numit cândva la Bursă, unde s-a îmbogățit puțin cam brusc. Nobilii din Malaquis, fiind ruinați, au trebuit să-i vândă, pe un preț de nimic, locuința strămoșilor lor. El și-a instalat aici minunatele colecții de mobile și de tablouri, de faianțe și de lemn sculptat. Trăiește singur, având trei servitori bătrâni. Nimeni nu pătrunde niciodată aici. Nimeni n-a putut privi niciodată în decorul acestor salii antice cele trei tablouri de Rubens pe care le are, cele două tablouri de Watteau, lucrarea în lemn a lui Jean Goujon și atâtea alte minuni cumpărate de la cei mai bogați participanți la

vânzările publice.

Baronului Satan îi este frică. Nu-i e frică pentru el, ci pentru comorile adunate cu o pasiune atât de tenace și cu perspicacitatea unui amator pe care nici cei mai șireți negustori nu se pot lăuda că l-au păcălit. Își iubește comorile. Le iubește aprig, precum un avar, și cu gelozie, precum un îndrăgostit.

În fiecare zi, la apusul soarelui, cele patru porți cu chingi de fier, care legau cele două capete ale podului cu intrarea curții de onoare, erau închise și zăvorâte. La cea mai mică atingere, sonerii electrice dădeau alarma. Din partea dinspre Sena nu era niciun pericol: stânca este foarte abruptă.

Într-o zi de vineri a lunii septembrie, factorul poștal se prezentă ca de obicei la capătul podului. Și tot ca de obicei, baronul întredeschise poarta cea grea. Îl privi pe om cu multă atenție, ca și cum nu ar fi cunoscut de ani de zile această față veselă și acești ochi șireți de țăran.

Omul îi spuse râzând:

— Eu sunt domnule baron. Nu sunt altul, care să fi luat bluza și șapca mea.

— Nu se știe niciodată, murmură Cahorn.

Poștașul îi dădu un teanc de ziare. Apoi spuse:

— Și-acum, domnule baron, iată ceva nou.

— Ceva nou?

— O scrisoare... Și încă recomandată.

Izolată, fără prieteni și fără să aibă pe cineva care să se intereseze de el, baronul nu primea niciodată scrisori și imediat acest eveniment i s-a părut a fi de rău augur și constituind un motiv de îngrijorare. Cine era misteriosul expeditor, care îl urmărea în adăpostul său?

— Trebuie să semnați, domnule baron.

Semnă nervos. Apoi luă scrisoarea, așteptă ca poștașul să dispară după curba drumului și câțiva pași în lung și în lat, se sprijini de parapetul podului, deschizând plicul.

Înăuntru se afla o foaie de hârtie în pătrățele cu următorul antet: închisoarea Santé din Paris. Se uită la semnătură: Arsène Lupin. Stupefiat, baronul citi:

„Domnule baron, în galeria care leagă cele două saloane ale dumneavoastră se află un tablou de Philippe de Champaigne de o excelentă factură, care îmi place enorm. Și tablourile de Rubens pe care le aveți sunt pe gustul meu, ca și tabloul semnat de Watteau. În salonul din dreapta apreciez dulapul Ludovic XIII, tapiseriile de Beauvais, măsuța Empire semnată de Jacob și scrinul Renaissance. În cel din stânga, întreaga vitrină cu bijuterii și miniaturi. De această dată, mă mulțumesc cu aceste obiecte, care cred că se vor vinde ușor. Vă rog deci să le împachetați în mod corespunzător și să le expediați pe numele meu, la gara Batignolles peste opt zile... Iar dacă nu, voi proceda eu însumi la ridicarea lor în noaptea de miercuri 27 spre joi 28 septembrie. Și, binențeles, nu mă voi mulțumi cu lucrurile menționate.

Vă rog să scuzați micul deranj pe care vi-l provoc și să acceptați expresia sentimentelor mele de respectuoasă considerație.

Arsène Lupin

P.S. Aveți grijă să nu-mi trimiteți tabloul cel mare de Watteau. Cu toate că ați dat treizeci de mii de franci pe el, nu este decât o copie, originalul fiind ars, în vremea Directoratului, de către

Barras - într-o noapte de dezmăț. Citiți Memoriile inedite de Garat.

Nu țin nici la centura Ludovic XV, a cărei autenticitate, de asemenea, mi se pare îndoielnică.“

Aceasta scrisoare îl întoarse pe dos pe baronul Cahorn. Chiar iscălită de altcineva l-ar fi alarmat nespuse de mult, darmite semnată de Arsène Lupin!

Cititor asiduu al ziarelor, la curent cu tot ceea ce se petrece în lume în domeniul furtului și al crimei, el nu ignora nimic din isprăvile spărgătorului internațional. Desigur, știa că Lupin, arestat în America de către dușmanul său Ganimard, era închis și i se pregătea procesul - cu mare bătaie de cap. Dar știa și că se putea aștepta la orice din partea lui. De altfel, această cunoaștere exactă a castelului, a dispunerii tablourilor și a mobilelor era un indiciu dintre cele mai redutabile. Cine îl informase despre lucruri pe care nimeni nu le văzuse?

Baronul ridică ochii și contemplă silueta sălbatică a castelului Malaquis, postamentul său abrupt, apa adâncă care îl înconjoară și ridică din umeri. Nu, cu siguranță nu era niciun pericol. Nimeni în lume nu putea pătrunde până în sanctuarul inviolabil al colecțiilor sale.

Bine, nimeni, dar Arsène Lupin? Oare pentru Arsène Lupin există uși, poduri mobile, ziduri? La ce ajută obstacolele cel mai bine imaginate, precauțiile cele mai abile, dacă Arsène Lupin s-a hotărât să dea o lovitură?

În aceeași seară, baronul i-a scris procurorului din Rouen. I-a trimis scrisoarea de amenințare, solicitând ajutor și protecție.

Răspunsul nu întârzie deloc: numitul Arsène Lupin era actualmente deținut la închisoarea Santé, supravegheat îndeaproape, fiind în imposibilitate de a scrie, deci scrisoarea nu putea fi decât opera unui mistificator. Totul demonstra acest lucru, logica și bunul simț, ca și realitatea faptelor. Totuși, din exces de prudență, a fost trimis un expert în examinarea scrisului. Acesta a spus că, în afara unor analogii, scrisul nu era al deținutului.

„În afara unor analogii“, baronul nu reținu decât aceste câteva cuvinte înfricoșătoare, în care el vedea recunoașterea unui dubiu care, singur, ar fi trebuit să fie suficient pentru ca justiția să intervină. Temerile sale crescuseră. „*Voi proceda eu însumi la ridicarea lor.*“ Și această dată precisă: noaptea de miercuri 27, spre joi 28 septembrie!...

Bănuitor și taciturn, nu îndrăznise să spună ceva servitorilor, deoarece devotamentul lor nu i se părea a fi demn de încredere. Totuși, pentru prima dată după ani de zile, simțea nevoia să vorbească, să ceară sfaturi. Nefiind ajutat de justiția din regiunea sa, nu mai spera să se poată descurca cu propriile forțe și era cât pe ce să se ducă până la Paris, pentru a implora vreun fost polițist să-l ajute.

Așa au trecut două zile. În cea de a treia, citind ziarele, sări în sus de bucurie. În „*Le Réveil de Caudebec*“ scria:

„Avem plăcerea de a-l găzdui în orașul nostru, de aproape trei săptămâni, pe inspectorul principal Ganimard, unul dintre veteranii serviciului de Siguranță. Domnul Ganimard, căruia arestarea lui Arsène Lupin, cea mai recentă ispravă a sa, i-a adus o reputație europeană, se odihnește după eforturile depuse, mergând la pescuit.“

Ganimard! Da, iată ajutorul pe care îl căuta baronul Cahorn! Cine altul decât nu șiretul și răbdătorul Ganimard ar putea zădărnici planurile lui Lupin?

Baronul nu mai stătu pe gânduri. Doar șase kilometri despart castelul de micul oraș Caudebec. El îi parcurse cu pas ușor, ca un om căruia speranțele salvării îi dădeau aripi.

După mai multe încercări, fără succes, de a afla adresa inspectorului principal, el se îndreptă spre birourile ziarului, aflate în mijlocul cheiului. Îl găsi pe autorul informației, care, apropiindu-se de fereastră, spuse:

— Ganimard? Îl veți găsi cu siguranță pe chei, cu undița în mână. Acolo am făcut cunoștință cu el, citind din întâmplare numele de pe undiță. Uitați-vă, este bătrânelul care se zărește acolo, sub copacii aleii.

— Cel cu redingotă și cu pălărie de paie?

— Exact! E un tip bizar, nu prea vorbește și mai degrabă morocănos.

Cinci minute mai târziu, baronul îl aborda pe celebrul Ganimard, se prezenta și încerca să intre în vorbă. Nereușind nicicum, puse problema deschis și își expuse cazul.

Celalalt asculta nemișcat, fără însă a-și lua ochii de la apă. Apoi își întoarse privirea spre el, îl măsură din cap până în picioare cu un aer de profundă milă și spuse:

— Domnule, niciodată nu se obișnuiește ca oamenii pe care vrei să-i jefuiești să fie anunțați. Arsène Lupin nu ar face așa ceva.

— Totuși...

— ... Domnule, dacă aș avea cea mai mică îndoială, aș lăsa totul la o parte pentru plăcerea de a lupta din nou cu dragul de Lupin, vă rog să mă credeți! Din nefericire, tânărul este în închisoare.

— Și dacă evadează?...

— Nimeni nu poate evada de la Santé.

— Da, dar el...

— Nici chiar el.

— Totuși...

— ... Ei bine, dacă evadează, cu atât mai bine, îl voi prinde din nou. Dar până atunci stați liniștit și nu-mi mai speriați peștii.

Convorbirea se sfârșise. Baronul se întoarse la castel puțin mai liniștit de nepăsarea lui Ganimard. Verifică broaștele, îi spionă pe servitori și trecură 48 de ore în timpul cărora ajunse aproape să se convingă că, la urma-urmei, temerile sale erau fără nicio bază. Nu, cu siguranță, așa cum a spus și Ganimard, nu anunți oamenii pe care vrei să-i prazi.

Data se apropia. În dimineața de marți, ajunul lui 27, nu s-a întâmplat nimic deosebit. Dar la ora trei, sună un puști. Aducea o telegramă.

„Niciun colet în gara Batignolles. Pregătiți totul pentru mâine seară. Arsène Lupin.”

Baronul intră din nou în panică în așa măsură încât se întreba dacă nu ar fi mai bine să cedeze exigențelor lui Arsène Lupin.

Alergă la Caudebec. Ganimard pescuia în același loc, așezat pe un scaun pliant. Fără a-i spune niciun cuvânt îi întinse telegrama.

— Ei și? zise el.

— Cum ei și? Dar se va întâmpla mâine!

— Ce anume?

— Spargerea! Prădarea colecțiilor mele!

Ganimard puse undița deoparte, se întoarse spre el și, cu brațele încrucișate pe piept, spuse cu un ton nervos:

— Așa va să zică, credeți că mă voi ocupa de o poveste atât de stupidă?

— Ce sumă doriți pentru a vă petrece noaptea de 27 spre 28 septembrie la castel?

— Nu vreau nimic, lasă-mă în pace!

reluă, de spus că sunt bogat, foarte bogat. Brutalitatea ofertei îl descumpăni pe Ganimard, care

— Am venit aici să-mi petrec concediul și nu am dreptul să mă amestec...

— ... Nimeni nu va afla. Vă promit, orice s-ar întâmpla, nu voi spune nimic nimănui.

— Oh, nu se va întâmpla nimic.

— Ei bine, trei mii de franci ajung?

Inspectorul luă o priză de tutun, se gândi un moment, apoi spuse:

— Fie. Dar trebuie să vă spun foarte deschis că sunt bani aruncați pe fereastră.

— Nu-mi pasă.

— În acest caz... Și apoi, nu se știe niciodată cu diavolul ăsta de Lupin! Trebuie că are sub ordinele sale o întreagă bandă... Sunteți sigur de servitori?

— Da...

— Atunci, nu contăm pe ei. Voi chema printr-o telegramă doi dintre prietenii mei cu care vom fi mai în siguranță... Și acum plecați, să nu fim văzuți împreună. Ne vedem mâine, pe la 9.00.

A doua zi, data fixată de Arsène Lupin, baronul Cahorn își luă armele din panoplie, le curăță și se plimbă în jurul castelului. Nu observă nimic suspect.

Seara, la opt și jumătate, dădu liber servitorilor. Aceștia locuiau într-o aripă cu fața spre șosea, însă puțin mai retrasă și aflată chiar la marginea castelului. Rămas singur, deschise încetișor cele patru porți. După un moment, auzi pași care se apropiau.

Ganimard îi prezentă cele două ajutoare, niște tipi înalți și solizi, cu gât ca de taur și cu brațe puternice, apoi ceru anumite explicații.

Dându-și seama de modul de dispunere a locurilor, închise cu grijă și baricadă toate ieșirile prin care se putea pătrunde în sălile amenințate. Cercetă pereții, se uită pe sub tapiserii, apoi, în sfârșit își instalează oamenii în galeria centrală.

— Fără prostii, ne-am înțeles? Nu am venit aici pentru a dormi. La cea mai mică alarmă, deschideți ferestrele și chemați-mă. Fiți atenți și la partea dinspre apă. Sunt zece metri de faleză verticală, dar diavoli de calibrul lui nu se sperie așa de lesne.

Îi încuie, luă cheile și îi spuse baronului:

— Și acum, să trecem la posturile noastre.

El alesese o cămăruță săpată în zidurile de incintă, între cele două porți principale, care era folosită cândva de santinela castelului. O fereastră dădea spre pod, alta spre curte. Într-un colț se zărea ceva ca gaura unui puț.

— Spuneți, domnule baron, că acest puț este singura intrare din subterane și că este astupat demult?

— Da, așa este.

— Deci, dacă nu există cumva o altă ieșire necunoscută de nimeni, cu excepția lui Arsène Lupin, ceea ce este cam complicat, putem fi liniștiți.

Puse trei scaune unul lângă altul, se întinse confortabil pe ele, își aprinse pipa și oftă:

— Într-adevăr, domnule baron, înseamnă că doresc foarte mult să adaug un etaj căsuței unde îmi voi sfârși zilele, dacă accept o treaba atât de elementară. Voi povesti întâmplarea și amicului Lupin care, cu siguranță, se va prăpădi de râs.

Baronul însă nu râdea. Ascultând cu atenție, el asculta liniștea cu o îngrijorare crescândă. Din vreme în vreme se apleca peste gura puțului și privea în adânc cu anxietate. Timpul trecea: ora unsprezece, miezul nopții, ora unu. Deodată, îl prinse de braț pe Ganimard care se trezi brusc.

— Auziți?

— Da.

— Ce-o fi oare.

— Sforăi eu.

— Ba nu, ascultați...

— A, desigur, este claxonul unui automobil.

— Și?

— Și este puțin probabil ca Lupin să se folosească de un automobil ca de un berbec pentru a vă dărâma castelul. De aceea, domnule baron, în locul dumneavoastră, eu aș dormi... Așa cum de altfel voi avea onoarea să o fac din nou. Noapte bună!

Aceasta a fost singura alarmă. Ganimard își putu relua somnul întrerupt, iar baronul nu mai auzi decât sforăitul lui sonor și regulat.

În zori, ieșiră din celula lor. O liniște senină, liniștea dimineților de pe malul apei răcoroase, domnea peste castel. Cahorn radia de bucurie, Ganimard avea tot aerul lui nepăsător. Urcară scara. Niciun zgomot. Nimic suspect.

— Ce v-am spus, domnule baron? În fond n-ar fi trebuit să accept... Mi-e rușine că am făcut-o... Luă cheile și intră în galerie.

Pe două scaune, îndoiți de la mijloc, cu brațele atârând, cei doi agenți dormeau.

— Drace, mârâi inspectorul.

În același moment, baronul scoase un strigăt:

— Tablourile!... Dulapul!...

Se bâlbâia, se sufoca, cu mâna întinsă spre locurile goale, spre pereții dezgoliți pe care rămăseseră cuiele de care atârnavu sforile devenite inutile. Tabloul de Watteau a dispărut! Cele de Rubens au fost luate! Tapiseriile au fost smulse! Vitrinele, golite de bijuterii!

— Mi-au luat candelabrele Ludovic XVI... Și sfeșnicul Regence... Și tabloul cu Fecioara, din secolul al doisprezecelea!

Alerga dintr-un loc în altul, speriat, înnebunit. Spunea prețurile cu care le-a cumpărat, socotea pierderile suferite, aduna cifre, toate într-un talmeș-balmeș de nedescris, în vorbe de neînțeles, în fraze neterminate. Tropăia, se zbătea, înnebunit de furie și de durere. Era asemenea unui om ruinat, care nu mai avea altceva de făcut decât să-și zboare creierii.

Singurul lucru care ar fi putut să-l mai liniștească puțin era stupoarea lui Ganimard. Spre

deosebire de baron, inspectorul rămase nemișcat. Părea pietrificat și cu privirea pierdută cerceta lucrurile. Ferestrele? Închise. Broaștele ușilor? Intacte. În tavan, nicio gaură. Nici în dușumea. Nimic nu era schimbat. Totul trebuie că se petrecuse metodic, după un plan inexorabil și logic.

— Arsène Lupin... Arsène Lupin, repeta el cu glas scăzut, complet descumpănit.

Deodată, se repezi la cei doi agenți, ca și cum, în sfârșit, mânia l-ar fi readus la realitate, îi zgâlțâi cu furie și îi înjură. Dar ei nu se trezeau nicidecum.

— Drace, spuse, oare din întâmplare?...

Se aplecă asupra lor și, pe rând, îi privi cu atenție: dormeau, într-adevăr, dar somnul lor nu era natural.

Îi spuse baronului:

— Au fost adormiți.

— Bine, dar de cine?

— Eh, de el, bineînțeles... Sau de banda lui, dar condusă de el. Este o lovitură în maniera lui. I se cunoaște semnătura.

— În acest caz, sunt pierdut, nu mai e nimic de făcut.

— Nu mai e nimic de făcut.

— Dar e groaznic, e monstruos.

— Depuneți o plângere.

— La ce bun?

— Da, încercați totuși... Justiția are capacitatea...

— ... Justiția! Vă puteți da seama și singur de puterea justiției. Iată, în momentul de față, când ați putea căuta vreo urmă, ați putea descoperi ceva, dumneavoastră nu mișcați nici măcar un deget.

— Cum să descoperi ceva în cazul lui Arsène Lupin? Dar, dragă domnule, Arsène Lupin nu lasă niciodată nicio urmă! El nu face nimic la întâmplare. Mă întreb chiar dacă nu cumva s-a lăsat arestat de mine în America în mod deliberat.

— Deci, trebuie să renunț la tablouri, la tot! Și totuși mi-a furat piesele cele mai valoroase ale colecției. Aș da o avere pentru a le regăsi. Dacă nu se poate face nimic împotriva lui, atunci să spună cât vrea pentru a mi le înapoia.

— Iată niște vorbe de bun simț. Nu le retrageți?

Ganimard îl privi fix în ochi.

— Nu, nu, nu. Dar de ce?

— Am o idee.

— Ce idee?

— Dacă ancheta nu duce la nimic, vom mai vorbi noi... Numai să nu spuneți nimănui nimic despre mine, dacă vreți să reușesc.

Și adăugă printre dinți:

— La drept vorbind, nici nu prea am cu ce mă lăuda.

Cei doi agenți își recăpatau încet-încet cunoștința, având înfățișarea celor care se trezesc dintr-un somn hipnotic. Priveau în jurul lor cu ochi mari, mirați, încercând să înțeleagă ce se întâmplase. Când Ganimard a început să le pună întrebări, acesta își realizează că nu-și aminteau nimic.

— Totuși, trebuie să fi văzut pe cineva.

— Nu.

— Vă amintiți?

— Nu.

— Nu ați băut nimic?

Se gândiră puțin, și unul dintre ei răspunse:

— Ba da, eu am băut puțină apă.

— Din cana asta?

— Da.

— Și eu, declară al doilea.

Ganimard o mirosi, o gustă. Nu avea niciun gust deosebit, niciun miros.

— Ne pierdem timpul, spuse el. Problemele pe care le pune Arsène Lupin nu se po ți rezolva în cinci minute. Dar, fir-ar să fie, jur că îl voi prinde. De data asta a câștigat el. Data următoare îl înfund definitiv.

În aceeași zi, baronul Cahorn a depus o plângere de furt calificat împotriva lui Arsène Lupin, deținut la Santé.

Baronul a regretat însă de nenumărate ori această plângere, când a văzut castelul Malaquis căzut pe mână jandarmilor, a procurorului, a judecătorului de instrucție, a ziariștilor, a tuturor curioșilor, care își băgau nasul peste tot pe unde nu ar fi trebuit.

Afacerea pasiona deja opinia publică. Ea se produsese în împrejurări atât de nefirești, numele lui Arsène Lupin excita în așa măsură imaginația, încât poveștile cele mai fanteziste umpleau coloanele ziarelor și erau crezute de public.

Dar scrisoarea inițială a lui Arsène Lupin, pe care o publică „*Echo de France*” (și nimeni nu a știut vreodată cine a furnizat textul), acea scrisoare în care baronul Cahorn era prevenit cu obraznicie de ceea ce îl amenință a provocat o emoție considerabilă. Imediat au fost lansate presupuneri care de care mai fabuloase. Au fost readuse în discuție faimoasele subterane. Iar Parchetul, influențat, și-a îndreptat cercetările în această direcție.

Întregul castel a fost răscolit de sus și până jos. A fost cercetată fiecare piatră. S-au studiat lemnăria și semineurile, ramele oglinzilor și grinzile plafoanelor. La lumina tortelor, au fost examinate imensele beciuri în care odinioară seniorii castelului Malaquis își puneau muniția și proviziile de alimente. Au fost cercetate măruntaiele stâncii. Dar tot degeaba. Nu s-a descoperit nici cea mai mică urmă de tunel. Nu exista niciun pasaj secret.

Bine, spuneau toți, dar mobilele și tablourile nu pot dispărea ca niște fantome. Acestea trebuie scoase pe uși și pe ferestre, iar oamenii care le cară intră și ies tot pe uși și pe ferestre. Cine sunt acești oameni? Cum au intrat? Și cum au ieșit?

Parchetul din Rouen, recunoscându-și neputința, a cerut ajutorul agenților parizieni. Domnul Dudouis, șeful Siguranței, a trimis cei mai buni oameni ai săi. El însuși a stat 48 de ore la Castelul Malaquis. Dar nici el nu a reușit să facă nimic.

Atunci, l-a chemat pe inspectorul Ganimard, ale cărui servicii a avut ocazia să le aprecieze deseori.

Ganimard a ascultat în tăcere instrucțiunile superiorului său apoi, clătinind din cap, aprecie:

— Cred că suntem pe un drum greșit, încăpățânându-ne să scotocim castelul. Soluția se află în

altă parte.

— Unde?

— În preajma lui Arsène Lupin.

— În preajma lui Arsène Lupin!? Dacă presupunem acest lucru, înseamnă să admitem că a participat la lovitură.

— Eu admit. Mai mult, consider participarea sa ca sigură.

— Dar, Ganimard, e absurd, Arsène Lupin este la închisoare.

— Fie, Arsène Lupin se află la închisoare. Este supravegheat, de acord cu dumneavoastră. Chiar de ar avea picioarele în fiare, dacă ar avea mâinile legate și un căluș în gură, eu nu mi-aș schimba părerea.

— Cum așa? Pentru că numai Arsène Lupin poate fi capabil de o asemenea combinație și să o facă în așa fel încât să reușească... Așa cum de altfel a și reușit.

— Vorbe, Ganimard!

— Care sunt realități. Să nu mai căutăm subterane, pietre care se învârtesc și alte baliverne de acest gen. Individul nu folosește procedee atât de vechi, cărora demult le-a trecut vremea. El este un om al zilei de astăzi, ba chiar, mai degrabă, de mâine.

— Și care este concluzia dumneavoastră?

— Vă cer cu insistență permisiunea să petrec o oră cu el.

— În celula lui?

— Da. La întoarcerea din America, pe timpul traversării oceanului, ne-am înțeles foarte bine și îndrăznesc să spun că el are o oarecare simpatie pentru cel care a putut să-l aresteze. Dacă va putea să-mi dea informații fără a-și face lui însuși vreun rău, nu va ezita să mă cruțe de oboseala unei călătorii inutile.

***

Era puțin trecut de ora prânzului când Ganimard intră în celula lui Arsène Lupin. Acesta, întins pe pat, își ridică capul și scoase un strigăt de bucurie.

— Ah! Dar e o adevărată surpriză! Scumpul meu Ganimard, aici!

— El însuși.

— Îmi doream multe lucruri în vizuina pe care mi-am ales-o... Dar nu mi-am dorit nimic mai mult decât să te văd aici.

— Ești prea amabil.

— Ba nu, ba nu, am pentru tine cea mai mare stimă. Mă bucur nespus.

— Mă simt măgulit.

— Întotdeauna am spus că Ganimard este cel mai bun detectiv al nostru. Este aproape - vezi că sunt sincer - la fel de bun ca Herlock Sholmes. Îmi pare rău că nu-ți pot oferi decât acest taburet. Și niciun fel de băutură răcoritoare, nici măcar un pahar de bere. Îmi cer scuze, dar sunt numai în trecere pe aici.

Ganimard se așeza surâzând, iar prizonierul reluă, bucuros să poată vorbi:

— Doamne, cât de mulțumit sunt că pot să privesc figura unui om cinstit! M-am săturat de atâtea fețe de spioni și de turnători care îmi controlează buzunarele și modesta mea celulă de zece ori pe zi, ca să fie siguri ca nu mă pregătesc de evadare. Drace, mult mai ține guvernul la mine!...

— Și pe bună dreptate...

— Ba nu! Aș fi atât de fericit dacă m-ar lăsa să trăiesc liniștit în colțișorul meu!

— Cu rentele altora.

— Nu-i așa? Ar fi atât de simplu! Dar vorbesc aiurea, spun prostii, și tu poate ești grăbit. Să trecem la subiect, Ganimard. Cărui fapt datorez onoarea vizitei tale?

— Afacerea Cahorn, spuse Ganimard fără ocolișuri.

— Hopa! Stai o clipă! Am atâtea afaceri pe cap... Mai întâi trebuie să găsesc în minte dosarul afacerii Cahorn... Ah, da, l-am găsit. Afacerea Cahorn, Castelul Malaquis, Sena inferioară... Două tablouri de Rubens, unul de Watteau și câteva mărunțișuri.

— Mărunțișuri!

— Oh, pe legea mea, toate astea sunt lipsite de importanță. Am afaceri mai serioase. Dar dacă afacerea te interesează... Spune, Ganimard, te ascult.

— Este nevoie să-ți explic unde am ajuns cu ancheta?

— Inutil. Am citit ziarele de dimineață. Mi-aș permite chiar să-ți spun că lucrați cam încet.

— Este tocmai motivul pentru care mă adresez amabilității tale.

— Sunt în întregime la dispoziția ta.

— Mai întâi, spune-mi: afacerea a fost condusă de tine?

— De la A la Z.

— Scrisoarea? Telegrama?

— Expeditorul este servitorul tău. Trebuie să am pe undeva chiar și recipisele.

Arsène deschise sertarul unei măsuțe de lemn alb care, împreună cu patul și taburetul, constituiau întregul mobilier al celulei, luă două bucățele de hârtie și i le întinse lui Ganimard.

— Ia te uită! Eu te credeam supravegheat îndeaproape și percheziționat tot timpul. Însă tu citești ziarele, colecționezi chitanțe de la poștă...

— Oamenii de aici sunt atât de proști. Îmi descos căptușeala hainei, caută în tocurile de la pantofi, trag cu urechea prin pereții celulei, dar niciunul nu s-a gândit că Arsène Lupin nu poate fi așa de fraier încât să se folosească de o ascunzătoare atât de ușor de descoperit. Tocmai pe acest lucru am mizat.

Ganimard, amuzat, spuse:

— Nostim băiat! Mă uimești! Așadar, povestește-mi.

— Oh, te cam grăbești! Să te inițiez în tainele mele... Să-ți dezvălui micile mele șmecherii... E cam mult.

— M-am înșelat, oare, având încredere în bunăvoința ta?

— Nu, Ganimard, și pentru că insiști...

Arsène Lupin făcu de două sau trei ori ocolul celulei apoi se opri:

— Ce crezi despre scrisoarea pe care am trimis-o barohului?

— Cred că ai vrut să te distrezi, să epatezi galeria.

— Auzi, să epatez galeria! Ei bine, te asigur, Ganimard, te credeam mai deștept. Oare eu, Arsène Lupin, îmi pierd vremea cu asemenea copilării? Aș fi scris eu această scrisoare, dacă l-aș fi putut prăda pe baron fără să-i scriu? Dar înțelegeți odată, tu și ceilalți, că această scrisoare este punctul de plecare indispensabil, resortul care a pus în mișcare totul. Hai să o luăm metodic și să pregătim împreună, dacă vrei, spargerea de la Malaquis.

— Te ascult.

— Deci, să presupunem un castel perfect închis, baricadat, precum cel al baronului Cahorn. Să abandonez partida și să renunț la comorile pe care le doresc, pentru că acest castel este inaccesibil?

— Bineînțeles că nu.

— Să încerc un asalt ca altădată, în fruntea unei trupe de aventurieri?

— Ar fi fost o copilărie!

— Să intru în castel prin șiretenie?

— Imposibil.

— Mai rămânea un mijloc, unicul, și anume să mă fac invitat de proprietarul sus numitului castel.

— Mijlocul este original.

— Și cât de ușor! Să presupunem că într-o zi proprietarul primește o scrisoare în care este prevenit de ceea ce îi pregătește numitul Arsène Lupin, renumit spărgător. Ce va face?
— Va trimite procurorului scrisoarea.

— Care procuror va râde de el, deoarece numitul Lupin se află în prezent în pușcărie. Deci, omul este înnebunit și prin urmare, gata să ceară ajutor primului venit, așa este?

— Fără nicio îndoială.

— Și dacă din întâmplare îi cade în mână o fițuică în care citește că un polițist celebru își face concediul în localitatea vecină...

— ... Se va duce să se adreseze acelui polițist.

— Exact. Dar, pe de altă parte, să spunem că prevăzând acest demers inevitabil, Arsène Lupin l-a rugat pe unul dintre prietenii săi cei mai pricepuți să meargă la Caudebec, să intre în legătura cu un gazetar de la „*Le Réveil*“, ziar la care este abonat baronul, lăsând să se înțeleagă că el este polițistul celebru. Ce va urma?

— Gazetarul va anunța în „*Le Réveil*“ prezența în Caudebec a sus numitului polițist.

— Perfect, și-atunci din două una: sau peștele - vreau să spun Cahorn - nu mușcă nada, și atunci nu se întâmplă nimic - ori - și este ipoteza cea mai verosimilă - se repede fără zăbavă. Și iată-l, așadar, pe Cahorn al meu cerând ajutor împotriva mea de la unul dintre prietenii mei!

— Din ce în ce mai original...

— Bineînțeles că mai întâi pseudo-polițistul refuză. După aceea, vine telegrama de la Arsène Lupin. Baronul este cuprins de groază și îl imploră din nou pe prietenul meu, oferindu-i o sumă mare de bani pentru a-l salva. Prietenul acceptă, aduce doi băieți din banda noastră, care, pe timpul nopții, când Cahorn era supravegheat îndeaproape de protectorul său, scot pe fereastră un anumit număr de obiecte pe care le lasă jos, cu ajutorul frânghiilor, într-o ambarcațiune pregătită din timp. Simplu precum Lupin.

— Iar în același timp formidabil - zise Ganimard -, și nu pot decât să apreciez îndrăzneala concepției și ingeniozitatea detaliilor. Însă nu văd niciun polițist atât de renumit pentru ca, numai la

auzul numelui său, baronul să se repeadă și să cadă atât de ușor în cursă.

— Există unul. Și nu este decât unul singur.

— Care?

— Cel mai ilustru, dușmanul personal al lui Arsène Lupin, pe scurt, inspectorul Ganimard.

— Eu!

— Da, chiar tu, Ganimard. Și lucrul cel mai nostim este următorul: dacă tu te duci și baronul se hotărăște să vorbească, îți vei da seama că datoria ta este de a te aștepta pe tine însuși, așa cum m-ai așteptat tu în America... Cîmă revanșa, nu? Ii fac pe Ganimard să-l aștepte pe Ganimard.

Arsène Lupin râdea din toată inima. Inspectorul, destul de iritat, își mușca buzele. Gluma nu i se părea că merită asemenea accese de bucurie.

Sosirea unui gardian îi dădu răgazul să-și revină. Omul aducea masa lui Arsène Lupin, pe care acesta, printr-o aprobare specială, o primea de la restaurantul din vecinătate. După ce a pus platoul pe masă, omul s-a retras. Lupin se așează, rupse pâinea, luă două sau trei îmbucături și reluă:

— Dar fii liniștit, Ganimard, dragul meu prieten, nu va trebui să te duci acolo. Îți voi spune ceva care te va uimi: Afacerea Cahorn este pe cale de a fi clasată.

— Cum?

— Pe cale de a fi clasată, îți spun.

— Fii serios, de-abia mai înainte am ieșit din biroul șefului Siguranței.

— Și ce-i cu asta? Știe domnul Dudouis mai multe decât mine despre mine? Află că Ganimard - te rog să mă ierți - falsul Ganimard a rămas în foarte bune relații cu baronul. Acesta este și motivul principal pentru care nu a vrut să spună nimic la anchetă. I-a încredințat foarte delicata misiune să trateze cu mine o tranzacție și, în acest moment, contra unei sume importante de bani, probabil că baronul a reintrat în posesia scumpelor sale comori. Drept mulțumire, își va retrage plângerea. Deci, nu mai este vorba despre niciun furt. Deci, parchetul va trebui să oprească ancheta...

— De unde știi tu toate astea?

— Tocmai am primit telegrama pe care o așteptam.

— Ai primit o telegramă?

— Chiar acum, dragul meu. Din politețe, nu am vrut să o citesc în prezența ta. Dar dacă îmi dai voie...

— ... Îți bați joc de mine, Lupin.

— Binevoiește, dragă prietene, să tai încetișor acest ou moale. Vei constata tu însuși că nu-mi bat joc de tine.

Mașinal, Ganimard se execută și sparse oul cu lama unui cuțit. Atunci scoase un strigăt de uimire. Interiorul oului era gol, dar acolo se găsea o foaie de hârtie bleu. La insistența lui Arsène, o desfăcu. Era o telegrama sau mai degrabă o parte dintr-o telegramă din care fuseseră îndepărtate înscrisurile poștei. Citi:

„Acord încheiat. O sută de mii livrate. Totul e bine.“

— O sută de mii?

— Da, o sută de mii de franci! E cam puțin, dar ce să-i faci, sunt timpuri grele... Iar eu am cheltuieli generale atât de mari! Dacă mi-ai cunoaște bugetul... Un buget cât al unui mare oraș!

Ganimard se ridică. Indispoziția îi trecuse. Reflectă câteva secunde, trecu în revistă întreaga afacere încercând să-i găsească punctul slab. Apoi spuse pe un ton care arăta în mod sincer admirația sa de cunoscător:

— Din fericire nu sunt mulți ca tine, căci altfel ar fi trebuit să închidem dugheana Poliției.

Arsène Lupin luă un aer de modestie și răspunse:

— Ei.... Trebuia să mă distrez și eu, să-mi ocup timpul liber... Cu atât mai mult cu cât lovitura nu putea reuși decât dacă eram în pușcărie.

— Cum, se miră Ganimard, procesul, apărarea, instrucția, toate acestea nu-ți sunt îndeajuns pentru a te distra?

— Nu, căci am hotărât să nu asist la procesul meu.

— Oh, oh!

Arsène Lupin repetă calm:

— Nu voi asista la procesul meu.

— Chiar așa?

— Chiar așa, dragul meu. Crezi că o să putrezesc în închisoare? Mă jignești. Arsène Lupin nu stă în închisoare decât atât cât vrea el și nicio secundă mai mult.

— Poate ar fi fost mai prudent să începi prin a nu intra la închisoare, obiectă inspectorul cu un ton ironic.

— Ah, domnul râde de mine. Domnul își amintește că a avut onoarea să mă aresteze? Să știi, onorabile prieten, că nimeni, nici tu, nici altcineva, n-ar fi putut pune mâna pe mine dacă un interes mult mai important nu m-ar fi preocupat în acel moment unic pentru mine.

— Mă uimești!

— O femeie mă privea, Ganimard, și eu o iubeam. Îți dai tu seama ce înseamnă să fii privit de o femeie pe care o iubești? De restul nu-mi păsa, îți jur. Și de aceea sunt aici.

— Cam demult timp, dacă îmi permiți să remarc.

— Mai întâi, voiam să uit. Nu râde. Aventura fusese fermecătoare și amintirea ei scumpă încă se mai află în inima mea... Și apoi, eu sunt puțin cam neurastenic! Viața este atât de febrilă în zilele noastre. În anumite momente, trebuie să știi să faci ceea ce se numește o cură de izolare. Locul în care mă aflu acum este cel mai potrivit pentru un regim de acest gen. Aici se face o cura de sănătate după toate regulile.

— Arsène Lupin, spuse Ganimard, râzi de mine.

— Ganimard, astăzi e vineri. Miercurea viitoare vin să fumez la tine, pe strada Pergolese, la ora patru după-amiază.

— Arsène Lupin, eu te aștept.

Își strânsesă mâinile precum doi buni prieteni care se prețuiesc unul pe altul la justa lor valoare, iar bătrânul polițist se îndreaptă spre ușă.

— Ganimard!

Acesta se întoarce.

— Ce s-a întâmplat?

— Ganimard, ți-ai uitat ceasul.

— Ceasul?

— Da, s-a rătăcit prin buzunarul meu.

I-l dădu, scuzându-se.

— Iartă-mă... Un obicei prost... Dar nu-i un motiv să-ți iau ceasul pentru faptul că ei mi l-au luat pe al meu. De altfel, am un ceas cu cronometru de care nu mă plâng și care servește pe deplin nevoilor mele. Scoase din sertar un ceas mare, de aur masiv, legat cu un lanț greu.

— Și acesta, din ce buzunar provine, oare? întrebă Ganimard.

Arsène Lupin se uita nepăsător la inițiale.

— J.B... Cine naiba poate fi?... Ah, da, îmi amintesc, Jules Bouvier, judecătorul meu de instrucție, un om fermecător...

III. Evadarea lui Arsène Lupin

În momentul în care Arsène Lupin, după ce își termină prânzul, tocmai își scotea din buzunar o frumoasă țigare cu dungă aurită și o privea amuzat, ușa celulei se deschise. Nu avu vreme decât să o arunce în sertar și să se îndepărteze de masă. Gardianul intră, era ora plimbării.

— Te așteptam, dragă prietene, spuse Lupin, fără să-și fi pierdut buna dispoziție.

Ieșiră. Dar de-abia dispăruseră după colțul culoarului, că doi oameni se și repeziră în celulă și începură o percheziție minuțioasă. Unul era inspectorul Dieuzy, celălalt, inspectorul Folenfant.

Voiau să termine odată pentru totdeauna. Nu era nicio îndoială: Arsène Lupin ținea legătura cu exteriorul și comunica în vreun fel cu acoliții săi. Chiar cu o zi înainte, „*Grand Journal*“ publica rândurile care urmează, adresate colaboratorului de la rubrica judiciară.

„Domnule,

Într-un articol apărut de curând v-ați exprimat despre mine în termeni care nu ar putea fi justificați de nimic. Câteva zile înainte de deschiderea procesului meu, voi veni să vă cer socoteală.

Cu salutări alese,

Arsène Lupin“

Scrisul era chiar cel al lui Arsène Lupin. Deci, el trimitea scrisori. Deci, el primea scrisori. Deci, sigur că își pregătea evadarea pe care o anunțase el însuși într-un mod atât de arogant. Situația devenea intolerabilă. Cu ajutorul judecătorului de instrucție, șeful Siguranței, domnul Dudouis, s-a dus la Santé pentru a expune directorului închisorii măsurile ce trebuiau luate în acest caz. Și, imediat ce a ajuns, a trimis doi oameni în celula deținutului.

Ridicărilor fiecare lespede, demontară patul, făcură tot ce se face de obicei în asemenea situație și sfârșiră prin a nu descoperi nimic.

Erau gata să renunțe la investigații, când gardianul apărură gâfâind și le spuse:

— Sertarul... Uitați-vă în sertarul mesei! Când am intrat mi s-a părut că îl închidea.

Ei se uitară în sertar și Dieuzy strigă:

— Dumnezeuule, de data asta l-am prins. Folenfant îl opri:

— Stai așa, nu umbla, șeful trebuie să facă inventarul.

— Dar țigara asta de lux...

— ... Las-o, hai să-l chemăm pe șef.!

Două minute mai târziu, domnul Dudouis cerceta sertarul. Mai întâi a găsit un teanc de articole de ziar decupate din „Argus de la Presse“ și care îl priveau pe Arsène Lupin, apoi o pungă pentru tutun, o pipă, hârtie foarte subțire și în sfârșit, două cărți. Se uită la titluri. Una era „Cultul eroilor“, de Carlyle, ediție în limba engleză, cealaltă - „Manualul lui Epictet“, traducere în germană publicată la Leda în 1634. După ce le-a frunzărit, a constatat că toate paginile erau pline de sublinieri și adnotări. Erau oare semne convenționale sau erau note care dovedesc interesul pe care cineva îl are pentru o anumită carte?

— O să vedem mai târziu despre ce este vorba, spuse domnul Dudouis.

Cercetă cu atenție punga pentru tutun și pipa. Apoi, luând între degete faimoasa țigare cu bandă aurită zise:

— Drace, o duce bine prietenul nostru, o țigare scumpă!

Cu un gest mecanic de fumător, o duse la ureche și o strânse între degete. Dar imediat scoase o exclamație. Țigara cedase sub apăsarea degetelor. O examinează cu mai multă atenție și observă ceva alb între frunzele de tutun. Ușurel, cu ajutorul unui bold, scoase o hârtie foarte subțire rulată, cam cât o scobitoare de groasă. Era un bilet. Îl desfăcu și citi aceste cuvinte scrise cu litere fine de o mână de femeie:

„Coșul a luat locul celuiilalt. Opt din zece sunt pregătiți. Apăsând cu piciorul, placa se ridică. De la doisprezece la șaisprezece în fiecare zi, H-P va aștepta. Unde? Răspuns imediat. Fiți liniștit. Prietena are grijă de dumneavoastră.“

Domnul Dudouis se gândi o clipă, apoi spuse:

— Este destul de clar... Coșul... Cele opt încăperi... De la doisprezece, adică de la prânz până la ora patru...

— Dar acest H-P, care va aștepta, cine e?

— H-P, în cazul nostru, trebuie să însemne automobil. H-P, horse power (*cal putere – engl. n.r.*), oare nu așa se vorbește în limbaj sportiv despre puterea unui motor? Un 24 H-P este un automobil de 24 de cai putere, de exemplu.

Se ridică și întreabă:

— Deținutul tocmai terminase de servit masa?

— Da.

— Și deoarece nu a citit încă acest mesaj, după cum arată starea în care se află țigara, înseamnă că de-abia îl primise.

— Cum?

— În alimente, în pâine, într-un cartof, sau mai știu eu cum...

— Imposibil, nu am permis să i se aducă mâncare decât pentru a-l prinde în capcană, dar nu am găsit nimic.

— Vom căuta diseară răspunsul lui Lupin. Pentru moment, țineți-l în afara celulei. Vom duce acest mesaj domnului judecător de instrucție. Dacă va fi de acord cu mine, vom fotografia imediat scrisoarea și într-o oră o veți putea pune la loc în sertar, în afară de aceste obiecte, o țigare identică,

conținând mesajul original. Trebuie ca deținutul să nu bănuiască nimic.

Nu fără o oarecare curiozitate, domnul Dudouis s-a întors pe seară, la închisoare, însoțit de inspectorul Dieuzy. Într-un colț erau trei farfurii.

— A mâncat?

— Da, răspunse directorul.

— Dieuzy, taie, te rog, în bucăți foarte mici resturile astea de macaroane și rupe cocoloșul acesta de pâine... Ei, nimic?

— Nimic, șefule.

Domnul Dudouis examinează farfuriile, furculița, lingura și în sfârșit cuțitul. Un cuțit regulamentar, cu lama rotunjită. Îi răsuci mânerul la stânga, apoi în dreapta. La dreapta, mânerul cedă și se deșurubă. Era gol pe dinăuntru și servea de adăpost pentru o foaie de hârtie.

— Pffui, nu-i o treabă prea deșteaptă pentru un om ca Arsène! aprecie inspectorul. Dar să nu pierdem timpul. Dieuzy, du-te și fă o anchetă la restaurant!

Apoi citi:

„Mă bizui pe dumneavoastră, H-P mă va urma la distanță în fiecare zi. Eu voi merge înainte. Pe curând, scumpă prietenă.“

— În sfârșit, spuse domnul Dudouis frecându-și mâinile, cred că afacerea este pe calea cea bună. Un mic bobârnac din partea noastră și evadarea va reuși... Permițându-ne să-i prindem pe complici.

— Și dacă Arsène vă scapă printre degete? obiectă directorul.

— Vom folosi un număr corespunzător de oameni. Dacă totuși va face pe deșteptul... Pe legea mea, va fi cu atât mai rău pentru el! În ce privește banda, deoarece șeful refuză să vorbească, ceilalți o vor face.

Și, într-adevăr, Arsène Lupin nu prea vorbea. De luni de zile, domnul Jules Bouvier, judecătorul de instrucție, încerca zadarnic să-l tragă de limbă. Interogatoriile se reduceau la discuții lipsite de interes între judecător și avocat, maestrul Danval, unul dintre prinții baroului, care de

altfel știa despre inculpat tot atât de multe ca și primul venit.

Din când în când, din politețe, Arsène Lupin spunea:

— Da, domnule judecător, suntem de acord: furtul de la Crédit Lyonnais, furtul din strada Babylone, bancnotele false, afacerea cu polițele de asigurări, spargerile de la Castelele Armesnil, Gouret, Imblevain, Groselliers, Malaquis, toate acestea sunt isprăvi ale supusului dumneavoastră.

— Atunci, ați putea să-mi explicați...

— Inutil, recunosc totul în bloc, totul, și chiar de zece ori mai mult decât presupuneți dumneavoastră.

În cele din urmă, judecătorul a suspendat aceste interogatorii plictisitoare. Dar, după ce a aflat de cele două bilete interceptate, le-a reluat. Și astfel, cu regularitate, la ora prânzului, Arsène Lupin era dus de la Santé în arestul Poliției, cu mașina închisorii, împreună cu alți câțiva deținuți. Se întorceau în jurul orelor trei sau patru.

Astfel, într-o după-amiază, întoarcerea avu loc în condiții mai puțin obișnuite. Ceilalți nefiind încă interogați, s-a hotărât ca mai întâi să fie dus Arsène Lupin. Deci, el se urcă singur în mașină.

Aceste mașini, denumite popular, „coșuri pentru salată“, sunt împărțite în lungime de un culoar central pe care se află zece încăperi: cinci pe dreapta și cinci pe stânga. Fiecare dintre acestea este făcută în așa fel încât trebuie să stai așezat, iar cei cinci deținuți, în afara faptului că nu dispuneau fiecare decât de un loc foarte strâmt, erau separați unii de alții de pereți paraleli. Un gardian municipal, aflat la capătul culoarului, supraveghea totul.

Arsène fu introdus în a treia celulă din dreapta, și mașina greoaie se urni din loc. Realiză că părăseau cheiul Horloge și treceau prin fața Palatului de Justiție. Când se aflau cam pe la mijlocul podului Saint-Michel, apăsă cu piciorul drept, așa cum făcea de fiecare dată, pe placa de tablă care închidea celula. Imediat, ceva se declanșă, iar placa de tablă se îndepărtă încet. Observă atunci că se afla chiar între cele două roți.

Așteptă, cu ochii la pândă. Mașina urcă încet pe bulevardul Saint-Michel. La intersecția cu Saint Germain se opri. Calul unei căruțe se prăbușise. Circulația fiind întreruptă, imediat s-a produs o îngrămădeală de trăsură și omnibuze.

Arsène Lupin își strecură capul afară. O altă dubă staționa lângă aceea în care se găsea el. Ridică și mai mult capul, puse piciorul pe una dintre spițele roții și sări. Un birjar îl văzu, pufni în râs, apoi voi să strige. Însă vocea i s-a pierdut în zgomotul vehiculelor care începuseră să se deplaseze din nou. De altfel, Arsène Lupin era deja departe.

Făcuse câțiva pași alergând, dar, ajuns pe trotuarul stâng, se întoarse, aruncă o privire de jur-împrejur, păru nehotărât, așa cum face cineva care încă nu știe încotro s-o apuce. Apoi, cu un aer decis, își băgă mâinile în buzunare și, afișând nepăsarea unui om care se plimbă, continuă să urce pe bulevard.

Era o vreme blândă, o vreme care respira fericirea toamnei. Cafenelele gemeau de lume. Se opri și se așeză la o masă, într-una dintre ele. Comandă o halbă de bere și un pachet de țigări. Goli halba cu înghițituri mici, fumă tacticos o țigară, mai aprinse una. În sfârșit, ridicându-se, rugă chelnerul să-l cheme pe patron. Acesta sosi, iar Arsène Lupin îi spuse destul de tare pentru a fi auzit de toată lumea din jur:

— Sunt dezolat, domnule, dar mi-am uitat portofelul acasă. Poate că numele meu vă este destul de cunoscut pentru a mă credita câteva zile: Arsène Lupin.

Patronul se uită la el, crezând că este o glumă. Însă Arsène repetă:

— Lupin, deținut la Santé, în prezent evadat. Îndrăznesc să cred că acest nume vă inspiră toată încrederea.

Și se îndepărtă în râsetele celorlalți, fără ca patronul să spună ceva.

Traversă strada Soufflot în diagonală și o luă pe strada Saint-Jacques. Continuă să meargă nepăsător, oprindu-se pe la vitrine și fumând. Ajuns pe bulevardul Port-Royal, se orientă, întrebă câțiva trecători și se îndreptă direct spre strada închisorii. Zidurile înalte și mohorâte ale pușcăriei apărură curând. După ce se deplasă o vreme de-a lungul lor, ajunse lângă gardianul care păzea intrarea și, scoțându-și pălăria, spuse:

— Aici este închisoarea Santé?

— Da.

— Aș dori să merg în celula mea. Mașina m-a lăsat în drum, știți, nu aș vrea să abuzez...

Paznicul mârâi...

— Ce spui, omule, vezi-ți de drum și cât mai repede!

— Vă rog să mă scuzați, dar drumul meu trece prin această poartă. Și dacă îl împiedicați pe Arsène Lupin să treacă, s-ar putea să vă coste scump, prietene!

— Arsène Lupin! Nu mai spune!

— Îmi pare rău că nu am cartea de vizită la mine, spuse Arsène, prefăcându-se a căuta prin buzunare.

Gardianul îl măsură din cap până în picioare, zăpăcit. Apoi, fără a spune o vorbă, parcă împotriva voinței sale, trase de cordonul unei sonerii. Poarta de fier se întredeschise. După câteva minute veni directorul, gesticulând și prefăcându-se mânios tare. Arsène surâse:

— Haideți, domnule director, nu o faceți pe șmecherul cu mine! Cum se poate? Aveți grijă să mă aduceți înapoi singur în dubă, puneți la cale o frumoasă blocare a circulației și vă imaginați că o voi lua la sanatoasă pentru a merge la prietenii mei cât mai degrabă! Bine, dar cei douăzeci de agenți ai Siguranței care mă escortau, care pe jos, care în trăsură sau pe bicicletă? M-ar fi aranjat urgent! Spuneți, domnule director, nu cumva pe asta v-ați bazat?

Ridică din umeri și adăugă:

— Vă rog, domnule director, nu vă mai ocupați de mine! Când voi vrea să fug, nu voi avea nevoie de nimeni.

După două zile de la această întâmplare, „*Echo de France*“, care, cu siguranță, devenea monitorul oficial al isprăvilor lui Arsène Lupin - se spune că el era unul dintre principalii acționari ai ziarului - „*Echo de France*“ deci, publica amănuntele cele mai complete ale acestei tentative de evadare. Textul biletețelor care au circulat între deținut și misterioasa sa prietenă, mijloacele folosite pentru această corespondență, complicitatea Poliției, plimbarea pe bulevardul Saint-Michel, incidentul de la cafenea, totul era descris. Ancheta inspectorului Dieuzy făcută printre chelnerii cafenelei nu dăduse niciun rezultat. De asemenea, se menționa și următorul fapt stupefiant, care demonstra infinita varietate de mijloace de care dispunea acest om: duba în care fusese transportat era o mașină trucată în întregime, pe care banda sa o substituise uneia dintre cele șase mașini folosite de închisoare.

Toata lumea era sigură că Arsène Lupin va evada cât de curând.

El însuși, de altfel, o anunța în termeni categorici, așa cum a dovedit-o răspunsul pe care l-a dat domnului Bouvier, a doua zi după incident. Pe când judecătorul râdea de nereușita lui, îl privi și-i spuse cu răceală:

— Ascultați-mă bine, domnule, și credeți-mă pe cuvânt: aceasta încercare de evadare făcea parte din planul meu de evadare.

— Nu pricep, rânji judecătorul.

— E inutil să pricepeți.

Și cum judecătorul reluă interogatoriul, care apărură în întregime în „*Echo de France*“, spuse cu un aer a lehamite:

— Doamne-Dumnezeule, la ce bun? Toate aceste întrebări nu au niciun rost.

— Cum n-au niciun rost?

— Nu au, pentru că nu voi asista la procesul meu.

— Nu veți asista...

— Nu, este o idee fixă, o hotărâre irevocabilă. Nimic nu mă va face să renunț.

O asemenea siguranță, indiscrețiile inexplicabile care aveau loc în fiecare zi enervau și deconcertau justiția. Erau secrete pe care numai Arsène Lupin le cunoștea și a căror divulgare nu putea fi, prin urmare, decât opera lui. Dar în ce scop le divulga? Și cum?

Arsène Lupin a fost mutat în altă celulă. Într-o seară a fost coborât la etajul inferior. În ce-l

privește pe judecător, acesta puse punct interogatoriilor și înaintă afacerea la Camera de punere sub acuzare.

A urmat tăcerea. Care a durat două luni. Arsène a petrecut acest timp întins în pat, cu fața aproape întotdeauna la perete. Schimbarea celulei părea să-l fi amărât. Refuză să-și primească avocatul. De-abia de schimba câteva cuvinte cu gardienii.

Dar pe parcursul celor două săptămâni de dinaintea procesului, păru să se repună în mișcare. Se plânse că nu are aer. Îl scoaseră în curtea închisorii, dis-de-dimineată, însoțit de doi oameni.

Totuși, interesul public nu slăbise. În fiecare zi se aștepta vestea evadării sale. Aproape că se dorea acest lucru, așa de mult plăcea mulțimii personajul, cu verva sa, cu veselie sa, cu diversitatea sa, cu geniul său de a inventa, cu misterul care plana asupra vieții sale. Arsène Lupin trebuia să evadeze. Era inevitabil, era ceva ce trebuia să se producă în mod fatal. Lumea se mira chiar că încă nu o făcuse. În fiecare dimineată, prefectul de poliție își întreba secretarul:

— Ei, care-i situația, nu a șters-o încă?

— Nu, domnule prefect.

— Înseamnă că o va face mâine.

În ajunul procesului, un domn se prezentă la birourile „*Grand Journal*“, întrebă de colaboratorul de la rubrica judiciară, îi aruncă în obraz cartea de vizită și plecă în grabă. Pe cartea de vizită erau scrise următoarele cuvinte:

„*Arsène Lupin își ține întotdeauna promisiunile!*“

Și în aceste împrejurări se deschiseră dezbaterile.

Sala era arhiplină. Toată lumea voia să-l vadă pe faimosul Arsène Lupin și să savureze modul în care acesta își va bate joc de președinte. Avocați și magistrați, cronicari și oameni de lume, artiști și curtezane, toți se grăbiră să ocupe băncile din sala de audieri.

Ploua, ziua era mohorâtă, Arsène Lupin era greu de distins atunci când gardienii îl aduseră. Totuși, mersul său greoi, modul în care se lăsă pe locul ce-i era destinat, imobilitatea indiferentă și pasivă, nu erau elemente care să-l favorizeze. De mai multe ori avocatul său - unul dintre secretarii domnului Danval, acesta socotind că nu ar fi demn de el rolul ce îi fusese acordat - i-a vorbit. Dar el

doar dădea din cap și tăcea.

Grefierul citi actul de acuzare, apoi președintele spuse:

— Acuzat, ridicăți-vă! Numele, prenumele, vârsta și profesia.

Neprimind niciun răspuns, repetă:

— Numele! Vă cer să vă spuneți numele!

O voce groasă și obosită îngăimă:

— Baudru, Désiré.

În sală se iscară murmure. Dar președintele reluă:

— Baudru Désiré? Ah, iată un nou avatar! Dar cum este cam al optulea nume pe care pretindeți că-l purtați și cum este fără îndoială tot atât de fals ca și celelalte, ne vom mulțumi cu acela de Arsène Lupin, nume sub care sunteți cunoscut de toată lumea.

Președintele se uită pe însemnările sale și spuse:

— Căci, în ciuda tuturor cercetărilor, a fost imposibil să vă descoperim identitatea. Dumneavoastră prezentați acest caz destul de original în societatea noastră modernă, de a nu avea deloc trecut. Nu știm cine sunteți, de unde veniți, unde v-ați petrecut copilăria, pe scurt, nu știm nimic. Ați apărut brusc, acum trei ani, nu se știe de unde, autointitulându-vă Arsène Lupin, adică un amestec bizar de inteligență și de perversiune, de imoralitate și generozitate. Datele pe care le avem despre dumneavoastră de dinaintea acestei perioade sunt mai degrabă presupuneri. Se pare că numitul Rostat, care a lucrat, acum opt ani cu prestidigitatorul Dickson, nu era altul decât Arsène Lupin. Se pare că studentul rus care a frecventat acum șase ani laboratorul doctorului Altier, la

Spitalul Saint-Louis, și care adesea și-a surprins profesorul prin ingeniozitatea ipotezelor sale asupra bacteriologiei și morăzului a experiențelor sale, privind bolile de piele, nu era altul decât Arsène Lupin. Tot Arsène Lupin se pare că era profesorul de luptă japoneză, care s-a stabilit la Paris cu mult înainte de a se vorbi despre jiu-jitsu. Arsène Lupin era, credem noi, și ciclistul care a câștigat Marele Premiu al Expoziției Universale și a luat cei 100.000 de franci care i se cuveneau și nu a mai apărut niciodată. Arsène Lupin a fost, poate, și cel care a salvat mulți oameni dintr-un incendiu, printr-o ferestruică a Bazarului Charité... Și apoi l-a prădat.

Și, după o mică pauză, președintele concluzionează:

— Astfel s-au petrecut lucrurile în această perioadă, care pare a nu fi fost decât o pregătire minuțioasă pentru lupta pe care ați purtat-o împotriva societății, o ucenicie metodică în scopul de a ajunge la cel mai înalt grad al forței, energiei și a priceperii dumneavoastră. Recunoașteți exactitatea acestor fapte?

În timpul acestui discurs, acuzatul se legănase de pe un picior pe altul, adus de spate, cu mâinile atârând de o parte și de alta a corpului. Când s-a mai luminat puțin, s-a putut observa că era foarte slab, cu obrajii scofâlciți, pomeții ieșiți în afară, fața îi era pământie, acoperită cu niște pete roșii și cu o barbă rară. Nu i se mai putea recunoaște silueta elegantă și chipul tânăr al cărui portret simpatic ziarele îl publicaseră adesea.

Parcă nici n-ar fi auzit întrebarea ce-i fusese pusă. I-a fost repetată de două ori. Atunci ridică ochii, păru că se gândește și, făcând un efort uriaș, murmură:

— Baudru Désiré.

Președintele începu să râdă.

— Nu-mi dau seama exact ce sistem de apărare ați adoptat Arsène Lupin. Dacă vreți să o faceți pe prostul și pe iresponsabilul, nu aveți decât. Însă eu îmi voi continua treaba, fără să țin seama de fanteziile dumneavoastră.

Și intră în detaliile furturilor, escrocheriilor și falsurilor puse în seama lui Lupin. Uneori îi pune întrebări acuzatului. Acesta scotea sunete neinteligibile sau nu răspundea nimic.

Începu defilarea martorilor. Au fost multe depoziții nesemnificative. Altele mai serioase, care toate aveau o trăsătură comună, aceea de a se contrazice una pe alta. O neclaritate tulburătoare acoperea dezbaterile, dar la un moment dat fu introdus inspectorul principal Ganimard și atunci interesul asistenței se trezi din nou.

Totuși, mai întâi, bătrânul polițist a provocat o anumită dezamăgire. Părea nu intimidat - trecuse prin situații și mai și - însă era îngrijorat; nu era în largul lui. În repetate rânduri întoarse privirea spre acuzat cu o stânjeneală vizibilă. Sprijinindu-se cu mâinile pe bară, povestea incidentele în care fusese implicat, urmărirea prin Europa, sosirea în America. Toți îl ascultau cu aviditate, așa cum ascultă povestirea celor mai pasionante aventuri, dar spre sfârșitul intervenției sale, vorbind despre discuțiile care le-a avut cu Arsène Lupin, se opri de vreo două ori, având un aer nehotărât.

Era clar că îl obseda altă idee. Președintele îi spuse:

— Dacă nu vă simțiți bine, ar fi mai indicat să vă întrerupeți mărturia.

— Nu, nu, numai că...

Tăcu, îl privi îndelung pe acuzat cu multă atenție, apoi spuse:

— Cer permisiunea să examinez acuzatul mai de-a aproape, e un mister pe care trebuie să-l lămuresc.

Se apropie, îl cerceta mult timp, concentrându-și toată atenția, apoi se reîntoarse la bara. Pe un ton solemn, spuse:

— Domnule președinte, afirm că omul care se găsește aici, în fața mea, nu este Arsène Lupin.

O tăcere profundă urmă acestor cuvinte. Președintele intrigat mai întâi, exclamă:

— Ia te uită! Nu mai spuneți! Sunteți nebun!

Inspectorul răspunse calm:

— La prima vedere, poți fi înșelat de o oarecare asemănare care există, într-adevăr, recunosc, dar e suficient o clipă de atenție. Nasul, gura, părul, culoarea pielii... În sfârșit, nu e Arsène Lupin. Și ochii! A avut el vreodată acești ochi de alcoolic?

— Haida-de! Explicați-vă! Ce vreți să spuneți?

— Nici eu nu prea știu! Probabil că a pus în locul lui vreun nenorocit care era pe cale de a fi condamnat. Doar să nu fie vreun complice.

Strigăte, râsete, exclamații cuprinseră întreaga asistență agitată de această lovitură de teatru neașteptată. Președintele, ceru să fie chemat judecătorul de instrucție, directorul închisorii, paznicii și suspendă audierea.

La reluare, domnul Bouvier și directorul, puși față-n față cu acuzatul, declarară că între Arsène Lupin și acest om nu era decât o vagă asemănare.

— Dar atunci, strigă președintele, cine este acest om? De unde vine? Cum de se află în mâinile justiției?

Au fost introduși cei doi gardieni de la Santé. Contradicție stupefiantă: îl recunoscuseră pe deținutul pe care îl păziseră pe rând.

Președintele nu mai avea aer.

Dar unul dintre gardieni relua:

— Da, da, cred, că el e.

— Cum adică, credeți?

— Așa bine, căci de-abia l-am văzut. Mi-a fost adus seara și de două luni stă tot timpul culcat cu fața la perete.

— Dar înainte de aceste două luni?

— Ah, înainte, nu stătea în celula 24.

Directorul închisorii preciză:

— I-am schimbat celula după tentativa de evadare.

— Dar dumneavoastră, domnule director, l-ați văzut de atunci?

— Nu am avut ocazia să-l văd... Era cuminte.

— Și acest om nu este deținutul care v-a fost adus?

— Nu.

— Atunci, cine-i?

— N-aș putea să spun.

— Deci, avem de-a face cu o substituire de persoană efectuată acum două luni. Cum explicați aceasta?

— E imposibil.

— Și atunci?

În disperare de cauză, președintele se întoarse spre acuzat și spuse cu o voce aproape rugătoare:

— Dumnevoastră, acuzat, ați putea să-mi explicați cum și de când vă aflați în mâinile justiției?

Părea că acest ton binevoitor dezarmă neîncrederea și stimulează puterea de înțelegere a omului. Încercă să răspundă. În sfârșit, interogată cu abilitate și blândețe, reuși să lege câteva fraze, din care rezultau următoarele: cu două luni mai înainte fusese dus la arestul Poliției, unde petrecuse o noapte și o dimineață. Apoi a fost eliberat. Dar pe când traversa curtea, doi gardieni l-au prins de mâini și l-au condus la dubă. De atunci, trăia în celula 24, dar nu era nefericit... Mâncarea era bună... Condițiile de dormit n-au fost prea rele... De aceea nu a protestat.

Toate acestea păreau verosimile. În mijlocul râsetelor și al unei mari agitații, președintele amână cauza pentru o altă sesiune, în scopul efectuării unei anchete suplimentare. Ancheta a stabilit imediat următorul fapt, care a fost notat în registrul de intrări: cu opt săptămâni mai înainte, numitul

Baudru Désiré dormise la arestul Poliției. Eliberat a doua zi, părăsea arestul la ora două după-amiaza. Or, în acea zi, la ora două, interogată pentru ultima oară, Arsène Lupin ieșea de la judecătorul de instrucție și pleca spre închisoare cu duba.

Oare gardienii comiseseră vreo greșală? Înșelați de asemănare, într-o clipă de neatenție, îl înlocuiseră pe deținut cu acest om? Ar fi trebuit să dea dovada de o nepăsare crasă pe care regulile meseriei lor nu permiteau nici măcar să fie presupusă.

Oare substiuirea fusese aranjată din vreme? În afară de faptul că dispunerea locurilor făcea lucrul aproape imposibil de realizat, ar fi trebuit în acest caz ca Baudru să fie un complice și să se fi lăsat arestat în scopul precis de a lua locul lui Arsène Lupin. Dar atunci, prin ce minune un astfel de plan - bazat numai pe o serie de șanse neverosibile, de întâlniri întâmplătoare și de greșeli de necrezut - a putut să reușească?

Désiré Baudru a fost dus la serviciul antropometric. Dar aici nu exista nici urma de fișă care să corespundă semnalmentelor sale. De altfel, urmele sale au fost descoperite cu ușurință. La Courbevoie, la Asnières, la Levallois, era cunoscut. Trăia din cerșit și dormea într-una dintre cocioabele strângătorilor de zdrențe din apropierea barierei Ternes. Totuși, cam de un an, dispăruse.

Fusese oare angajat de Arsène Lupin? Nimic nu conducea la această concluzie. Așa să fi fost și tot nu s-ar fi știut mai multe despre fuga deținutului. Miracolul rămânea intact. Din douăzeci de ipoteze care încercau să-l explice, niciuna nu era satisfăcătoare. Singurul lucru care nu putea fi pus sub semnul îndoielii era evadarea, o evadare de neînțeles, impresionantă, în care publicul - ca de altfel și justiția - simțea efortul unei îndelungate pregătiri, un ansamblu de fapte minunate combinate unele cu altele și al căror deznodământ justifica orgolioasa prezicere a lui Arsène Lupin:

„Nu voi asista la procesul meu“.

La capătul unei luni de cercetări minuțioase, enigma se prezenta cu același caracter indescifrabil. Totuși, nenorocitul ăsta de Baudru nu putea fi ținut la infinit în închisoare. Procesul său ar fi fost ridicol: ce acuzații i s-ar fi putut aduce? Punerea în libertate i-a fost semnată de judecătorul de instrucție. Însă șeful Siguranței hotărâ să fie supravegheat îndeaproape.

Ideea venea de la Ganimard. Din punctul său de vedere, nu exista nici complicitate, nici

întâmplare. Baudru era un instrument de care Arsène Lupin se folosise cu extraordinara sa pricepere. Când Baudru va fi liber, prin el se va ajunge la Arsène Lupin sau cel puțin la vreunul din banda lui.

Lui Ganimard i-au fost puși la dispoziție cei doi inspecori Folenfant și Dieuzy și într-o dimineață de ianuarie, pe o vreme cu ceață, porțile închisorii s-au deschis în fața lui Baudru.

Mai întâi a părut încurcat și porni precum un om care nu știe în mod precis ce să facă. Merse pe strada Santé și apoi pe strada Saint-Jacques. În fața prăvăliei unui vânzător de haine vechi, își scoase haina și vesta, pe care o vându și îmbrăcând din nou haina, plecă mai departe.

Traversă Sena. La Chatelet îl depăși un omnibuz. Vru să se urce în el. Dar nu mai erau locuri. Controlorul îl statui să ia un bilet și atunci intra în sala de așteptare. În acel moment, Ganimard își chemă cei doi oameni și fără a-și lua ochii de la intrarea sălii, le spuse repede:

— Opriți o mașină... Nu, două, e mai prudent. Unul dintre voi va merge cu mine să-l urmărim.

Oamenii se conformară. Totuși, Baudru nu mai apărea. Ganimard intra în sală: nu mai era nimeni acolo.

— Prost ce sunt, zise el ca pentru sine, am uitat de a doua ieșire.

Într-adevăr, sala comunica printr-un culoar interior, cu cealaltă care dădea în strada Saint-Martin. Ganimard o luă la fugă. Ajunse la timp pentru a-l vedea pe Baudru pe imperiala cursei de *Batignolles - Jardin des plantes*, care dădea colțul spre strada Rivoli. Alergă și prinse omnibuzul. Însă își pierduse agenții. Rămânea să continue singur urmărirea. Înfuriat la culme, era cât pe ce să-l ia de guler fără nicio formalitate. Căci nu cu premeditare și printr-o viclenie ingenioasă acest așa-zis prostănac îl despărțise de cele două ajutoare?

Îl privi pe Baudru. Picotea pe banchetă și capul i se bălăbănea la stânga și la dreapta. Cu gura întredeschisă, fața lui avea o expresie de imbecilitate extremă. Și totuși nu, nu era un adversar capabil să-l păcălească pe bătrânul Ganimard. Norocul l-a ajutat, asta-i tot.

La intersecția din fața Galeriilor Lafayette, omul coborî din omnibuz și se urcă în tramvaiul spre Muette. Merse pe bulevardul Haussmann, pe strada Victor Hugo. Baudru nu coborî decât în stația Muette. Și, cu un mers nepăsător, intra în pădurea Boulogne.

Trecea de pe o alee pe alta, revenea pe unde trecuse, se îndepărta din nou. Oare ce căuta? Avea oare vreo țintă precisă? După vreo oră, părea frânt de oboseală. Oprindu-se în fața unei bănci, se așeză. Locul situat nu departe de Auteuil, pe malul unui mic lac ascuns printre copaci, era pustiu. Și așa trecu o jumătate de oră. La capătul răbdării, Ganimard se hotărâ să intre în vorbă.

Se apropie, așadar, și se așeză lângă Baudru. Își aprinse o țigare, desenă pe nisip câteva cercuri cu vârful bastonului și spuse:

— Nu-i prea cald.

Tăcere. Și deodată, în această liniște, răsună un hohot de râs, dar un râs vesel, fericit, râsul unui copil cuprins de o poftă nebună de a râde și care nu se poate împiedica să o facă. Pur și simplu Ganimard își simți părul ridicându-se pe cap. Acest râs, acest râs infernal pe care îl cunoștea atât de bine!...

Cu un gest brusc, îl apucă pe om de reverele hainei și îl privi cu atenție, cu violență, îl privi mai bine decât o făcuse în sala de judecată, și într-adevăr nu mai era omul pe care îl văzuse atunci. Totuși el era, dar, în același timp, era celălalt, cel adevărat.

Ajutat de o voință complice, el regăsea viața arzătoare a ochilor, completa masca de slăbiciune, deslușea adevărata carne sub epiderma atrofiată, gura cea adevărată sub rânjetul care o deforma. Erau ochii celuialt, gura celuialt și mai ales expresia inteligentă, vioaie, batjocoritoare spirituală, atât de senină și atât de tânără!

— Arsène Lupin, Arsène Lupin, bâigui el.

Și deodată, cuprins de furie, apucându-l de gât, încercă să-l pună la pământ. În ciuda celor cincizeci de ani ai săi, avea încă o vigoare neobișnuită, în timp ce adversarul său părea a fi foarte slab. Și ce lovitură de maestru ar fi fost dacă ar fi reușit să-l aresteze.

Lupta a fost scurtă. Arsène Lupin abia de se apără și, pe cât de fulgerător atacase Ganimard, se și văzu nevoit să renunțe. Brațul său drept atârna inert.

— Dacă v-ar fi învățat jiu-jitsu pe Quai des Orfèvres, spuse Lupin, ai ști că această figură se numește *udi-shi-ghi* în japoneză.

Și adăugă cu răceală:

— O clipă mai trebuia și ți-aș fi rupt brațul. De altfel ai fi meritat. Cum, tu, prietenul meu vechi pe care îl stimez, căruia îi dezvălui în mod spontan incognito-ul meu, să abuzezi de încrederea mea?! Nu e bine. Ei, ce ai?

Ganimard tăcea. Această evadare de care se făcea răspunzător - oare nu el, printr-o depozitie senzațională, indusese în eroare justiția? -, această evadare i se părea a fi rușinea carierei sale. O lacrimă se prelinse spre mustața căruntă.

— Ei, Doamne, Ganimard, nu fi supărat! Dacă tu n-ai fi vorbit, aș fi aranjat să vorbească altcineva. Păi, puteam eu permite să fie condamnat Baudru Désiré?

— Deci, murmură Ganimard, tu erai cel de acolo, tu ești cel de aici!

— Eu, tot eu, numai eu.

— Cum se poate așa ceva?

— Oh, nu-i nevoie deloc să fii vrăjitor. Este suficient, după cum a spus și acel judecător de treabă, să te pregătești timp de zece ani pentru a putea face față oricărei situații.

— Dar figura ta? Ochii tăi?

— Cred că îți dai seama că, dacă am lucrat 18 luni în Saint-Louis cu profesorul Altier, nu am făcut-o de amorul artei. M-am gândit că cel care va avea într-o zi onoarea de a se numi Arsène Lupin trebuia să nu fie supus legilor obișnuite ale înfățișării și identității. Înfațișarea? Dar ea poate fi modificată după voie. O injecție hipodermică cu parafină umflă pielea chiar în locul dorit. Acidul pirogalic te transformă în mohican. Sucul de rostopască îți face să apară pe față coji și tumori de cel mai teribil efect. Un anume procedeu chimic acționează asupra creșterii bărbii și a părului, un altul asupra timbrului vocii. Adăugă la toate acestea două luni de regim alimentar în celula nr. 24, exerciții repetate de mii de ori pentru a-mi deschide gura într-un fanjet, pentru a ține capul într-un anume fel și spatele îndoit. În sfârșit, cinci picături de atropină puse în ochi pentru a le da un aer rătăcit în timp și opera este gata.

— Totuși nu înțeleg cum gardienii...

— Metamorfoza a fost progresivă. Nu au putut observa evoluția zilnică.

— Dar Baudru Désiré?

— Baudru există. Este un sărman nevinovat pe care l-am întâlnit anul trecut și care într-adevăr aduce puțin cu mine la înfățișare. În eventualitatea unei arestări posibile, l-am pus la adăpost și m-am preocupat de descoperirea elementelor care ne deosebeau, pentru a le atenua pe cât posibil în înfățișarea mea. Prietenii mei au aranjat ca el să petreacă o noapte la arestul Poliției, astfel încât să iasă la aproape aceeași oră cu mine, iar coincidența să fie ușor de constatat. Căci, reține, trebuia să se știe de el, altfel justiția s-ar fi întrebat cine sunt eu. Pe când, oferindu-i-l pe acest minunat Baudru, era inevitabil, înțelegi, inevitabil ca să se agațe de el și ca în ciuda dificultăților enorme ale unei înlocuiri, să prefere să creadă într-o substituie de persoană decât să-și recunoască

nepriceperea.

— Da, da, într-adevăr, spuse încet Ganimard.

— Și apoi, zise Lupin, aveam în mână un atu formidabil, o carte măsluită de mine de la început: așteptarea de către toată lumea a evadării mele. Și iată greșeala enormă în care ați căzut, tu și ceilalți, în această partidă pasionantă dintre justiție și mine și a cărei miză era libertatea mea: ați presupus că eu, încă o dată, acționez din fanfaronadă, că eram amețit de succes, precum un începător. Eu, Arsène Lupin, să dau dovadă de asemenea slăbiciune! Și, ca și în cazul Afacerii Cahorn, v-ați spus: „*Din moment ce Arsène Lupin strigă în gura mare că va evada, înseamnă că are motive care îl obligă să o facă...*“ Dar, ce naiba, înțelege că, pentru a evada... Fără să evadez, trebuia să se creadă dinainte că voi evada, aceasta trebuia să devină o credință, o convingere absolută, un adevăr limpede ca lumina zilei. Și așa a fost, exact cum am vrut eu. Arsène Lupin va evada, Arsène Lupin nu va asista la procesul său. Și când tu te-ai ridicat și ai spus: „*Acest om nu este Arsène Lupin*“, ar fi fost de neînchipuit ca toată asistența să nu creadă imediat că nu eram Arsène Lupin. Dacă o singură persoană s-ar fi îndoit de acest lucru, dacă o singură persoană ar fi spus aceste simple cuvinte: „*Și dacă e Arsène Lupin?*“, în aceeași clipă aș fi fost pierdut.

Ar fi fost de-ajuns să se aplece spre mine, nu cu gândul că eram Arsène Lupin, așa cum ai făcut tu, tu și ceilalți, ci cu gândul că aș putea fi Arsène Lupin și în ciuda tuturor precauțiilor mele, m-ar fi recunoscut. Dar eu eram liniștit. Logic, psihologic, nimănui nu-i putea veni în minte această simplă idee.

Deodată, îl apucă pe Ganimard de mână.

— Hai, Ganimard, recunoaște că, la opt zile după întrevederea noastră din închisoarea Santé, m-ai așteptat la ora patru, la tine acasă, așa cum te rugasem.

— Dar duba? zise Ganimard, evitând să răspundă.

— Un bluf! Prietenii mei au modificat și au înlocuit mașina, voind să încerce să dea lovitura. Dar eu știam că nu se putea așa ceva fără un concurs de împrejurări excepționale. Numai că eu am socotit util să desăvârșesc această tentativă de evadare și să-i fac cea mai mare publicitate posibilă. O primă evadare organizată cu atâta îndrăzneală, i-ar fi dat celei de-a doua valoarea unei evadări realizate dinainte.

— Deci, țigara...

— Aranjată de mine, ca și cuțitul.

— Dar bilețelele?

— Au fost scrise de mine.

— Dar misterioasa expeditoare?

— Ea și cu mine suntem una și aceeași persoană. Pot scrie în toate felurile pe care le vreau.

Ganimard se gândi un moment și obiectă:

— Cum se poate ca la serviciul de antropometrie, atunci când a fost luată fișa lui Baudru, să nu se fi observat că ea coincidea cu aceea a lui Arsène Lupin?

— Fișa lui Arsène Lupin nu există.

— Asta-i bună!

— Sau cel puțin e falsă. Este o problemă pe care am studiat-o mult. Sistemul Bertillon are în vedere mai întâi semnalmentul vizual - și îți poți da seama că nu este infailibil - și apoi semnalmentul prin măsuri, măsura capului, a degetelor, a urechilor etc. În această ultimă privință nu se poate face nimic.

— Și-atunci?

— Atunci a trebuit să plătesc. Chiar înainte de întoarcerea mea din America, unul dintre funcționarii serviciului a acceptat o sumă de bani pentru a înscrie o cifră falsă la începutul măsurilor mele. Era suficient pentru ca întregul sistem să devieze și pentru ca fișa să aibă o concluzie diametral opusă celei la care trebuia să ajungă. Fișa Baudru nu trebuia deci să coincidă cu fișa Arsène Lupin.

După încă un moment de tăcere, Ganimard întreabă:

— Și acum ce vei face?

— Mă voi odihni, voi urma un regim de supraalimentație și încet-încet voi redeveni cu însumi. E foarte bine să fi Baudru sau un altul, să-ți schimbi personalitatea ca pe o cămașă și să-ți alegi înfățișarea, vocea, privirea, scrisul. Dar ajungi să nu te mai recunoști pe tine în toate acestea și atunci e foarte trist. În momentul de față, simt ceea ce probabil a simțit omul care și-a pierdut umbra. Mă voi căuta... Și mă voi regăsi.

Se plimbă înapoi și încolo. Începuse să se întunece. Se opri în fața lui Ganimard.

— Nu mai avem nimic să ne spunem, nu-i așa?

— Ba da, răspunse inspectorul, aș vrea să știu dacă vei face cunoscut adevărul despre evadarea ta... Greșeala pe care eu am comis-o...

— Oh, nimeni nu va ști vreodată că acela care a fost eliberat a fost Arsène Lupin. Am prea mare interes să mă învălui în tenebrele cele mai misterioase ca să nu-i las acestei evadări caracterul aproape miraculos. De aceea, nu-ți face probleme, prietene, și adio! Iau masa în oraș astă-seară și de abia mai am timp să mă îmbrac.

— Credeam că vrei să te odihnești cât mai repede.

— Ce pot face? Sunt obligații mondene de la care nu te poți sustrage. Odihna va începe mâine.

— Și unde iei masa?

IV. Călătorul misterios

În ajun îmi trimisesem mașina la Rouen, pe șosea. Eu trebuia să merg cu trenul și de acolo să ajung la niște prieteni care locuiesc pe malurile Senei.

Ori, la Paris, cu câteva minute înainte de plecarea trenului, șapte domni năvăliră în compartimentul meu. Cinci dintre ei fumau. Oricât de scurt pare drumul cu rapidul, perspectiva de a-l parcurge într-o asemenea companie îmi păru neplăcută, cu atât mai mult cu cât vagonul, fiind de tip vechi, nu avea culoar. Atunci mi-am luat pardesiul, ziarele, mersul trenurilor și m-am refugiat într-unul din compartimentele vecine.

Aici se afla o doamnă. Când m-a văzut, a avut un gest de contrarietate care nu-mi scăpă și s-a aplecat spre un domn aflat pe scară, soțul ei fără îndoială, care o condusese la gară. Domnul se uita atent la mine și examinarea se sfârși probabil în avantajul meu, căci îi vorbi în șoaptă soției sale, surâzând, așa cum faci atunci când liniștești un copil căruia îi este frică.

Surâse și ea și îmi aruncă o privire prietenoasă, ca și cum ar fi înțeles deodată că eram unul dintre acei oameni galanți cu care o femeie poate sta timp de câteva ore închisă într-o mică încăpere cu suprafața de șase picioare, fără a avea de ce se teme.

Soțul îi spuse:

— Te rog să nu te superi, scumpa mea, dar am o întâlnire urgentă și nu mai pot sta.

O sărută afectuos și plecă. Soția îi trimise bezele de la fereastra vagonului și flutură batista. Se

auzi un fluier, iar trenul porni. Dar chiar în acel moment, în ciuda protestelor conductorilor, ușa se deschise și un om apăru în compartimentul nostru. Doamna, care în acel moment era în picioare și își aranja bagajele în plasă, scoase un strigăt de groază și căzu pe banchetă.

Nu sunt nicidecum fricos, dar trebuie să mărturisesc cu nu-mi plac deloc urcările în tren în ultimul moment. Acestea par echivoce, cam neobișnuite. Este ceva neclar în aceste situații, fără doar și poate...

Totuși, înfățișarea și atitudinea noului venit mai degrabă atenuau proasta impresie produsă de actul pe care îl făcuse. Îmbrăcat corect, elegant aproape, o cravata de bun gust, mănuși curate, o figură energetică... Dar, chiar, unde naiba mai văzusem fața asta? Căci, fără nicio îndoială, o văzusem. Cel puțin, mai exact, regăseam în minte un soi de amintire pe care o lasă un portret văzut de mai multe ori, dar al cărui original nu l-ai contemplat niciodată. Și în același timp simțeam inutilitatea oricărui efort de memorie, într-atât amintirea era de inconsistentă și vagă.

Dar, îndreptându-mi privirea asupra doamnei, am rămas stupefiat de paloarea ei și de groaza întipărită pe față. Își privea vecinul - erau așezați de aceeași parte - cu o expresie de reala înfricoșare și am observat că una dintre mâinile sale, tremurândă, aluneca spre o mică geantă de voiaj aflată pe banchetă, la vreo douăzeci de centimetri de genunchii săi. Reuși să o ia și o trase cu nervozitate la ea.

Ochii ni se întâlniră și am citit într-ai săi atât de multă îngrijorare și anxietate, încât nu m-am putut împiedica s-o întreb:

— Vă simțiți rău, doamnă?... Să deschid fereastra?

Fără a-mi răspunde, arată cu un gest temător spre individ. Am surâs așa cum făcuse soțul ei, am ridicat din umeri și i-am explicat prin semne că nu avea de ce să se teamă, eu eram acolo și de altfel acel domn părea foarte inofensiv.

În acest moment, el se întoarse spre noi, ne măsură pe fiecare din cap până în picioare, apoi se cuibări în colțul său și nu se mai mișcă. Au urmat câteva momente de tăcere, dar femeia, ca și cum și-ar fi concentrat întreaga energie pentru a realiza un act disperat, îmi spuse cu o voce abia perceptibilă:

— Știți că el se află în trenul nostru?

— Cine?

— Păi, el... El... Vă asigur.

— Care el?

— Arsène Lupin.

Nu-l scăpase din ochi pe călător și mai degrabă lui decât mie adresase silabele acestui nume neliniștitor. Acesta își trase pălăria până pe nas. O făcuse pentru a-și ascunde tulburarea sau, pur și simplu, voia să doarmă?

Am făcut următoarea observație:

— Arsène Lupin a fost condamnat ieri, în contumacie, la douăzeci de ani muncă silnică. Este deci puțin probabil ca astăzi să comită imprudența de a se afișa în public. De altfel, ziarele i-au semnalat prezența în Turcia, în iarnă, după răsunătoarea evadare de la Santé.

— El se află în acest tren - repetă doamna, cu intenția din ce în ce mai clară de a fi auzită de tovarășul nostru de drum - soțul meu este subdirector la serviciile penitenciare și însuși comisarul gării ne-a spus că-l caută pe Arsène Lupin.

— Dar acesta nu-i un motiv...

— ... A fost văzut în holul gării. A luat un bilet de clasa I pentru Rouen.

— Era simplu de pus mâna pe el.

— A dispărut. Controlorul de la sala de așteptare nu l-a văzut, dar se presupune că a trecut pe la peroanele pentru trenurile de periferie și că s-a urcat în expresul care pleacă la zece minute după noi.

— În acest caz, înseamnă că l-au prins.

— Și dacă, în ultimul moment, a sărit din expres pentru a veni aici, în trenul nostru... Cum probabil că a făcut... Cum sigur că a făcut.

— Dacă așa stau lucrurile, va fi prins aici. Căci conductorii și agenții nu se poate să nu fi văzut trecerea dintr-un tren în altul și când vom ajunge la Rouen îl vor lua ca din oală.

— Pe el? Niciodată! Va găsi mijlocul de a scăpa din nou.

— Atunci, îi urez drum bun.

— Da, dar de aici până la Rouen, câte nu poate face?

— Ce anume?

— Știu și eu? Ne putem aștepta la orice!

Era foarte agitată și într-adevăr situația justifica până într-un anumit punct această surescitare nervoasă. Aproape fără voia mea, i-am spus:

— Într-adevăr, sunt niște coincidențe curioase... Dar liniștiți-vă! Admițând că Arsène Lupin este într-unul dintre vagoane, el va sta cuminte și, decât să-și provoace singur alte necazuri, nu va fi preocupat decât să evite pericolul care îl amenință.

Vorbele mele nu o liniștiră nici pe departe. Tăcu totuși, fiindu-i teamă să nu pară indiscretă, fără îndoială.

Eu mi-am desfăcut ziaarele și am început să citesc relatările de la procesul lui Arsène Lupin. Dar cum acestea prezentau lucruri deja cunoscute, nu mă interesară decât în mică măsură. De altfel, eram obosit, dormisem prost, îmi simțeam pleoapele îngreunându-se și capul aplecându-se.

— Dar, domnule, doar nu vreți să dormiți!

Doamna îmi luă ziaarele din mână și mă privi indignată.

— Bineînțeles că nu, am răspuns, nici nu am de gând.

— Ar fi cea mai mare imprudență, spuse ea.

— Cea mai mare, am repetat.

Și am luptat energic, agățându-mi privirea de peisaj, de norii care brăzdau cerul. Dar foarte curând totul se tulbură, imaginea doamnei agitate și a domnului de alături se șterse din mintea mea și mă cufundai în marea și profunda liniște a somnului. Apărură imediat și visurile. Cineva care juca rolul și purta numele de Arsène Lupin se zărea în depărtare, având spinarea încărcată cu obiecte prețioase, trecând prin pereți și prădând castele. Dar silueta acestei persoane, care de altfel nu mai era Arsène Lupin, deveni clară. Venea spre mine, devenea din ce în ce mai mare, sărea în vagon cu o agilitate de necrezut și ateriza pe pieptul meu.

O durere puternică... Un strigăt sfâșietor. M-am deșteptat. Omul, călătorul, cu un genunchi pe pieptul meu, mă strângea de gât. Vedeam toate astea foarte vag, căci ochii îmi erau injectați de sânge. Am văzut-o și pe femeie într-un colț agitându-se, pradă unui atac de nervi. Nici măcar nu am încercat să rezist. De altfel, nici nu aș fi avut puterea s-o fac: tâmpilele îmi zvâcneau... Mă sufocam... Horcăiam... Încă un minut și m-aș fi asfixiat.

Omul trebuie că și-a dat seama. A slăbit strângerea fără a se îndepărta. Întinse cu mâna dreaptă o sfoară pe care făcuse un laț și, cu un gest scurt, îmi legă mâinile. Într-o clipă, am fost legat și, cu un căluș în gură - imobilizat.

Bărbatul termină această treabă în modul cel mai natural din lume, cu o ușurință ce dovedea experiența unui maestru, a unui profesionist al furtului și al crimei. Niciun cuvânt, nicio mișcare pripită. Numai sânge rece și îndrăzneală. Iar eu eram acolo, pe banchetă, legat cobză precum o mumie, *eu Arsène Lupin!*

Într-adevăr, eram nevăzător precum în cindiva, gravitatea împrejurărilor nu venia înădănsându-mă ușurase de pungă și de portofel! Arsène Lupin, victimă la rândul său, înșelat, învins... Ce întâmplare!

La doamnă nici măcar nu se uită. Se mulțumi să ia mica geantă care zăcea pe jos și să adune din ea bijuteriile, portmoneul, obiecte din aur și argint. Doamna deschise un ochi, privi îngrozită, își scoase inelele din mâini și le întinse omului, ca și cum ar fi vrut să-l scutească de un efort inutil. El luă bijuteriile, după care o privi: leșinase.

Apoi, fără să spună o vorbă sau să se grăbească, fără a se mai ocupa de noi, se așeză la locul lui și începu să examineze cu mare atenție obiectele pe care le luase, această activitate producându-i o satisfacție deplină.

Însă eu eram mult mai puțin satisfăcut. Nu mă refer la cei douăsprezece mii de franci pe care mi i luase; era o paguba pe care nu o acceptam decât momentan și eram sigur că acești bani vor intra în posesia mea foarte repede, ca și nafta deosebit de importantă care se găsea în portofel, proiecte, devize, adrese, liste de corespondenți, scrisori compromițătoare. Pentru moment, o problemă mai presantă și mai serioasă mă preocupa: ce se va întâmpla în continuare?

Agitația provocată de trecerea mea prin gara Saint Lazare nu-mi scăpase. Invitat la niște prieteni pe care îi vizitam frecvent - pentru care mă numeam Guillaume Berlat și pentru care asemănarea mea cu Arsène Lupin constituia subiect de glume afectuoase -, nu mă putusem machia cum trebuie. Și ca urmare, prezența mea a fost observată. În plus, un om fusese văzut trecând din expres în rapid. Cine era acest individ dacă nu Arsène Lupin? Deci, inevitabil, în mod fatal, comisarul de poliție din Rouen, anunțat telegrafic, însoțit de un număr important de agenți, va fi prezent la sosirea trenului, va interoga călătorii suspecti și va efectua o percheziție minuțioasă a vagoanelor.

Anticipasem toate acestea și nu-mi făcusem prea multe probleme, fiind sigur că poliția din Rouen nu va fi mai perspicace decât cea din Paris și voi putea trece neobservat. Oare nu era suficient ca la ieșire să arăt cu nonșalanță legitimația mea de deputat, grație căreia inspirasem deja încredere controlorului din gara Saint-Lazare? Dar câte se schimbaseră între timp! În primul rând, nu mai eram liber. Imposibil să mai încerc unul dintre trucurile mele obișnuite. Într-unul din vagoane comisarul îl va găsi pe domnul Arsène Lupin, pe care pronia cerească i-l trimitea legat cobză, cuminte ca un mieluşel, împachetat, gata pregătit pentru a fi săltat. Și nu va trebui decât să-l ia, așa cum faci atunci când primești un colet poștal care îți este adresat.

Iar pentru a evita acest deznodământ nedorit, ce puteam eu face, așa legat cum eram?

Rapidul alergia spre Rouen, unica și următoarea stație, trecând în grabă prin Vernon și Saint-Pierre.

Mă intriga însă și o altă problemă, în care eram mai puțin interesat, dar a cărei rezolvare îmi trezea curiozitatea de profesionist: ce avea să facă omul meu? Nu prea cred că ar fi putut coborî la Rouen fără a avea necazuri. Imediat ce ușa s-ar fi deschis, doamna, pe cât de cuminte și lipsită de curaj părea în acest moment, va țipa, se va agita, va striga după ajutor! Și de aici uimirea mea: de ce nu o leagă și pe ea, lucru care i-ar fi asigurat timpul necesar pentru a dispărea, înainte să descopere

cineva dubla sa lovitură?

Dar el fuma liniștit, privind pe fereastră peisajul care începea să fie brăzdat de stropii unei ploi nehotărâte. Totuși, o dată s-a întors spre mine, mi-a luat mersul trenurilor și l-a consultat.

Doamna încerca să rămână leșinată, pentru a nu trezi vreo bănuială dușmanului ei. Însă accesele de tuse provocate de fumul de țigară o dădeau de gol.

În ce mă privește, nu mă simțeam deloc în largul meu; mă durea spatele. Mă gândeam... Încercam să găsesc un mijloc...

Pont-de-l'Arche, Oissel... Rapidul se grăbea, vesel, îmbătat de viteză.

Saint-Étienne... În acest moment, omul se ridică, făcu pași spre noi, la care doamna se grăbi să răspundă printr-un nou țipăt și printr-un leșin adevărat de această dată.

Dar oare ce voia să facă omul? Lăsă în jos geamul din partea dinspre noi. Ploaia se întetise. Printr-un gest își manifestă nemulțumirea că nu avea nici umbrelă, nici pardesiu. Aruncă o privire în plasa pentru bagaje: umbrela doamnei. O luă. Luă și pardesiul meu și îl îmbrăcă.

Treceam peste Sena. Își suflecă pantalonii, apoi, aplecându-se, ridică piedica de la ușă.

Avea oare să sară din tren? La o asemenea viteză, ar fi fost sinucidere sigură. Am intrat în tunelul de la Sainte-Catherine. Omul întredeschise ușa și pipăi cu piciorul prima treaptă a scării. Curată nebunie! Întunericul, fumul, zgomotul enorm, toate acestea făceau ca o asemenea tentativă să pară fantastică. Dar, deodată, trenul încetini, frânele intraseră în acțiune. Viteza se micșora din ce în ce mai mult. Fără îndoială că pe această porțiune a tunelului se executau lucrări de amenajare, care impuneau mersul încetinit al trenurilor, de câteva zile poate, iar omul o știa.

Așadar, nu a avut altceva de făcut decât să pună și celălalt picior pe treaptă, să coboare pe a doua și să plece liniștit, nu însă fără a fi închis în prealabil ușa și a-i fi pus piedica la loc.

De-abia dispăru, și lumina zilei începu să se zărească. Tunelul dădea într-o vale. Încă un tunel și ajungeam la Rouen. Imediat, doamna își reveni și prima ei grijă a fost de a plânge după bijuteriile pierdute. O privii rugător. Înțelese și îmi scoase călușul. A vrut să mă și dezlege, dar i-am spus să nu o facă.

— Nu, nu. Trebuie ca poliția să vadă lucrurile așa cum sunt. Vreau să-și dea seama de ce a putut face acest bandit.

— Dacă aș trage semnalul de alarmă?

— Prea târziu, trebuia să vă fi gândiți la asta atunci când eram atacat.

— Dar m-ar fi omorât! Ah, domnule, ce v-am spus că este în tren? L-am recunoscut imediat, după cum arăta. Și-acum, iată că a șters-o cu bijuteriile mele.

— Va fi prins, nu aveți nicio grijă.

— Arsène Lupin prins! Niciodată!

— Depinde de dumneavoastră. Iată ce veți face: de cum ajungem, mergeți la ușă și strigați, faceți gălăgie. Agenții și funcționarii din gară vor veni în grabă. Povestiți atunci ce ați văzut, agresiunea a cărei victimă am fost eu și fuga lui Arsène Lupin. Dați-le semnalmentele lui: pălărie moale, o umbrelă - a dumneavoastră —, un pardesiu gri, pe talie...

— ... Al dumneavoastră, spuse ea.

— Cum, al meu? Nu, nu. Al lui. Eu nu am avut așa ceva.

— Mie mi s-a părut că nici el nu avea atunci când s-a urcat.

— Ba da, ba da... Doar să nu fi fost uitat în plasa pentru bagaje de cineva. În orice caz, îl avea

când a coborât și acesta-i lucrul esențial... Un pardesiu gri, pe talie, țineți minte... Ah, era să uit, spuneți-vă numele mai întâi. Funcția soțului dumneavoastră le va stimula zelul.

Intram în gară. Ea se apleca deja pe geam. Atunci i-am spus cu o voce cam ridicată, aproape poruncitoare, pentru ca vorbele să i se întipărească bine în minte:

— Spuneți-le și numele meu. Guillaume Berlat. La nevoie, susțineți că mă cunoașteți... Așa vom câștiga timp... Ancheta preliminară trebuie făcută repede... Importantă este urmărirea lui Arsène Lupin... Bijuteriile dumneavoastră... Aveți grijă să spuneți totul așa cum trebuie. Guillaume

Berlat, un prieten de-al soțului dumneavoastră.

Ea deja striga, gesticula. Trenul încă nu se oprise, că se și urcă un domn însoțit de mai mulți oameni. Momentul critic se apropia.

Gâfâind, doamna strigă:

— Arsène Lupin... Ne-a atacat... Mi-a furat bijuteriile... Sunt doamna Renaud... Soțul meu este subdirector la serviciile penitenciare... Ah, dar iată-l pe fratele meu. Georges Ardelle, director la Crédit Rouennais... Trebuie să-l cunoașteți...

Îmbrățișă un tânăr care venise lângă noi și pe care comisarul îl salută, iar ea reluă, disperată:

— Da, Arsène Lupin... În timp ce domnul dormea, el a sărit la gâtul lui... domnul Berlat, un prieten de-al soțului meu.

Comisarul întreabă:

— Dar unde este Arsène Lupin?

— A sărit din tren, în tunel, după ce am trecut Sena.

— Sunteți sigură că era el?

— Dacă sunt sigură? L-am recunoscut perfect. De altfel, a fost văzut în gara Saint-Lazare. Purta o pălărie moale...

— Ba nu... O pălărie de fetru tare, ca aceasta, o corectă comisarul, arătând spre pălăria mea.

— O pălărie moale, dacă vă spun, repetă doamna Renaud, și un pardesiu gri, pe talie.

— Într-adevăr, murmură comisarul, telegrama semnalează acest pardesiu gri, pe talie și cu guler de velur negru.

— Exact, cu guler de velur negru, strigă triumfătoare doamna Renaud.

Respirai ușurat. Ah, aveam o prietenă minunată, ba chiar excelentă!

Între timp, agenții mă dezlegaseră. Mi-am mușcat cu putere buzele, până mi-a dat sângele. Îndoit din șale, cu batista la gură, așa cum îi stă bine unuia care a stat timp îndelungat într-o poziție incomodă și care poartă pe față urma însângărată a călușului, îi spusei comisarului cu voce slabă:

— Domnule, Arsène Lupin a fost, nu există nicio îndoială... Dacă ne grăbim, îl putem prinde... Cred că vă pot fi de folos...

Vagonul care trebuia cercetat de poliție a fost detașat de celelalte. Trenul și-a continuat drumul spre Le Havre. Noi am fost conduși spre biroul șefului gării, printr-o mulțime de gură-cască îngrămădiți pe peron.

În acel moment am ezitat. Sub un pretext oarecare, aș fi putut pleca să-mi iau mașina și să-mi văd de drum. Așteptarea era periculoasă. Un singur incident, o singura telegramă venită de la Paris și eram pierdut. Da, dar cum rămâne cu cel care m-a prădat? Abandonat propriilor mele resurse, într-o regiune pe care nu o prea cunoșteam, nu prea aveam șanse să-l regăsesc.

Eh, să încercăm totuși - mi-am spus - și să rămân. Partida este greu de câștigat, dar e interesant

să o joc. Iar pentru această miză merită să risc.

Și cum ni se cerea să ne reînnoim mărturiile, am insistat:

— Domnule comisar, în momentul de față Arsène Lupin ia avans față de noi. Mașina mă așteaptă în spatele gării. Dacă ați vrea să-mi faceți plăcerea să mergeți cu mine, am putea încerca...

Comisarul surâse cu șiretenie:

— Ideea nu e rea... E chiar atât de puțin rea încât este pe cale de a fi executată.

— Oh!

— Da, domnule, doi dintre agenții mei au plecat cu bicicletele... cu câțva timp mai înainte.

— Dar unde?

— La ieșirea din tunel. Acolo vor culege date, urme, mărturii și vor urmări traseul lui Arsène Lupin.

Nu m-am putut împiedica să ridic din umeri.

— Cei doi agenți ai dumneavoastră nu vor culege nici urme, nici mărturii.

— Oare?

— Arsène Lupin a făcut în așa fel încât să nu fie văzut de nimeni când a ieșit din tunel. A ajuns în prima șosea și de acolo...

— Și de acolo, la Rouen, unde vom pune mâna pe el!

— Nu se va duce la Rouen.

— Atunci, va rămâne prin împrejurimi, unde vom fi și mai siguri...

— ... Nu va rămâne în împrejurimi.

— Oh! Și unde se va ascunde atunci?

Mă uitai la ceas.

— În momentul de față, Arsène Lupin se învârte pe lângă gara din Darnétal. La ora zece și cincizeci de minute, adică peste douăzeci și două de minute, va lua trenul care merge de la Rouen la Amiens.

— Credeți? Și apoi, de unde știți toate astea?

— Dar e foarte simplu. În compartiment, Arsène Lupin a consultat mersul trenurilor pe care l-a luat de la mine. De ce? Pentru a vedea că nu departe de locul unde va coborî este o dată înțe, precum și un tren care se oprește în această gară. Am consultat la rândul meu mersul trenurilor și m-am edificat.

— Într-adevăr, domnule, spuse comisarul, minunată deducție. Câtă competență!

Făcusem o greșală, dovedind prea multă pricepere. Omul m-a privit cu uimire și am avut impresia că o bănuială îi dădea târcoale. Dar nu, puteam fi liniștit, căci fotografiile trimise peste tot erau prea proaste, reprezentau un Arsène Lupin prea deosebit de cel pe care îl avea în fața lui, ca să mă poată recunoaște. Dar, cu toate acestea, era tulburat și îngrijorat.

A urmat un moment de tăcere. Ceva echivoc și nesigur ne împiedica să vorbim. Chiar și eu eram cuprins de un sentiment de jenă. Oare norocul avea să se întoarcă împotriva mea? Stăpânindu-mă, am început să râd.

— Doamne, nici nu știți cât de mult poate stimula gândirea pierderea unui portofel și dorința de a-l regăsi. Și cred că dacă ați avea amabilitatea să-mi dați doi dintre agenții dumneavoastră, am reuși, poate...

— ... Oh, vă rog, domnule comisar, spuse doamna Renaud, faceți cum propune domnul Berlat.

Intervenția minunatei mele prietene a fost decisivă. Pronunțat de ea, soția unui personaj influent, acest nume de Berlat devenea cu adevărat al meu și îmi conferea o identitate pe care nu o putea pune la îndoială nicio bănuială. Comisarul se ridică:

— Aș fi foarte fericit, domnule Berlat, credeți-mă, să reușiți. Ca și dumneavoastră, țin foarte mult ca Arsène Lupin să fie arestat.

Mă conduse până la mașină. Doi dintre agenții săi, pe care mi-i prezentă, Honoré Massol și Gaston Delivet, urcară. Mă așezai la volan. Mecanicul meu dădu la manivelă și motorul porni. Câteva secunde mai târziu parăseam gara. Eram salvat.

Ah, mărturisesc că, rulând pe bulevardele de centură ale bătrânei cetăți normande cu toată viteza de care erau capabili cei 35 de cai putere ai mașinii mele „Moreau-Lepton“, nu mă puteam abține să nu simt un oarecare orgoliu. Motorul zumzăia armonios. La dreapta și la stânga, copacii alergau în urma noastră. Iar eu, liber, în afara oricărui pericol, nu aveam altceva de făcut decât să-mi rezolv micile probleme personale, cu ajutorul celor doi bravi reprezentanți ai forței publice. Arsène Lupin mergea în căutarea lui Arsène Lupin!

Oh, voi modești apărători ai ordinii sociale, Delivet Gaston și Massol Honoré. Cât de prețios mi-a fost sprijinul vostru! Ce m-aș fi făcut fără voi? De câte ori, dacă n-ați fi fost voi, ajuns la răscruce de drumuri, aș fi luat-o pe un drum greșit! Fără voi Arsène Lupin ar fi greșit, iar celălalt ar fi scăpat!

Dar cazul nu era încă rezolvat. Nicidecum. Trebuia mai întâi să pun mâna pe individ și apoi să reintru în posesia actelor pe care mi le luase. Cu niciun preț însoțitorii mei nu trebuiau să le vadă și, cu atât mai puțin, să pună mâna pe ele. Să mă servesc de ei și să acționez fără ei, asta voiam. Și nu era deloc ușor.

Am ajuns la Darnétal la trei minute după trecerea trenului. E drept că am avut consolarea să aflu că un individ cu pardesiu gri, pe talie și cu guler de velur negru, se urcase într-un compartiment de clasa a doua, având bilet pentru Amiens. Hotărât lucru, începuturile mele ca polițist erau promițătoare.

Delivet imi spuse:

— Trenul este expres și nu mai oprește decât la Montérolier-Buchy, peste nouăsprezece minute. Dacă nu suntem acolo înaintea lui Arsène Lupin, el își poate continua drumul spre Amiens sau o poate lua spre Clères, iar de acolo, spre Dieppe sau Paris.

— Ce distanță este până la Montérolier?

— Douăzeci și trei de kilometri.

— Douăzeci și trei de kilometri în nouăsprezece minute... Vom fi acolo înaintea lui!

Ce cursă pasionantă! Niciodată fidelul meu „Moreau-Lepton“ nu a răspuns nerăbdării mele cu mai multă ardoare și precizie. Mi se părea că îi transmiteam direct voința mea, fără a fi nevoit să recurg la levier și manete. Îmi împărtășea dorințele în mod natural. Era în deplin acord cu înverșunarea mea. Înțelegea ura pe care o manifestam față de acest bandit de Arsène Lupin. Hoțul! Mârșavul! Îl voi prinde oare? Sau își bate joc încă o dată de autoritate, de această autoritate al cărei reprezentant eram?

— La dreapta, strigă Delivet!... La stânga!... Drept înainte!...

Înfricoșătoare, zburând deasupra apăsătoare a noapții. Bornele kilometrice păreau niște mici animale

Și deodată, la o cotitură, o dâră de fum: expresul de Nord. Pe distanța unui kilometru a fost o

luptă crâncenă, umăr la umăr, luptă inegală al cărei sfârșit era imprevizibil. La sosire, eram învingători cu douăzeci de lungimi.

În trei secunde eram pe peron, în fața vagoanelor de clasa a doua. Ușile se deschiseră. Câteva persoane coborau. Hoțul meu însă, nu. Am controlat compartimentele. Nici urmă de Arsène Lupin.

— Drace - am spus -, cred că m-a recunoscut în mașină în timp ce rulam alături de tren și a sărit din mers.

Șeful de tren confirmă această presupunere. Văzuse un om care alerga la vale pe rambleu, la două sute de metri de gară.

— Uitați-vă, acolo! Cel care trece pasajul de nivel.

Am rupt-o la fugă, urmat de cei doi însoțitori, sau mai degrabă de unul dintre ei, căci celălalt, Massol se dovedea a fi un alergător excepțional, atât de fond, cât și de viteză. Foarte repede, distanța care îl despărțea de fugar se micșora vizibil. Omul l-a văzut, sări peste un gard viu și fugi spre un taluz pe care îl urcă în grabă. Era departe de acum, intra într-o pădurice.

Când am ajuns și noi acolo, Massol ne aștepta. Socotise că e inutil să se aventureze mai departe, temându-se să nu ne rătăcim.

— Vă felicit, dragă prietene! i-am spus. După o asemenea cursă, omul nostru trebuie să fie sfârșit. Acum nu ne mai scapă.

Am cercetat cu atenție împrejurimile, gândindu-mă cum să fac să-l prind eu singur pe fugar pentru a-i lua ce-mi furase, ceea ce justiția nu ar fi aprobat decât după multe anchete plictisitoare. Apoi am revenit la însoțitorii mei.

— Iată ce vom face. Dumneavoastră, Massol, postați-vă în stânga. Dumneavoastră, Delivet, în dreapta. În felul acesta, veți putea supraveghea partea din spate a păduricii și el nu va putea ieși, fără a-l fi văzut, decât prin aceasta adâncitură, unde mă voi posta eu. Dacă el nu iese, voi intra și îl voi fugări spre unul sau altul dintre dumneavoastră. Nu aveți decât să așteptați momentul potrivit. Ah, era să uit: în caz de pericol, un foc de armă.

Massol și Delivet se îndepărtară fiecare în partea lui. Îndată ce dispărură am intrat în pădurice, cu cea mai mare grijă, în așa fel încât să nu fiu nici văzut, nici auzit. Era un loc amenajat special pentru vânătoare, întretăiat de cărări înguste, pe care nu se putea merge decât aplecat, ca prin niște subterane de verdeață. Una dintre cărări ducea într-o poiană unde, pe iarba udă, se vedeau urme de pași. Le-am urmărit. Ele m-au dus la baza unei mici ridicături, pe vârful căreia se afla o cocioabă pe jumătate dărâmată.

„Aici trebuie să fie, mi-am spus. Și-a ales bine punctul de observație.“

Am urcat până în apropierea construcției. Un zgomot ușor m-a convins că este acolo și într-adevăr, printr-o spărtură, l-am văzut stând cu spatele la mine. Din doi pași am fost pe el. Încercă să folosească pistolul pe care îl avea în mână. Nu i-am dat răgaz și l-am doborât la pământ, în așa fel încât ambele brațe erau sub el, răsucite, iar genunchiul meu îi apăsa pe piept.

— Ascultă, micuțule, i-am șoptit la ureche, sunt Arsène Lupin. Îmi vei da imediat și de bună voie portofelul meu și gentuța doamnei... Iar ca recompensă, eu te scap din ghearele Poliției și te iau în rândul prietenilor mei. Un singur cuvânt: da sau nu?

— Da, spuse el abia auzit.

— Cu atât mai bine. Lovitura ta din această dimineață a fost frumos pregătită. Ne vom înțelege.

M-am ridicat. El și-a băgat mâna în buzunar, a scos un cuțit mărișor și a încercat să mă înjunghie.

— Imbecilule! am strigat.

Cu o mână am parat atacul. Cu cealaltă, l-am lovit cu putere la carotidă, ceea ce se numește *hook r la carotide*. Căzu lat.

În portofel mi-am găsit actele și banii. Din curiozitate, m-am uitat și pe actele lui. Pe o scrisoare care îi era adresată i-am citit numele: Pierre Onfrey.

Am tresărit. Pierre Onfrey, asasinul din strada La-Fontaine, la Auteuil! Pierre Onfrey, cel care o sugrumase pe doamna Delbois și pe cele două fiice ale sale! M-am aplecat asupra lui. Da, sigur, aceasta era fața care în compartiment trezise în mine amintirea unor trăsături deja văzute. Dar timpul trecea. Am pus într-un plic două bancnote de o sută de franci și o carte de vizită pe care am scris:

„De la Arsène Lupin pentru bunii săi colegi Massol și Delivet, în semn de recunoștință.“

L-am așezat la vedere, în mijlocul încăperii. Alături am pus gentuța doamnei Renaud. Puteam să n-o înapoiez minunatei prietene care mă ajutase? !

Trebuie totuși să mărturisesc că am luat tot ce prezenta un oarece interes, lăsând numai un pieptene de păr și un portmoneu gol. Ce naiba, afacerile sunt afaceri!

Și apoi, într-adevăr, soțul ei avea o meserie atât de puțin onorabilă!...

Tâlharul începea să miște. Ce să fac oare? Nu aveam calitatea nici să-l salvez, nici să-l condamn. I-am luat armele și am tras în aer un foc de pistol.

Cei doi vor veni imediat – m-am gândit -, n-are decât să se descurce cum va ști! Lucrurile se vor petrece după cum va fi voia destinului său.

Și m-am îndepărtat alergând pe drumul care ducea prin adâncitură.

Douăzeci de minute mai târziu, eram lângă mașină, după ce o luasem pe o scurtătură pe care o observasem în timpul urmăririi. La ora patru telegrafiam prietenilor mei din Rouen, că un incident neprevăzut mă silea să amân vizita. Fie vorba între noi, tare mă temeam ca va trebui să o amân pentru totdeauna, având în vedere ceea ce aflaseră oamenii legii între timp. Cruntă deziluzie pentru agenți și șeful lor!

La ora șase reveneam la Paris prin L'Isle-Adam, Enghien și Poarta Bineau.

Din ziarele de seară am aflat că, în sfârșit Pierre Onfrey, a fost prins.

A doua zi, să nu disprețuim avantajele unei reclame făcute inteligent - „*Echo de France*“ publică această știre senzațională.

„Ieri, în împrejurimile localității Buchy, după mai multe peripeții, Arsène Lupin l-a prins pe Pierre Onfrey. Autorul crimei din strada Lafontaine o prădase, pe linia Paris - Havre, pe doamna Renaud, soția directorului adjunct al serviciilor penitenciare. Arsène Lupin a restituit doamnei Renaud geanta cu bijuterii și i-a răsplătit cu generozitate pe cei doi agenți ai Siguranței, care l-au ajutat pe parcursul acestei dramatice arestări“.

V. Colierul reginei

De două sau trei ori pe an, cu ocazia unor solemnități importante, cum ar fi balurile de la Ambasada Austriei sau seratele de la lady Billington, cotesă de Dreux-Soubise își punea pe umeri ei albi „Colierul Reginei“.

Era într-adevăr faimosul colier, colierul legendar pe care Bohmer și Bassenge, bijutieri ai coroanei, îl pregăteau pentru doamna du Barry, pe care cardinalul de Rohan-Soubise a crezut că-l oferă Mariei-Antoneta, regina Franței, și pe care aventuriera Jeanne de Valois, contesă de La Motte, l-a demontat într-o seară din februarie 1785, cu ajutorul soțului său și al complicei lor, Rétaux de Villette.

Adevărul este că numai montura era autentică. Rétaux de Villette o păstrase, în timp ce domnul de La Motte și a lui soție împrăștiu în cele patru vânturi pietrele smulse cu brutalitate, minunatele pietre alese cu atâta grijă de Bohmer. Mai târziu, în Italia, el a vândut montura lui Gaston de Dreux-Soubise, nepot și moștenitor al cardinalului, salvat de el de la ruinare în vremea răsunătorului faliment al Băncii Rohan-Guéménée. Și care, în amintirea unchiului său, răscumpără cele câteva diamante care se aflau în posesia bijutierului englez Jefferys. Le completează cu altele de valoare mult mai mică, dar de aceeași dimensiune, și reușește să reconstituie minunatul „colier al sclaviei”, așa cum ieșise din mâinile lui Bohmer și Bassenge.

Timp de aproape un secol, familia Dreux-Soubise se mândrește cu această bijuterie istorică. Deși anumite împrejurări determinaseră o diminuare însemnată a averii, familia a preferat să cheltuiască mai puțin decât să înstrăineze regala și prețioasa relicvă. Mai ales contele actual ținea la ea așa cum ții la casa părintească. Dovedind prudență, el închiriasă un seif la Crédit Lyonnais pentru a păstra acolo colierul. El însuși mergea să-l ridice în după-amiaza zilei în care soția sa voia să-l poarte și tot el însuși îl aducea înapoi a doua zi.

În acea seară, la recepția de la Palais de Castille - întâmplarea se petrecea pe la începutul secolului - , contesa a avut un adevărat succes, iar regele Cristian, în onoarea căruia fusese organizată serbarea, remarcă magnifică și frumoasă. Pietrele curgeau parca în jurul gâtului grațios. Miile de fațete ale diamantelor străluceau și scânteiau ca niște flăcări în limpezimea luminilor. Se părea că nimeni alta decât ea nu putea purta cu atâta grație și noblețe greutatea unei asemenea podoabe.

A fost un dublu triumf, pe care contele de Dreux îl gustă din plin și pentru care se felițește când se întoarce în camera din bătrâna lor casă din cartierul Saint-Germain. Era mândru de soția sa și, în aceeași măsură poate, de bijuteria care era însemnul casei sale de patru generații. Soția sa manifesta o vanitate cam puerilă, dar care ilustra foarte bine caracterul său de superioritate afișată.

Nu fără părere de rău, își scoase colierul și îl dădu soțului, care îl privi cu admirație, ca și cum l-ar fi văzut pentru prima dată. Apoi, după ce-l puse în cutia de piele roșie cu blazonul Cardinalului, trecu în camera de alături, mai degrabă un fel de alcov, care fusese complet izolat și a cărui unică intrare se găsea lângă patul lor. Ca și de celelalte dăduri, îl ascunse pe un raft destul de înalt, printre cutii pentru pălării și țecuri de lenjerie. Închise ușa și se dezbracă.

Dimineața, se sculă la ora nouă, cu intenția de a merge, înainte de a sta la masă, până la Crédit Lyonnais. Se îmbracă, bău o ceașcă de cafea și coborî la grajduri. Ajuns acolo, dădu unele ordine. Unul dintre cai îl îngrijora. Îl puse să meargă și la pas și la trap prin curte. Apoi se întoarce la soția sa.

Ea nu ieșise din cameră și se pieptăna, ajutată de cameristă. Îl întrebă:

— Plecați?

— Da.... Pentru a duce...

— A, așa este... E mai prudent...

Intră în cabinet. Dar, după câteva secunde, întrebă cu o mică undă de mirare de altfel:

— L-ați luat, draga mea?

Ea răspunse:

— Poftim? Nu, nu am luat nimic.

— L-ați mișcat de la locul lui.

— Deloc... Nici măcar nu am deschis ușa.

El apăru cu fața descompusă, și bâigui, cu o voce abia inteligibilă:

— Nu ați...? Nu dumneavoastră...? Atunci...

Ea veni în grabă și căutară împreună cu febrilitate, aruncând cutiile pe jos și dărâmând teancurile de lenjerie. Iar contele repeta:

— Inutil... Tot ce facem noi e inutil... Aici l-am pus, pe acest raft.

— Poate l-ați pus în altă parte.

— Ba nu, aici, pe acest raft, și nu pe altul.

Aprinseră o lumânare, căci încăperea era destul de întunecoasă, apoi dădură la o parte toată lenjeria și celelalte obiecte. Când cabinetul rămase gol, trebuiră să recunoască cu disperare că faimosul colier, „Colierul Reginei“, dispăruse.

Fiind o fire voluntară, contesa, fără a-și pierde vremea cu lamentări fără rost, îl anunță pe comisar, domnul Valorbe, al cărui spirit perspicace și clarviziune avuseseră deja ocazia să le aprecieze. L-au pus la curent cu amănuntele problemei și imediat el a întrebat:

— Sunteți sigur, domnule conte, că nimeni nu a putut trece noaptea prin camera dumneavoastră?

— Absolut sigur. Am un somn foarte ușor. Mai mult, ușa acestei camere era închisă cu zăvorul. A trebuit să-l trag dimineață, când soția mea a chemat-o pe cameristă.

— Și nu există nicio altă cale prin care să se poată pătrunde în cabinet?

— Niciuna.

— Nicio fereastră?

— Ba da, dar este blocată.

— Aș vrea să o văd...

Aprinseră lumânări și imediat domnul Valorbe observă că fereastra nu era blocată decât pe jumătate, de un scrin care, de altfel, nici nu ajungea până la zăbrele.

— Este suficient de aproape de zăbrele, zise domnul de Dreux, pentru a putea fi deplasat fără a face mult zgomot.

— Unde dă această fereastră?

— Într-o curte mică interioară.

— Și mai aveți un etaj deasupra acestuia?

— Două. Dar la nivelul celui al servitorilor curtea este protejată de un gard de fier cu bare dese. De aceea este așa puțină lumină aici.

De altfel, când scrinul a fost dat la o parte, s-a constatat că fereastra era închisă, fapt care demonstra că nimeni nu intrase pe acolo.

— Numai dacă n-o fi ieșit prin camera noastră, zise contele.

— În acest caz nu ați fi găsit zăvorul pus.

Comisarul se gândi un moment apoi, întorcându-se către contesă, întrebă:

— Se știa în anturajul dumneavoastră, doamnă, că aveți să purtați colierul ieri seara?

— Desigur, nu am ascuns acest lucru. Însă nimeni nu știa că îl vom închide pe timpul nopții în acest cabinet.

— Nimeni?

— Nimeni... Poate doar...

— Vă rog, doamnă, precizați. Este unul dintre aspectele cele mai importante.

Ea îi spuse soțului:

— Mă gândeam la Henriette.

— Henriette? Ca și ceilalți, nici ea nu cunoștea acest amănunt.

— Ești sigur?

— Cine e această femeie? Întrebă domnul Valorbe.

— O prietenă de la pension, care s-a certat cu familia ei pentru că s-a măritat cu un fel de muncitor. După moartea soțului ei, am luat-o la noi împreună cu fiul și le-am mobilat un apartament în aceasta casă.

Și adăugă puțin încurcată:

— Îmi face unele servicii. Este foarte pricepută.

— La ce etaj locuiește?

— La același cat cu noi, puțin mai încolo... La capătul acestui culoar... Și dacă mă gândesc bine... Fereastra bucătăriei sale...

— Dă spre curtea interioară, nu-i așa?

— Da, fața în față cu a noastră.

Această declarație fu urmată de câteva clipe de tăcere. Apoi, domnul Valorbe ceru să fie condus la Henriette.

O găsiră cosând, în timp ce fiul ei Raoul, un copil între șase și șapte ani, citea lângă ea. Destul de mirat la vederea apartamentului sărăcăcios ce-i fusese mobilat și care se compunea doar dintr-o camera fără șemineu și o chichineață care servea drept bucătărie, comisarul o interogă. Ea păru uluită la aflarea furtului comis. Aseară, ea cu mâna ei o îmbrăcase pe contesă și-i aranjase colierul în jurul gâtului.

— Doamne-Dumnezeule, zise ea, nu mi-aș fi închipuit niciodată așa ceva!

— Dumneavoastră nu aveți vreo idee, vreo bănuială? E posibil ca hoțul să fi trecut prin camera pe care o ocupați.

Ea râse din toata inima, fără să-și imagineze că o oarecare bănuială ar fi planat asupra sa.

— Dar eu nu am plecat deloc din cameră, eu nu ies niciodată! Și apoi, n-ați văzut?

Deschise fereastra bucătăriei.

— Uitati-vă, sunt cel puțin trei metri până la peretele de vizavi.

— Cine v-a spus că avem în vedere ipoteza unui furt efectuat pe aici?

— Dar... Colierul nu era în cabinet?

— De unde știți?

— Asta-i bună! Știu dintotdeauna că noaptea era pus acolo... S-a spus acest lucru în prezența

mea.

Figura ei încă tânără, dar pe care necazurile o ofiliseră, arăta o mare blândețe, dar și resemnare. Totuși, ea căpătă deodată, în tăcerea care se lăsase, o expresie de angoasă, ca și cum ar fi amenințat-o un pericol. Își trase copilul lângă ea. Băiatul îi luă mâna și i-o sărută cu tandrețe.

— Nu cred, spuse domnul de Dreux comisarului, când rămaseră singuri, nu cred că poate fi bănuită. Răspund eu pentru ea. Este o femeie cinstită.

— Oh, sunt întru totul de acord cu dumneavoastră, admise demnul Valorbe. Cel mult mă gândeam la o complicitate involuntară. Trebuie să recunosc însă că această variantă nu poate fi luată în considerare, cu atât mai mult cu cât ea nu rezolvă problema cu care ne confruntăm.

Comisarul nu mai continuă ancheta, pe care judecătorul de instrucție o reluă și o completă în zilele următoare. Au fost interogați servitorii, a fost verificată starea zăvorului, s-au făcut experiențe privind închiderea și deschiderea ferestrei cabinetului, a fost cercetată cu mare atenție curtea interioară. Zăvorul era intact. Fereastra nu se putea nici închide, nici deschide pe dinafară.

Apoi cercetările se concentrară mai ales asupra Henriettei, deoarece, totul conducea spre ea. Viața ei a fost scotocită cu minuțiozitate și s-a constatat că, de trei ani, ea nu ieșise din casă decât de patru ori și atunci numai pentru a îndeplini poruncile care îi fuseseră date. În realitate, era cameristă și croitoreasă pentru doamna de Dreux, care se purta fața de ea cu o duritate pe care toți servitorii o remarcaseră.

— De altfel, spunea judecătorul de instrucție - care după o săptămână ajunse la aceleași concluzii ca și comisarul -, admitând că l-am cunoaște pe vinovat, deși nu putem susține acest lucru, nu am ști mai mult despre modul în care a fost comis furtul. Suntem blocați de două obstacole: de o parte, o ușă închisă, de cealaltă o fereastră tot atât de închisă. Misterul este dublu! Cum a putut intra hoțul și cum - lucru și mai greu de realizat -, a putut ieși, lăsând în urma lui o ușă încuiată cu zăvorul și o fereastră închisă?

La capătul a patru luni de investigații, convingerea intimă a judecătorului era următoarea: domnul și doamna de Dreux, presați de nevoia de bani, vânduseră Colierul Reginei. Și clasă afacerea.

Furtul prețioasei bijuterii a dat familiei Dreux-Soubise o lovitură care o marcă pentru mult timp. Creditul lor nu mai era susținut de garanția pe care le-o asigura posesia unei asemenea comori și astfel creditorii deveniră mai duri, iar cei de la care cereau împrumuturi - mai circumspecți. Au trebuit să ia măsuri extreme: au înstrăinat bunuri, au ipotecat. Pe scurt, s-ar fi ruinat dacă nu ar fi fost salvați de două moșteniri primite de la niște rude mai îndepărtate.

Orgoliul familiei a fost profund rănit, ca și cum ar fi pierdut o parte a nobleței sale. Și, lucru curios, contesa își îndreptă toate resentimentele asupra fostei sale colege de pension. Avea față de ea o adevărată ranchiună și o acuza în mod deschis. Mai întâi a trimis-o să locuiască la etajul servitorilor, iar apoi a concediat-o, fără nicio explicație.

Și viața continuă, fără evenimente deosebite. Soții călătoriră mult.

Un singur fapt merită revelat pentru acea perioadă. Câteva luni după plecarea Henriettei, contesa primi de la ea o scrisoare care o uimi complet:

„Doamnă,

Nu știu cum să vă mulțumesc. Căci dumneavoastră, nu-i așa, mi-ați trimis aceasta? Nu puteți fi decât dumneavoastră. Nimeni altcineva nu știe că mă aflu în acest sătuc. Dacă mă înșel, scuzați-mă și rețineți măcar recunoștința mea pentru bunătatea de care ați dat dovadă în trecut.“

Ce voia să spună? Bunătatea ei se reducea la multe nedreptăți. Ce însemnau aceste mulțumiri?

Somată să se explice, Henriette răspunse că primise prin poștă într-un plic obișnuit două bancnote de o mie de franci. Plicul purta ștampila Parisului și nu avea pe el decât adresa ei, cu un scris vizibil contrafăcut.

De unde veneau acești două mii de franci? Cine îi trimisese? Justiția cercetă cazul. Dar pe ce pistă să mergi în acest mister tenebros?

Lucrul se repetă după douăsprezece luni. Și a treia oară, și a patra oară și în fiecare an timp de șase ani, cu deosebirea că în al cincilea și al șaselea an suma se dublă, ceea ce i-a permis Henriettei, care se îmbolnăvisese subit, să se îngrijească cum trebuia.

Iată și altă deosebire: conducerea poștei, oprind una dintre scrisori pe motivul că nu era înregistrată ca scrisoare cu valoare, următoarele două au fost trimise respectând regulamentul, prima cu ștampila de la Saint-Germain, cealaltă de la Suresnes. Expeditorul semna mai întâi Anquety, apoi Péchard. Adresele pe care le dădu erau false.

După șase ani, Henriette muri. Secretul ramânea neatins.

Toate aceste evenimente sunt cunoscute de marele public. Afacerea a fost una dintre acele întâmplări care pasionează opinia publică, colierul având un destin straniu, care, după ce a zăpăcit Franța la sfârșitul secolului al XVIII-lea, a provocat atâtea emoții o sută douăzeci de ani mai târziu. Dar ce vă voi spune mai departe nu este știut de nimeni, în afară de principalii interesați ai întâmplării și de câteva persoane cărora contele le-a cerut să păstreze secretul absolut. Dar pentru că probabil ei nu-și vor ține promisiunea, nu-mi fac niciun scrupul să dau la o parte vălul care acoperă această afacere. Și astfel, veți afla o dată cu cheia enigmei, explicația scrisorii publicata de ziarele de alaltăieri dimineață, scrisoare extraordinară care adăugă încă, dacă se mai putea, o umbră și mister întunecimilor acestei drame.

Au trecut cinci zile de atunci. Printre invitații care luau masa la domnul de Dreux-Soubise se aflau cele două nepoate și verisoara sa, iar bărbați erau președintele d'Essaville, deputatul Bochas, cavalerul Floriani, pe care contele îl cunoscuse în Sicilia, și generalul marchiz de Rouzières, vechi prieten.

După masă, doamnele serviră cafeaua, iar domnii primiră permisiunea să fumeze, cu condiția însă de a nu pleca din salon. Se discută pe diferite subiecte. Una dintre tinere se amuza prezicând viitorul în cărți. Apoi, s-a ajuns la subiectul crime celebre. Și în legătură cu aceasta, domnul de Rouzières, care nu scăpa niciodată ocazia de a-l tachina pe contele, aminti de întâmplarea cu colierul, subiect de conversație pe care domnul de Dreux îl ura.

Imediat, fiecare își spuse părerea. Fiecare reîncepu ancheta în felul său. Și, bineînțeles, toate ipotezele se contraziceau, toate erau inadmisibile.

— Și dumneavoastră, domnule, îl întrebă contesa pe cavalerul Floriani, care este părerea dumneavoastră?

— Oh, eu nu am nicio părere, doamnă.

Toți cei prezenți scoaseră exclamații de uimire. Cum se putea așa ceva? Cavalerul tocmai povestise cu mare pricepere diverse aventuri în care fusese amestecat împreună cu tatăl său, magistrat la Palermo, și în care dovedise o inteligență deosebită și un gust aparte pentru asemenea trebur.

— Mărturisesc, spuse el, că mi s-a întâmplat să reușesc acolo unde oameni dintre cei mai pricepuți renunțaseră. Dar de aici până la a fi considerat un Herlock Sholmes... Și apoi, abia dacă știu despre ce este vorba.

Toți se întoarseră spre stăpânul casei. Fără nicio plăcere, el trebui să povestească pe scurt

faptele. Cavalerul ascultă, reflectă, formulă câteva întrebări și spuse cu glas scăzut:

— E nostim... La prima vedere nu mi se pare că este atât de greu de ghicit cum s-a întâmplat.

Contele ridică din umeri. Dar ceilalți se strânseseră în jurul cavalerului, iar acesta reluă pe un ton cam dogmatic:

— În general, pentru a ajunge la autorul unei crime sau al unui furt, trebuie stabilit cum s-au derulat evenimentele. În cazul de față, nimic nu este mai simplu, după părerea mea, căci ne aflăm în fața nu a mai multor ipoteze, ci a unei certitudini. O certitudine unică, riguroasă, care este următoarea: individul nu putea intra decât pe ușa camerei sau pe fereastra cabinetului, însă o ușă zăvorâtă nu se poate deschide pe dinafară. Deci, a intrat pe fereastră.

— Dar era închisă și a fost găsită închisă, spuse domnul de Dreux.

— Pentru aceasta, continuă Floriani fără să ia în considerare întreruperea, nu a trebuit decât să facă un pod cu ajutorul unei scânduri sau al unei scări, între balconul bucătăriei și marginea ferestrei și imediat ce cutia...

— ... Dar vă repet că fereastra era închisă, strigă contele pierzându-și firea.

— De data aceasta, Floriani trebui să răspundă. O făcu cu un calm desăvârșit, ca un om pe care o obiecție atât de nesemnificativă nu-l tulbură deloc.

— Vă cred, dar fereastra nu are un oberlicht?

— De unde știți?

— Mai întâi, pentru că este aproape o regulă pentru casele acestei perioade. Și apoi, așa trebuie să fie, deoarece, altfel, furtul este inexplicabil.

— Într-adevăr, există așa ceva, dar e închis, ca și fereastra. Nici măcar nu i s-a acordat atenție.

— E o greșeală. Căci dacă ar fi fost cercetat, s-ar fi observat evident că fusese deschis.

— Dar cum?

— Presupun că, precum toate celelalte oberlichturi, el poate fi deschis cu ajutorul unei sârme împletite prevăzute cu un inel la extremitatea inferioară.

— Da.

— Și acest inel atârna între zăbrele și scrin.

— Da, dar nu înțeleg...

— Iată, fiți atent. Printr-o fantă făcută în geam, hoțul a putut, cu ajutorul unui instrument oarecare, să spunem o vergea de fier cu cârlig la capăt, să prindă inelul, să apese și să deschidă.

Contele râse:

— Perfect, perfect! Potrivți totul cu o asemenea ușurință! Numai că uitați un lucru, dragă domnule, nu a fost făcută nicio spărtură în sticlă.

— Ba a fost o spărtură.

— Nu se poate, ar fi fost văzută.

— Pentru a vedea trebuie să privești, dar nu s-a uitat nimeni la ea. Spărtura există, este imposibil să nu existe, de-a lungul sticlei, pe lângă chit... Pe verticală, bineînțeles.

Contele se ridică. Părea foarte surescitat. Măsură salonul de două sau trei ori cu un mers nervos, apoi apropiindu-se de Floriani îi spuse:

— Nimic nu s-a schimbat acolo sus din acea zi... Nimeni nu a pus piciorul în acel cabinet.

— În acest caz, domnule, vă este foarte ușor să vă convingeți că explicația mea concordă eu realitatea.

— Ea nu concordă cu niciuna dintre faptele pe care le-a constatat justiția. Dumneavoastră nu ați văzut nimic, nu știți nimic și contraziceți tot ce noi am văzut și tot ce noi știm.

Floriani nu păru să remarce iritarea contelui și îi spuse surâzând:

— Vai, domnule, încerc doar să limpezesc lucrurile, atâta tot. Dacă mă înșel, dovediți-mi-o.

— Imediat... Mărturisesc că siguranța dumneavoastră... Domnul de Dreux mai bombăni ceva, apoi, dintr-o dată, se îndreptă spre ușă și ieși.

Nimeni nu spunea un cuvânt. Toți așteptau cu înfrigurare, ca și cum, într-adevăr, o parte a adevărului avea să iasă la lumină. Iar tăcerea avea o gravitate extremă.

În sfârșit, contele apăru în ușă. Era palid și foarte agitat. Le spuse prietenilor săi, cu voce tremurată:

— Vă cer iertare, revelațiile domnului sunt atât de surprinzătoare... N-aș fi crezut niciodată...

Soția sa îl întrebă nerăbdătoare:

— Vorbește... Te implor... Ce ai văzut acolo?

— Spărtura exista... Exact la locul indicat... De-a lungul sticlei.

Brusc, îl apucă pe cavaler de braț și îi spuse pe un ton poruncitor:

— Și acum, domnule, continuați... Recunosc că aveți dreptate până aici: dar acum, nu s-a terminat... Răspundeți... Ce s-a întâmplat după părerea dumneavoastră?

Floriani se desprinse ușurel din strânsoare și după un moment spuse:

— Ei bine, după părerea mea, iată ce s-a întâmplat. Individul, știind că doamna de Dreux se ducea la bal cu colierul, și-a instalat podul în timp ce dumneavoastră erați plecați. S-a uitat pe fereastră și a văzut unde ați pus bijuteria. De îndată ce ați plecat, el a tăiat geamul și a tras inelul.

— Fie, dar distanța este prea mare pentru a putea ajunge la cremonul ferestrei.

— Dacă nu a putut să o deschidă, înseamnă că a intrat chiar pe oberlicht.

— Imposibil! Nu exista niciun bărbat atât de slab care să poată intra pe acolo.

— Atunci, n-a fost un bărbat.

— Cum?

— Foarte bine. Dacă locul este prea îngust pentru un bărbat, trebuie că a fost un copil.

— Un copil!

— Nu mi-ați spus că prietena dumneavoastră Henriette avea un băiat?

— Într-adevăr. Un băiat care se numea Raoul.

— Este foarte probabil ca acest Raoul să fi comis furtul.

— Ce dovezi aveți?

— Dovezi?... Sunt destule... Așa, de exemplu...

Tăcu și se gândi câteva clipe. Apoi reluă:

— Așa, de exemplu, acel pod, este de necrezut ca băiatul sa-l fi adus de afară fără să fie văzut. Trebuie să fi folosit ceva ce-i era la îndemână. În cămara în care Henriette gătea, erau, nu-i așa, niște scânduri prinse în perete pe care își pune cratițele?

— Erau două, după câte îmi amintesc.

— Ar trebui văzut dacă aceste scânduri sunt într-adevăr fixate de suportii de lemn care le susțin. În caz contrar, putem gândi că băiatul le-a desprins, apoi le-a prins una de alta. Și pentru că în bucătărie era un cuptor, vom găsi poate și vătraiul de care s-a servit pentru a deschide oberlichtul.

Fără să spună o vorba, contele ieși, iar de această data invitații nu mai simțiră deloc acea neliniște și teama de necunoscut pe care o avură prima oară. Ei știau, știau în mod sigur că presupunerile lui Floriani aveau să se adevărească. Acest om dădea o impresie de certitudine atât de riguroasă, încât era ascultat, nu ca și cum ar fi dedus faptele unele din altele, ci ca și cum ar fi povestit întâmplări a căror autenticitate era ușor de verificat în timp.

Astfel că nimeni nu se miră când contele, la rândul său spuse:

— Într-adevăr, băiatul este, el este, totul o dovedește.

— Ați văzut scândurile... Vătraiul?

— Am văzut... Scândurile au fost scoase din cuie... Vătraiul e încă acolo.

Doamna de Dreux-Soubise strigă:

— El este... Vreți să spuneți mai degrabă că mama lui, Henriette este singura vinovată. Ea îl va fi obligat pe băiat...

— Nu, spuse cavalerul, mama nu are niciun amestec.

— Asta-i bună! Doar locuiau în aceeași cameră, iar băiatul n-ar fi putut acționa fără știrea Henriettei.

— Stăteau în aceeași cameră, dar totul s-a petrecut în camera de alături, noaptea, în timp ce mama lui dormea,

— Dar colierul? zise contele. L-am fi găsit între lucrurile copilului.

— Să avem iertare, dar copilul ieșea din casă. În ziua când l-ați surprins în fața mesei de lucru, tocmai venise de la școală și poate că justiția ar fi fost mai inspirată dacă ar fi căutat printre cărțile copilului decât să se repeadă asupra mamei care nu era vinovată.

— De acord, dar cei două mii de franci pe care Henriette îi primea în fiecare an nu constituie cea mai bună dovadă a complicității sale?

— Dacă ar fi fost complice, v-ar fi mulțumit pentru acești bani? Și apoi, nu era supravegheată?

Pe când copilul, copilul este liber și poate merge până în orașul vecin să ia legătura cu un intermediar de vânzări și să-i dea cu preț scăzut un diamant sau două, după nevoie ... Cu singura condiție ca banii să fie trimiși de la Paris, anul următor tranzacția repetându-se.

O stare de stânjenală nedefinită îi cuprinsese pe cei doi soți și invitații lor. Într-adevăr, în tonul și în atitudinea lui Floriani era altceva decât acea certitudine, care, de la început, îl enervase atât de tare pe conte. Era un fel de ironie, dar o ironie care părea mai degrabă ostilă decât simpatică și prietenoasă, așa cum ar fi trebuit.

Contele încercă să râdă.

— Toate acestea sunt de o ingeniozitate care mă farmecă. Complimentele mele! Ce imaginație uimitoare!

— Ba nu, ba nu, spuse Floriani cu mai multă seriozitate, nu imaginez, ci doar evoc împrejurările care au fost exact așa cum le descriu eu.

— Ce puteți ști dumneavoastră?

— Ceea ce mi-ați spus dumneavoastră. Îmi închipui viața mamei și a copilului ei, acolo, într-

un fund de provincie. O văd pe mama care se îmbolnăvește, mijloacele pe care le folosește micuțul pentru a vinde pietrele prețioase ca s-o salveze sau cel puțin să-i mângâie ultimele momente de viață. Boala o ucide. Ea moare. Trec anii. Copilul crește, devine bărbat. Atunci - și de această dată sunt de acord că dau frâu liber imaginației -, să presupunem că acest om simte nevoia să revină la locurile unde și-a petrecut copilăria, să le revadă, să-i regăsească pe cei care au bănuț-o și au acuzat-o pe mama lui. Vă dați seama ce interesantă ar fi o asemenea întâlnire în bătrâna casă în care s-au desfășurat acele întâmplări dramatice?

Cuvintele sale răsunară câteva secunde într-o tăcere îngrijorată, iar pe figurile domnului și doamnei de Dreux se citea un efort supraomenesc de a pricepe, dar în același timp și teama, angoasa de a înțelege. Contele, murmură:

— Dar cine sunteți dumneavoastră, domnule?

— Eu? Sunt cavalerul Floriani, pe care l-ați întâlnit la Palermo și pe care ați fost atât de bun să-l invitați la dumneavoastră deja de mai multe ori.

— Atunci, ce înseamnă aceasta poveste?

— Oh, dar nu înseamnă nimic. Pentru mine e un simplu joc, încerc să-mi imaginez bucuria pe care fiul Henriettei, dacă mai traiește, ar avea-o să vă spună că el a fost singurul vinovat și aceasta pentru că mama sa era nefericită, pe cale de a-și pierde slujba de... servitoare, din care trăia, și pentru că băiatul suferea că mama lui era nefericită.

Se exprima cu o emoție reținută, pe jumătate ridicat și aplecat spre contesa. Nu mai putea exista nicio îndoială. Cavalerul Floriani nu era altul decât fiul Henriettei. Totul, în atitudinea sa, în vorbele sale, ducea la această concluzie. De altfel, nu aceasta era intenția sa mărturisită, dorința sa, de a fi recunoscut ca atare?

Contele era nehotărât. Cum să se poarte cu acest îndrăzneț personaj? Să sune la Poliție? Să provoace un scandal? Să-l demaște pe cel care l-a prădat cândva? Dar e atât de mult de atunci! Și cine ar crede aceasta poveste absurdă a copilului vinovat? Nu, era mai bine să accepte situația, prefăcându-se că nu-i înțelege adevăratul sens. Și apropiindu-se de Floriani, spuse vesel:

— Foarte amuzant, foarte interesant, romanul dumneavoastră. Vă jur că mă pasionează. Dar, după părerea dumneavoastră, ce a ajuns acest tânăr de treabă, acest model de copil? Sper că nu s-a oprit la jumătatea unui drum atât de frumos...

— Oh, sigur că nu.

— Nu-i așa? După un asemenea început! La vârsta de șase ani să furi Colierul Reginei, celebrul colier pe care îl dorea Maria Antoaneta!

— Da, dar să-l ia - spuse Floriani, intrând în jocul contelui - fără a avea nicio neplăcere, fără ca nimănui să-i vină în minte să examineze starea geamurilor, sau să vadă că marginea ferestrei este prea curată, acea margine pe care el a șters-o ca să nu i se descopere urmele în praful gros de acolo... Recunoașteți că pentru un copil la vârsta lui e ceva. E chiar așa de ușor? Ajunge doar să vrei și să întinzi mâna?... Zău, el a vrut...

— Și a întins mâna.

— Amândouă mâinile, continuă cavalerul râzând.

Pe cei de față îi trecură florii. Ce mister ascundea viața acestui așa zis Floriani? Ce extraordinară trebuia să fie existența acestui aventurier, hoț genial la șase ani, și care, astăzi, printr-un rafinament de diletant în căutare de emoții, sau pentru a-și satisface un sentiment de ranchiună, venea să-și ironizeze victima la ea acasă, cu îndrăzneala nebună și totuși cu bunul simț al unui om de lume aflat în vizită!

Se ridică și se apropie de contesă pentru a-și lua rămas bun. Ea își stăpâni o mișcare de

retragere. El surâse.

— Oh, doamnă, vă e teamă! Oare am împins prea departe mica mea comedie de vrăjitor de salon?

Ea se stăpâni și răspunse cu aceeași dezinvoltură puțin batjocoritoare:

— Ba, deloc, domnule. Dimpotrivă, legenda acestui bun copil mi-a trezit un mare interes și mă bucur că bijuteria mea a avut un destin atât de strălucit. Dar nu credeți că fiul acestei... femei, acestei Henriette, era supus mai ales vocației sale?

El tresări, simțind înțepătura, și replică:

— Sunt convins și trebuie că această vocație era foarte serioasă, din moment ce băiatului i-a reușit atât de bine lovitura.

— Cum așa?

— După cum știți cele mai multe dintre pietre erau false. Veritabile nu erau decât cele câteva diamante răscumpărate de la bijutierul englez, celelalte fiind vândute unul câte unul în funcție de necesitățile dure ale vieții.

— Dar tot Colierul Reginei era, domnule, spuse contesa cu infatuare, și tocmai acest lucru mi se pare că fiul Henriettei nu-l putea înțelege.

— El a înțeles, doamnă, că fals sau veritabil, colierul era înainte de toate un obiect de paradă, un fel de blazon.

Domnul de Dreux făcu o mișcare, dar soția i-o luă înainte,

— Domnule, spuse ea, dacă omul la care faceți aluzie ar avea puțin bun simț...

Se opri, intimidată de privirea calmă a lui Floriani. Acesta repetă:

— Dacă omul ar avea puțin bun simț...

Își dădu seama că nu ar câștiga nimic dacă ar continua să-i vorbească astfel și, împotriva voinței sale, în pofida mâniei și a indignării orgoliului său rănit, îi spuse aproape cu politețe:

— Domnule, legenda spune că Rétaux de Villette, când era în posesia Colierului Reginei și i-a scos diamantele pentru a-i face toate capriciile Jeannei de Valois, nu a îndrăznit să se atingă de montură. El a înțeles că diamantele nu erau decât ornamentul, decât un accesoriu, iar opera principală, creația artistului era montura. Și a respectat-o. Credeți că și omul nostru a înțeles acest lucru?

— Nu mă îndoiesc că montura există. Copilul a respectat-o.

— Ei bine, domnule, dacă vi se va întâmpla să-l întâlniți, să-i spuneți că ține pe nedrept una din acele relicve care reprezintă proprietatea și gloria anumitor familii și că, deși a smuls diamantele, Colierul Reginei nu a încetat să aparțină casei de Dreux-Soubise. El ne aparține precum numele, precum onoarea.

Cavalerul răspunse cu simplitate:

— Îi voi spune, doamnă.

Se înclină în fața ei, îl salută pe conte, îi salută, pe rând, pe toți invitații și ieși.

Patru zile mai târziu, doamna de Dreux găsi pe masa din camera sa o cutie roșie cu blazonul cardinalului. O deschise. Înăuntru se afla Colierul Reginei.

Dar cum toate lucrurile trebuie, în viața unui om preocupat de unitate și de logică, să contribuie la realizarea unui scop - iar puțină reclamă nu strică niciodată -, a doua zi „*Echo de France*“ publica aceste rânduri senzaționale:

„Colierul Reginei, celebra bijuterie furată mai demult de la familia de Dreux-Soubise, a fost regăsit de către Arsène Lupin. Arsène Lupin s-a grăbit să-l înapoieze proprietarilor săi de drept. Nu putem decât aplauda această atenție delicată și cavalierească“.

VI. Șeptarul de cupă

Se pune o întrebare și ea mi-a fost pusă adesea: „Cum l-am cunoscut pe Arsène Lupin?“

Nimeni nu se îndoiește ca îl cunosc. Amănuntele pe care le adun despre acest om deconcertant, faptele de netăgăduit pe care la prezint, dovezile noi pe care le aduc, interpretarea pe care eu o dau anumitor acte, din care nu s-au văzut decât manifestările exterioare, fără a se pătrunde nici în rațiunile secrete, nici în mecanismul lor neprevăzut, toate acestea dovedesc, dacă nu o intimitate, pe care viața lui Lupin ar face-o imposibilă, cel puțin relații de prietenie și confidențe.

Dar cum l-am cunoscut? De unde această favoare de a fi istoriograful său? De ce eu și nu un altul?

Răspunsul este simplu: numai întâmplarea a condus la o alegere în care meritul meu nu are nimic de a face. Hazardul m-a scos în calea lui. Din întâmplare am fost amestecat într-una dintre cele mai stranii și mai misterioase aventuri ale sale, din întâmplare, în sfârșit, am fost actorul unei drame al cărui regizor a fost el, dramă întunecoasă și complicată, plină de asemenea peripeții încât mă încercă și acum, când mă pregătesc să o povestesc, o oărecare teamă.

Actul întâi se petrece în timpul faimoasei nopți de 22 spre 23 iunie, despre care s-a vorbit atât de mult. În ce mă privește, trebuie s-o spun imediat, pun comportarea destul de anormală pe care am avut-o atunci pe seama stării de spirit deosebite în care mă aflam când mă întorceam acasă. Luasem masa cu niște prieteni la restaurantul „Cascade“, și pe parcursul întregii serii, în timp ce fumam, iar orchestra de țigani cânta valsuri melancolice, nu vorbisem decât despre crime și furturi, despre intrigi înfricoșătoare și tenebroase. Nu era o prea bună pregătire pentru somn.

Familia Saint-Martin luă mașina. Jean Daspry - acest fermecător și nepăsător Daspry care, peste șase luni, avea să moară într-un mod atât de tragic la frontiera Marocului -, Jean Daspry și cu mine pornirăm pe jos prin noaptea întunecoasă și caldă. Când am ajuns în fața vilișoarei în care locuiam de un an încoace, la Neuilly, pe bulevardul Maillot, el îmi spuse:

— Vă e frică vreodată?

— Ce idee!

— Tocmai, această casă este atât de izolată! Niciun vecin... terenuri virane... E adevărat, nu sunt un fricos, dar totuși...

— Sunteți cam amuzant!

— Nu, spun și eu așa... Familia Saint-Martin m-a impresionat cu poveștile acelea despre bandiți.

După ce mi-a strâns mâna s-a îndepărtat. Am scos cheia și am descuiat ușa.

— Ia te uită! - mi-am spus - Antoine a uitat să aprindă măcar o lumânare.

Dar deodată, mi-am amintit: Antoine nu era în casă, îi dădusem liber.

Imediat, întunericul și tăcerea îmi deveniră de nesuferit. Am urcat în camera mea, pe băjbâite, cât am putut de repede, și de cum am ajuns, contrar obiceiului, am încuiat ușa și am pus zăvorul. Apoi am aprins lumina.

Flacăra lumânării mă făcu să-mi recapăt sângele rece. Totuși am avut grijă să scot revolverul din toc - un revolver mare, cu bătaie lungă - și l-am pus lângă pat. Această măsură de prevedere mă liniști complet. M-am băgat în pat și, ca de obicei, pentru a putea adormi, am luat de pe noptieră cartea care mă aștepta în fiecare seară. Dar ceea ce văzui mă surprinse peste măsură.

În locul *coupe-papier*-ului pe care îl pusesem drept semn cu o seară înainte, se afla un plic, închis, cu cinci peceteți de ceară roșie. Pur și simplu l-am smuls din carte. Pe el erau scrise numele și prenumele mele la care se adăuga mențiunea: „Urgent“!

„O scrisoare, o scrisoare pe numele meu! Cine putea să o fi pus aici? Contrariat, am desfăcut plicul și am citit:

„Începând din momentul în care ați deschis scrisoarea, orice s-ar întâmpla, orice ați auzi, nu mai mișcați, nu mai faceți niciun gest, nu scoateți niciun strigăt. Altfel, sunteți pierdut.“

Nici eu nu sunt un fricos și la fel ca oricare altul știu ce să fac în fața unui pericol real și știu să tratez ca atare pericolele posibile care ne înfierbântă imaginația. Dar, repet, eram într-o stare de spirit anormală, mai ușor de impresionat, cu nervii întinși la maximum. Și apoi, nu era în toate acestea un ceva tulburător și inexplicabil, care ar fi zdruncinat sufletul chiar și cuiva mai curajos?

Degetele mele strângeau cu fervoare foaia de hârtie, iar ochii citeau neîntrerupt frazele amenințătoare... *„Nu faceți nicio mișcare... nu scoateți niciun strigăt... altfel sunteți pierdut...“* Așta-i bună - mi-am spus -, trebuie să fie o glumă, o farsă imbecilă.

Eram cât pe ce să încep să râd, chiar am vrut să râd cu hohote. Cine mă împiedica s-o fac? Ce teamă ascunsă mi-a oprit râsul în gât?

Cel puțin să fi stins lumânarea. Nu, n-am putut să suflu în ea. *„Nici o mișcare, altfel sunteți pierdut“*, scria acolo.

Dar la ce bun să lupti cu acest gen de autosugestii mai puternice adesea decât faptele cele mai reale? Nu trebuia decât să închizi ochii. Și închisei ochii.

În același moment, se auzi un zgomot ușor, apoi pârâituri. Acestea veneau, mi se părea, dintr-o altă cameră de alături, unde îmi aranjasem cabinetul de lucru și de care nu eram despărțit decât de anticameră. Aproximarea unui pericol real mă excită și am avut senzația că mă voi ridica, voi lua revolverul și mă voi năpusti afară din cameră. Dar nu m-am ridicat deloc: în fața mea, una dintre perdele de la fereastră din stânga se mișcase.

Nu putea fi nicio îndoială: ea se mișcase. Și încă se mișcă! Și am văzut - am văzut foarte clar - că între perdea și fereastră, în acel spațiu îngust, se afla o formă omenească al cărui volum împiedica stofa să cadă drept.

Dar și ființa mă vedea pe mine, este sigur că mă vedea prin țesătură. Atunci am înțeles totul. În timp ce ceilalți complici plecau cu prada, el avea misiunea să mă țină la respect. Să mă ridic? Să iau pistolul? Imposibil... El era acolo! La cea mai mică mișcare, la cel mai mic strigăt, eram pierdut.

O lovitură puternică zgudui casa, urmată de altele mai mici în grupuri de două sau trei, asemenea celor ale unui ciocan care lovește ceva tare și sare înapoi. Sau cel puțin așa îmi imaginam eu, în confuzia care îmi domina creierul. Alte zgomote se amestecară unele cu altele, un adevărat vacarm ce demonstra că se lucra fără nicio jena și într-o siguranță totală.

Autorul scrisorii avea dreptate: nu am făcut nicio mișcare. Din lașitate, oare? Nu, mai degrabă o stare de slăbiciune totală, o neputință de a-mi mișca vreunul dintre membre. Dar și înțelepciune, căci, la urma urmei, de ce să mă lupt? În spatele acestui om erau alții zece care ar fi venit imediat la

chemarea lui. Să-mi risc viața pentru a salva câteva tapiserii și câteva bibelouri? Și supliciul dură toată noaptea. Supliciul de nesuportat, angoasă teribilă! Zgomotul încetase, dar eu așteptam să reînceapa. Și omul, omul care mă supraveghea cu arma în mână! Mă uitam îngrozit la el. Iar inima-mi bătea puternic, iar sudoarea îmi curgea pe frunte, pe tot corpul!

Deodată, mă simții cuprins de o senzație plăcută: mașina lăptarului, al cărei huruit îl știam atât de bine, trecea pe bulevard. În același timp am avut impresia că zorii se strecurau prin obloanele lăsate și că afară lumina zilei începea să-și facă loc printre tenebre.

Și iată că ziua pătrundea în cameră. Trecură alte vehicule. Toate fantomele nopții se topiră. Atunci, am întins mâna spre noptieră, încet, cu șiretenie. În față nimic nu se mișcă. Am fixat cu privirea faldul perdelei, locul exact în care trebuia să ținesc, mi-am calculat cu precizie mișcările pe care trebuia să le fac și cu repeziciune am luat revolverul și am tras.

Am sărit din pat cu un strigat de eliberare și m-am repezit la perdea. Stofa era găurită, geamul era găurit. Cât despre om, nu putusem să-l nimeresc... Pentru simplul motiv că acolo nu era nimeni.

Nimeni! Așadar, fusesem hipnotizat întreaga noapte de un fald al perdelei! Iar în acest timp, răufăcătorii... Turbat de furie, cu un avânt pe care nimic nu l-ar fi putut stăvili, am răsucit cheia în broască, am deschis ușa, am trecut prin anticamera și m-am năpustit în cealaltă încăpere.

Dar rămasei ținut în prag de uimire, gâfâind, zăpăcit și mai surprins decât fusesem când am văzut că nu era nimeni după perdea: nu dispăruse nimic. Toate lucrurile pe care le credeam furate - mobile, tablouri, catifele și mătăsuri de valoare - toate erau la locul lor. Un spectacol de neînțeles! Nu-mi credeam ochilor! Dar atunci ce a fost cu acel vacarm, cu acele zgomote de mobile mutate din loc? Am făcut înconjurul camerei, am cercetat pereții, am făcut inventarul tuturor obiectelor pe care le știam atât de bine. Nu lipsea nimic! Și ceea ce mă intriga cel mai mult era faptul că nimic nu dovedea că pe aici au trecut răufăcători, niciun indiciu, niciun scaun mișcat de la locul lui, nicio urmă de pași.

Haida-de - îmi spuneam cuprinzându-mi capul cu amândoua mâinile -, că nu sunt nebun! Doar am auzit totul!...

Palmă cu palmă, prin procedee de investigare dintre cele mai minuțioase, am cercetat camera. Tot degeaba. Sau... Dar puteam să consider aceasta ca o descoperire? De sub un mic covor persan, aruncată pe jos, am ridicat o carte. O carte de joc. Era un șapte de cupă, la fel ca toți șeptarii de cupă de la jocurile de cărți franțuzești, dar care mi-a reținut atenția printr-un amănunt destul de straniu. Vârful fiecăreia dintre cele șapte semne roșii în formă de inimă era găurit, o gaură rotundă și regulată, care ar fi putut fi făcută cu un poanson.

Asta-i tot. O carte de joc și o scrisoare găsită într-o carte. Nimic altceva! Era suficient pentru a afirma că nu fusesem victima unui vis?

Întreaga zi mi-am continuat cercetările în cameră. Era o încăpere mare, în contrast cu suprafața restrânsă a casei și a cărei decorare dovedea gustul bizar al celui care o concepușe. Parchetul era făcut dintr-un mozaic de mici piese multicolore formând desene mari simetrice. Același mozaic acoperea pereții, dispus în panouri: alegorii pompeiene, compoziții bizantine, fresce din Evul Mediu. Un Bachus stătea călare pe un butoi. Un împărat având pe cap o coroană de aur, cu barbă, ținea în mână dreaptă o sabie.

Sus de tot, semănând puțin cu modul de iluminare a unui atelier de artist, se afla unica și enorma fereastră a camerei. Aceasta fiind întotdeauna deschisă pe timpul nopții, probabil că ei intraseră pe aici cu ajutorul unei scări. Dar nici în acest caz nu exista vreo certitudine.

Scara ar fi trebuit să lase urme pe pământul bătătorit din curte, însă acolo nu se vedea nimic de acest gen. Iarba de pe terenul viran care înconjura casa ar fi trebuit să fie călcată în picioare, dar nu era.

Nici măcar nu m-am gândit să mă adresez poliției, atât de inconsistente și absurde erau faptele pe care ar fi trebuit să le relatez. Ar fi râs toți de mine. Dar peste două zile trebuia să dau articolul la „*Gil Blas*“, unde scriam în acea vreme. Obsedat de întâmplarea nocturnă, am povestit-o cu lux de amănunte.

Articolul nu a trecut neobservat, dar mi-am dat seama că nu era deloc luat în serios și că era considerat mai mult ca o fantezie decât o poveste adevărată. Familia Saint-Martin mă luă peste picior. Totuși, Daspry, care nu era lipsit de o anumită competență în materie, mă vizită, mă puse să-i povestesc întâmplarea și o studiez... Fără succes de altfel.

Într-una dintre diminețile următoare, se auzi soneria și Antoine veni să-mi spună că un domn dorea să-mi vorbească. Nu a vrut să-și spună numele. L-am rugat să urce.

Era un bărbat de vreo patruzeci de ani, foarte brunet, cu înfățișare energică și ale cărui haine curate, dar uzate, dovedeau o grijă pentru eleganță care contrasta cu manierele sale mai degrabă vulgare.

Fără nicio introducere, îmi spuse, cu o voce răgușită, cu accente care îmi confirmară situația socială a individului:

— Domnule, călătorind, într-o cafenea, ziarul „*Gil Blas*“ mi-a căzut sub ochi. Am citit articolul dumneavoastră. M-a interesat... mult.

— Vă mulțumesc.

— Și am venit.

— Ah!

— Da. Ca să vă vorbesc. Toate faptele pe care le-ați povestit sunt exacte?

— Absolut exacte.

— Nu ați inventat nici măcar unul dintre ele?

— Niciunul.

— În acest caz, s-ar putea să vă dau niște informații.

— Vă ascult.

— Nu.

— Cum adică, nu?

— Înainte de a vorbi, trebuie să verific dacă sunt reale.

— Și ce vă trebuie pentru a le verifica?

— Trebuie să rămân singur în această cameră.

L-am privit cu surprindere.

— Nu prea înțeleg...

— În timp ce citeam articolul dumneavoastră mi-a venit o idee. Anumite amănunte stabilesc o coincidență cu adevărat extraordinară cu o altă întâmplare pe care am aflat-o accidental. Dacă m-am înșelat, e mai bine să-mi țin gura. Și singurul mijloc de a o afla este să rămân singur...

Ce se ascundea în spatele acestor vorbe? Mai târziu mi-am amintit că spunându-le, omul avea un aer îngrijorat, o expresie de fizionomie cuprinsă de o anxietate extremă. Dar, pe moment, deși eram puțin mirat, nu am găsit nimic anormal în cererea sa. Și apoi, mă stimula o curiozitate atât de mare!

Am răspuns:

— Bine, fie. Cât timp vă trebuie?

— Oh, trei minute, nu mai mult.

— Peste trei minute, începând din acest moment, voi reveni.

Am ieșit din încăpere. Ajuns jos, mi-am scos ceasul. Trecuse un minut. Două minute. De ce oare nu mă simțeam în largul meu? De ce mi se păreau aceste momente mai solemne decât altele?

Două minute și jumătate... Două minute și trei sferturi... Deodată, răsună o împușcătură.

Am urcat treptele din câteva sărituri și am intrat. Am scos un strigăt de groază. În mijlocul camerei omul zăcea, nemișcat, culcat pe partea stângă. Din cap îi curgea sânge amestecat cu fragmente de creier. Lângă mână, un revolver fumegând încă.

O zvârcolire și asta a fost tot.

Dar mai mult decât acest spectacol înfricoșător, ceva m-a frapat, ceva care m-a făcut să nu strig imediat după ajutor și să nu mă reped asupra omului, ca să văd dacă mai respira. La doi pași de el, pe jos, era un șeptar de cupă!

L-am ridicat. Cele șapte vârfuri ale celor șapte semne roșii erau găurite...

Jumătate de oră mai târziu, sosea comisarul de poliție din Neuilly, apoi medicul legist, apoi șeful Siguranței, domnul Dudouis. Avusesem grijă să nu ating cadavrul. Nimic nu a împietat primele constatări.

Acestea s-au desfășurat repede și nu s-a descoperit nimic sau aproape nimic. În buzunarele mortului, niciun act, pe hainele sale, niciun nume brodat, pe lenjerie, nicio inițială. Într-un cuvânt, niciun indiciu care să ajute la stabilirea identității lui. În cameră domnea aceeași ordine ca mai înainte. Mobilele nu fuseseră deranjate, iar obiectele rămăseseră la locurile lor. Totuși, acest om nu venise la mine numai pentru a se sinucide, socotind că domiciliul meu se potrivea, mai bine ca oricare altul, pentru așa ceva! Trebuia să existe un motiv care să-l fi determinat la acest act de disperare, iar acest motiv însuși să fi fost urmarea unui fapt nou, constatat de el în timpul celor trei minute pe care le petrecuse singur.

Ce fapt anume? Ce văzuse? Ce surprinsese? Ce secret groaznic aflase? Nu se putea face nicio presupunere.

Dar, în ultimul moment, se produse un incident care ni se păru a fi de un interes considerabil. În timp ce se aplecau pentru a ridica și a pune pe o brancardă cadavrul, cei doi agenți observară că mână stângă, până atunci închisă și înțepenită, se destinsese, lăsând să cadă o carte de vizită

Pe ea scria:

Georges Andermatt, str. de Berri nr. 37.

Ce putea să însemne aceasta? Georges Andermatt era un mare bancher din Paris, fondator și președinte al acelei Societăți a Metalelor care a dat un mare impuls industriilor metalurgice din Franța. El ducea o viață de lux, avea caleașcă, automobil, grajduri pentru cai de curse. Petrecerile pe care le dădea erau foarte frecventate și se vorbea mult despre grația și frumusețea doamnei Andermatt.

— O fi numele mortului?

Șeful siguranței se aplecă asupra lui:

— Nu e el, domnul Andermatt este un om palid și puțin cărunt,

— Atunci, ce rost are cartea de vizita?

— Aveți telefon, domnule?

— Da, în vestibul, dacă vreți să veniți cu mine.

Căuta în cartea de telefon și ceru 415-21.

— Domnul Andermatt este acasă? Spuneți-i că domnul Dudouis îl roagă să vina cât poate de repede pe bulevardul Maillot nr. 102. E ceva urgent.

Peste douăzeci de minute, domnul Andermatt cobora din automobilul personal. I s-au prezentat motivele care impuneau prezența sa și apoi a fost condus în fața cadavrului.

Avu o clipă de emoție care îi contractă fața și spuse încet, parca fără voia lui:

— Étienne Varin.

— Îl cunoșteți?

— Nu... Ba da... Dar numai din vedere. Fratele lui...

— Are un frate?

— Da, Alfred Varin... Fratele său a venit odată la mine... Nu mai țin minte pentru ce...

— Unde locuiește?

— Cei doi frați locuiau împreună, pe strada Provence, cred.

— Și nu bănuieți motivul pentru care acesta s-a sinucis?

— Deloc.

— Totuși avea în mână cartea dumneavoastră de vizită!

— Nu înțeleg de ce. Este cu siguranță o întâmplare pe care ancheta ne-o va explica.

Da, o întâmplare, dar o întâmplare bizară în orice caz - mi-am spus în gând, și aveam senzația că toți împărtășeau aceeași impresie.

Impresie pe care am regăsit-o în ziarele de a doua zi și la toți prietenii cu care am vorbit despre aventura aceasta. În mijlocul misterelor care o complicau, după dubla descoperire, atât de deconcertantă a acelui șeptar de pică cu șapte găuri, după cele două evenimente la fel de enigmatic și unul și celălalt, a căror scenă a fost casa mea, această carte de vizită părea că promite în sfârșit puțină lumină. Prin ea se va ajunge la adevăr.

Dar, contrar așteptărilor, domnul Andermatt nu dădu nicio lămurire.

— Am spus ce știu, repeta el. Ce mai doriți de la mine? Eu sunt primul surprins că această carte de vizită este găsită aici și aștept, ca toată lumea, ca acest mister să fie elucidat.

Dar misterul nu fu dezlegat. Ancheta a stabilit că frații Varin, elvețieni de origine, duseseră, sub diferite nume, o viață foarte agitată, frecventând tripourile, având legături cu o întreagă bandă de străini urmărită de poliție, care s-a împrăștiat după o serie de spargerii la care participarea lor nu a fost stabilită decât mai târziu. La nr. 24 de pe strada Provence, unde frații Varin locuiseră, într-adevăr, cu șase ani mai înainte, nimeni nu mai știa nimic de ei.

Mărturisesc că această afacere îmi părea atât de încurcătă, încât nu credeam deloc în posibilitatea unei soluții și că, de altfel, eu nu mai gândesc la ea. Dar Jean Disprez, din poartă, pe care întreaga presă l-a reprodus și l-a comentat:

„În prezența împăratului și într-un loc ce va fi ținut secret până în ultima clipă, se va proceda la primele încercări ale unui submarin, care trebuie să revoluționeze viitoarele condiții ale luptei navale. Printr-o indiscreție, i-am aflat și numele: se numește <<Septarul de cupă>>.”

Septarul de cupă? Era ceva întâmplător sau trebuie să facem o legătura între numele acestui submarin și incidentele despre care am vorbit? Dar ce fel de legătură? Ceea ce se petrecea aici nu putea avea nicidecum legătură cu ceea ce se petrecea acolo.

— Nu se știe, îmi spuse Daspry. Efectele cele mai deosebite provin adesea dintr-una și aceeași cauză.

A doua zi, am aflat alte noutăți din ziare:

„Se spune că planurile submarinului <<Septarul de cupă>>, a cărui experimentare va avea loc curând, ar fi fost realizate de ingineri francezi. Acești ingineri, solicitând fără rezultat sprijinul compatrioților lor, se pare că s-au adresat apoi, fără mai mult succes Amiralității engleze. Dăm aceste informații sub cea mai mare rezervă.”

Nu îmi pot aminti în mod precis în ce ziare am citit aceste informații, dar știu că ele erau foarte periculoase și că trebuia să vă vorbesc despre articolul din *Écho de France*, care a făcut atâta zarvă atunci și care a aruncat asupra afacerii „Septarului de cupă” cum a fost denumită, câteva raze de lumină... Confuze.

Iată-l, așa cum a apărut sub semnătura lui Salvator:

„AFACEREA <<SEPTARULUI DE CUPĂ>> UN COLȚ AL VALULUI SE RIDICĂ”

„Nu vom întinde vorba. Acum zece ani, un tânăr inginer de mine, Louis Lacombe, voind să-și dedice timpul și averea studiilor pe care le făcea, și-a dat demisia și a închiriat pe bulevardul Maillot nr. 102, o mică vilă, pe care un conte italian o construisese și o decorase de curând. Prin intermediul a doi indivizi, frații Varin din Lausanne, dintre care unul îl asista la experiențe ca preparator, iar celalalt îi căuta comenzi, a intrat în legătură cu domnul Georges Andermatt, care tocmai fondase Societatea Metalelor.

După mai multe întâlniri și discuții a reușit să-i trezească interesul pentru un proiect de submarin la care lucra și s-au înțeles ca, de îndată ce invenția va fi terminată, domnul Andermatt să se folosească de influența pe care o avea pentru a obține de la Ministerul Marinei aprobarea privind o serie de încercări.

Timp de doi ani, Louis Lacombe l-a vizitat foarte des pe domnul Andermatt și i-a prezentat perfecționările pe care le aducea proiectului, până în ziua în care, mulțumit el însuși de munca pe care o depusese, găsind soluția definitivă pe care o căuta, îl rugă pe domnul Andermatt să intervină.

În ziua aceea, Louis Lacombe a luat masa la familia Andermatt. Seara, pe la ora unsprezece și jumătate, a plecat. De atunci, nu l-a mai văzut nimeni.

Revenind la începutul poveștii, observăm că familia Andermatt și-a sedinat pe Louis Lacombe, care era cunoscut ca un tânăr original și cu o imaginație bogată, a plecat într-o călătorie fără a spune nimănui nimic.

Să acceptam această ipoteză... neverosimilă? Dar se pune o întrebare, capitală pentru țara noastră; ce s-a întâmplat cu planurile submarinului? Le-a luat Louis Lacombe cu el? Sunt distruse?

Din cercetările foarte serioase pe care le-am făcut, rezultă că aceste planuri există. La un moment dat, frații Varin erau în posesia lor. Cum? Încă nu am putut stabili și nici nu știm de ce nu au încercat mai degrabă să le vândă. Se temeau oare să nu fie întrebați de unde le aveau? În orice caz, această teamă nu a durat prea mult și putem spune cu toată certitudinea următoarele: planurile lui Louis Lacombe aparțin unei puteri străine și suntem în măsură să publicăm corespondența în acesta privință dintre frații Varin și reprezentantul acestei puteri. Actualmente, <<Șeptarul de cupă>> proiectat de Louis Lacombe este realizat de vecinii noștri.

Va răspunde realitatea așteptărilor optimiste ale celor care au fost amestecați în aceasta trădare? Pentru a spera contrariul, avem motive să credem că desfășurarea ulterioară a faptelor va confirma spusele noastre.“

Urma un post-scriptum:

„Ultima oră, - Am avut dreptate. Informațiile noastre confidențiale ne permit să anunțăm că încercările <<Șeptarului de cupă>> nu au dat satisfacție. Se pare că planurilor vândute de frații Varin le lipsea ultimul document adus de Louis Lacombe domnului Andermatt în seara când a dispărut, document indispensabil înțelegerii complete a proiectului, un fel de rezumat în care se găsesc concluziile definitive, evaluările și măsurile cuprinse în celelalte hârtii. Fără acest document, planurile sunt incomplete; de asemenea, fără planuri, documentul este inutil.

Deci, mai este timp pentru a acționa și pentru a lua înapoi ceea ce ne aparține. Pentru aceasta treabă foarte grea, contăm pe ajutorul domnului Andermatt. El are datoria să explice comportarea pe care a avut-o la început. Va trebui să dezvăluie nu numai de ce nu a spus ce știa în momentul sinuciderii lui Étienne Varin, ci și de ce nu a vorbit niciodată despre dispariția documentelor pe care le cunoștea. Va trebui să spună de ce, de șase ani, i-a pus sub supraveghere pe frații Varin cu ajutorul unor agenți plătiți de el.

Așteptăm de la el nu vorbe, ci fapte, Altfel...”

Amenințarea era brutală. Dar pe ce se baza? Ce mijloc de intimidare avea Salvator, autorul anonim al articolului, asupra lui Andermatt?

O mulțime de reporteri îl luară cu asalt pe bancher, iar acesta, în două interviuri, își exprimă disprețul față de cele ce se spuneau în articol pe seama lui. La această atitudine, în „Echo de France“ apărură următorul răspuns:

„Fie că domnul Andermatt vrea sau nu, el este, de-acum, colaboratorul nostru în acțiunea pe care o întreprindem.“

În ziua în care a apărut această replică, Daspry și cu mine am luat masa împreună.

Seara, având ziarele întinse pe masă, discutam despre afacere, o întorceam pe toate fețele, cu iritarea pe care o ai atunci când mergi mereu în întuneric și te lovești de aceleași obstacole.

Și deodată, fără ca valetul meu să mă fi anunțat, fără ca soneria să fi dat vreun semn, ușa se deschise și intra o doamnă purtând un voal mare.

M-am ridicat imediat și i-am ieșit în întâmpinare. Ea zise:

— Dumneavoastră, domnule, locuiți aici?

— Da, doamnă, dar vă mărturisesc că...

— ... Poarta dinspre bulevard nu era închisă, explică ea.

— Dar ușa de la intrare?

Nu, răspunse, și atunci m-am gândit că trebuie să fi ocolit pe scara de serviciu. Asta însemna că știa drumul!

A urmat un moment de tăcere stânjenitoare. Ea se uită la Daspry. Împotriva voinței mele, așa cum aș fi procedat într-un salon, l-am prezentat. Apoi, am rugat-o să ia loc și să-mi expună scopul vizitei sale.

Și-a scos voalul și am putut vedea că era brunetă, fața avea trăsături regulate și, dacă nu era foarte frumoasă, cel puțin avea un farmec infinit care se datora mai ales ochilor, niște ochi gravi și care exprimau durere.

Spuse cu simplitate:

— Sunt doamna Andermatt.

— Doamna Andermatt! am repetat eu, din ce în ce mai mirat.

După un nou moment de tăcere, ea reluă cu o voce calmă și cu aerul cel mai liniștit posibil:

— Vin în legătură cu afacerea aceea... pe care o cunoașteți. M-am gândit că poate voi primi de la dumneavoastră câteva informații...

— Pentru numele lui Dumnezeu, doamnă, nu știu mai mult decât s-a scris în ziare. Vă rog să precizați în ce fel vă pot fi de folos.

— Nu știu... Nu știu...

— Nu.

— De ce?

Abia atunci mi-am dat seama că acel calm pe care îl afișa era fals și că sub acest aer de siguranță perfectă se ascundea o mare tulburare. Și am tăcut amândoi, stânjeniți.

Daspry însă, care nu încetase o clipă să o cerceteze cu privirea, se apropie și îi spuse:

— Îmi permiteți, doamnă, să pun câteva întrebări?

— Da, da, aproape că strigă ea, așa voi putea vorbi.

— Veți vorbi... Oricare ar fi întrebările?

— Oricare.

El se gândi puțin și zise:

— Îl cunoașteți pe Louis Lacombe?

— Da, prin soțul meu,

— Când l-ați văzut ultima dată?

— În seara când a luat masa la noi.

— În acea seară nu ați avut presimțirea că nu-l veți mai vedea niciodată?

— Nu. A făcut, într-adevăr, aluzie la o călătorie în Rusia, dar într-un mod atât de vag!

— Sperați deci să-l revedeți?

— Da, peste două zile, la masă.

— Și cum explicați această dispariție?

— Nu mi-o explic.

— Dar domnul Andermatt?

— Nu știu.

— Totuși...

— Nu mă întrebați despre acest lucru.

— Articolul din „*Echo de France*“ parcă spune că...

— Că frații Varin nu sunt străini de această dispariție.

— Este și părerea dumneavoastră?

— Da.

— Pe ce vă bazați această convingere?

— Când a plecat de la noi, Louis Lacombe avea cu el o servietă în care se găseau toate documentele privitoare la proiect. Peste două zile, între soțul meu și unul dintre frații Varin, cel care este în viață, a avut loc o întrevedere. Soțul meu a văzut dovada că aceste documente erau la ei.

— Și nu i-a denunțat?

— Nu.

— De ce?

— Pentru că în servietă se găsea și altceva în afară de documentele lui Louis Lacombe.

— Ce anume?

Ea ezită, dădu să răspundă, apoi într-un sfârșit rămase tăcută. Daspry continuă:

— Aceasta este deci cauza pentru care soțul dumneavoastră, fără a anunța poliția, i-a pus sub supraveghere pe cei doi frați. Spera ca o dată cu documentele să recupereze și acel lucru... compromițător, datorită căruia cei doi frați exercitau asupra lui un fel de șantaj.

— Asupra lui și... asupra mea.

— Ah, și asupra dumneavoastră?

— În special asupra mea.

Ea spuse aceste cuvinte din urmă cu o voce slabă. Daspry se uită la ea, făcu câțiva pași și revenind spre ea zise:

— Ați corespondat cu Louis Lacombe?

— Desigur... Soțul meu era în relații...

— ... În afara scrisorilor oficiale, nu i-ați scris lui Louis Lacombe... alte scrisori? Scuzați-mi insistența, dar este imperios necesar să știu întregul adevăr. Ați scris și alte scrisori?

Înroșindu-se toată, ea recunoscuse încet:

— Da.

— Și aceste scrisori erau la frații Varin.

— Da.

— Domnul Andermatt știe așadar?

— Nu le-a văzut, însă Alfred Varin i-a vorbit despre ele, amenințându-l că le va da publicității dacă soțul meu nu-i va lăsa în pace. Soțului meu i-a fost teamă... și a dat înapoi în fața scandalului.

— Numai că a făcut tot ce i-a stat în putință pentru a le smulge aceste scrisori.

— A făcut tot ce i-a stat în putință... Cel puțin presupun, căci, începând de după ultima întrevedere cu Alfred Varin și după cele câteva violente cuvinte prin care mi-a adus la cunoștință acest lucru, între soțul meu și mine nu mai există nicio intimitate, nicio încredere. Trăim ca doi străini.

— În această situație nu aveți nimic de pierdut, de ce vă mai temeți?

— Oricât de indiferentă i-aș fi devenit, eu sunt cea pe care a iubit-o, cea pe care ar fi putut-o iubi încă. Oh, sunt sigură de asta - murmură ea cu o voce înflăcărată -, m-ar fi iubit încă, dacă nu ar fi pus mâna pe acele blestemate scrisori...

— Cum. Înseamnă ca a reușit?... Dar cei doi frați erau prevăzători totuși.

— Da, și chiar se lăudau ca au o ascunzătoare sigură.

— Și atunci?

— Am toate motivele să cred că soțul meu a descoperit acea ascunzătoare!

— Ei, nu! Și unde se află?

— Aici.

Am tresărit.

— Aici?

— Da, și întotdeauna am bănuir acest lucru. Louis Lacombe, foarte ingenios, pasionat de mecanică, se distra, în timpul său liber, confecționând seifuri și broaște. Frații Varin trebuie că l-au surprins și apoi au folosit una dintre aceste ascunzătoare pentru a piti scrisorile... Și alte lucruri, fără îndoială.

— Dar ei nu locuiau aici, am spus eu contrariat.

— Până la venirea dumneavoastră, acum patru luni, această casă a rămas nelocuită. Probabil că ei reveneau aici și s-au gândit că prezența dumneavoastră nu-i va împiedica în ziua în care vor veni să-și ia toate documentele. Dar ei uitaseră de soțul meu, care, în noaptea de 22 spre 23 iunie, a forțat seiful, a luat... ceea ce căuta și și-a lăsat cartea de vizită, pentru a le arăta celor doi frați că nu mai avea de ce se teme de ei și că rolurile se schimbaseră. După două zile, avertizat de articolul din „*Gil Blas*”, Étienne Varin a venit la dumneavoastră în mare grabă. Rămas singur în această cameră, a găsit seiful gol și s-a sinucis.

După un moment, Daspry întrebă:

— E o simplă presupunere, nu-i așa? Domnul Andermatt nu v-a spus nimic?

— Nu.

— Atitudinea lui față de dumneavoastră nu s-a modificat? Nu vi s-a părut mai morocănos, mai îngrijorat?

— Nu.

— Si credeți că dacă ar fi găsit scrisorile s-ar fi purtat tot așa? Eu cred că nu le are. Eu cred că nu el a intrat aici!..

— Dar atunci cine?

— Personajul misterios ce conduce această afacere, care ținea în mână lui toate firele și care o îndreaptă spre un scop pe care noi de-abia îl zărim prin păienjenișul atâtor complicații. Personajul misterios a cărui acțiune vizibilă și atotputernică o simțim de la bun început. El și prietenii lui au intrat în această casă în noaptea de 22 iunie, el a descoperit ascunzătoarea, el a lăsat cartea de vizită a domnului Andermatt, el deține corespondența și dovezile trădării fraților Varin.

— Care el? l-am întrerupt eu, nu fără nerăbdare.

— Cel care scrie la „*Echo de France*“, acel Salvator, ce naiba! Nu-i atât de limpede? Nu dă el în articol amănunte pe care le poate cunoaște numai omul care a descoperit secretul celor doi frați?

— În acest caz - băigui doamna Andermatt îngrozită -, are și scrisorile mele, deci și el îl amenință pe soțul meu! Ce-i de făcut, Doamne?

— Scrieți-i, spuse scurt Daspry, manifestați încredere în el fără nicio reținere, povestiți-i tot ce știți și tot ce mai puteți afla.

— Ce tot spuneți!

— Interesul dumneavoastră este și al lui. Fără nicio îndoială că el luptă acum împotriva fratelui rămas în viață. Nu are nimic cu domnul Andermatt, ci cu Alfred Varin. Ajutați-l!

— Cum?

— Soțul dumneavoastră are acel document care completează și permite să fie utilizate planurile lui Louis Lacombe?

— Da.

— Anunțați-l pe Salvator. La nevoie, încercați să-i procurați acest document. Pe scurt, intrați în corespondență cu el. Ce riscați?

Sfatul era îndrăzneț, periculos chiar la prima vedere, dar doamna Andermatt nu avea de ales. Și așa cum spunea Daspry, ce risca? Dacă necunoscutul era un dușman, acest demers nu agrava situația. Dacă era un străin care urmărea un scop anume, nu ar fi acordat acestor scrisori decât o atenție minimă.

Oricum, era o idee și doamna Andermatt, în disperare de cauză, a fost bucuroasă să intre în joc. Ne mulțumi cu multă căldură și promise să ne țină la curent.

Într-adevăr, peste două zile, ne trimitea răspunsul pe care îl primise:

„Scrisorile nu erau acolo. Dar le voi avea, fiți liniștită. Mă ocup eu de toate. S.“

Am luat în mână hârtia. Era scrisul de pe biletul care fusese introdus în cartea mea, în seara de 22 iunie.

Deci Daspry avea dreptate, Salvator era marele organizator al acestei afaceri.

Da, încercam să zărim puțină lumină în întunericul care ne înconjură și unele elemente căpătară un sens neașteptat. Dar câte altele rămâneau în umbră, cum era cazul cu cele două cărți de joc! Eu mă întorceam mereu la acest amănunt, mai intrigat poate decât ar fi trebuit de aceste cărți de joc, ale căror șapte mici figuri găurite mi-au căzut sub ochi în împrejurări atât de neobișnuite. Ce rol jucau ele în această dramă? Ce importanță se cuvenea a le fi acordată? Ce concluzie trebuia trasă din faptul că submarinul construit după planurile lui Louis Lacombe purta numele de <<Septarul de cupă>>?

În ce-l privește pe Daspry, lui puțin îi păsa de cele două cărți de joc, ocupându-se cu toate

forțele sale de o altă problemă a cărei rezolvare i se părea mai presantă: căuta fără încetare faimoasa ascunzătoare.

— Și cine știe, spunea el, dacă nu voi găsi scrisorile pe care Salvator nu le-a putut găsi...

Din cauză de nepotrivire poate. E puțin credibil că frații Varin să fi luat dintr-un loc pe care îl socoteau inaccesibil arma a cărei valoare inestimabilă o cunoșteau.

Și el căuta în continuare. Camera cea mare nemaiavând curând niciun secret pentru el, și-a extins investigațiile în celelalte încăperi ale casei: cercetă cu atenție interiorul și exteriorul, examinează pietrele și cărămizile din pereți, ridică fiecare țiglă de pe acoperiș.

Într-o zi, veni cu un târnăcop și o lopată, îmi dădu lopata, păstră pentru el târnăcopul și, arătând spre terenul viran îmi spuse:

— Să mergem.

L-am urmat fără niciun entuziasm. A împărțit terenul în mai multe secțiuni pe care le controla una după alta. Dar, într-un colț, în unghiul format de zidurile a două proprietăți vecine, o movilă de piatră pentru construcții acoperită de iarbă îi atrase atenția. O atacă.

A trebuit să-l ajut. Timp de o oră, în bătaia soarelui, am muncit din greu, inutil. Dar atunci când, sub pietrele date la o parte, am ajuns la pământ și am început să săpăm, târnăcopul lui Daspry scoase la iveală niște oseminte, rest de schelet în jurul căruia se aflau câteva bucățele de îmbrăcăminte.

Și deodată am îngălbenit. Am zărit înfiptă în pământ o mică placă de fier, tăiata în formă de dreptunghi și pe care mi se părea că disting niște pete roșii. M-am aplecat. Da, asta era: placa avea dimensiunile unei cărți de joc, iar petele roșii, un roșu de miniu ros pe alocuri, erau în număr de șapte, dispuse precum cele șapte semne ale unui șeptar de cupă și având o gaură la fiecare dintre cele șapte extremități.

— Ascultă, Daspry, m-am săturat de toate poveștile astea. Dacă pe dumneata te interesează, cu atât mai bine. Eu mă retrag.

Era din cauza emoției? Era din cauza oboselii provocate de munca sub un soare prea puternic? În orice caz, mă clătinam pe picioare când mergeam și a trebuit să mă bag în pat, unde am rămas 48 de ore, cuprins de febră, văzând numai schelete care dansau în jurul meu și dându-și în cap unele altora cu inimile lor însângerate.

Daspry se comportă corect cu mine. În fiecare zi, mi-a acordat trei sau patru ore, pe care le-a petrecut, este adevărat, în camera cea mare, scotocind, ciocănind și bocănind.

— Scrisorile sunt aici, în această încăpere, venea el să-mi spună din când în când, sunt aici. Bag mâna-n foc.

— Lasă-mă în pace! îi răspundeam eu nervos.

În dimineața celei de a treia zile, m-am ridicat din pat, destul de slăbit, dar vindecat. O masă substanțială m-a fortificat. Dar un pliculeț pe care l-am primit în jurul orei cinci a contribuit mai mult decât orice altceva la completa mea refacere, într-atât curiozitatea mi-a fost - din nou și în pofida a orice - trezită.

Scrisoarea conținea următoarele cuvinte:

*Domnule,
Drama, al cărui prim act s-a desfășurat în noaptea de 22 spre 23 iunie, se apropie de deznodământ. Forța însăși a lucrurilor cer să pun unul în fața altuia cele două personaje*

principale ale acestei drame și ca această confruntare să aibă loc la dumneavoastră acasă. V-aș fi foarte recunoscător dacă mi-ați împrumuta locuința dumneavoastră pentru această seară. Ar fi bine ca, de la ora 9 la ora 11, servitorul dumneavoastră să fie liber și ar fi de preferat ca dumneavoastră înșivă să aveți marea bunătate de a lăsa câmp liber adversarilor. V-ați putut da seama, în noaptea de 22 spre 23 iunie, că respect în cel mai înalt grad ceea ce vă aparține. În ce mă privește, ar însemna să vă jignesc dacă m-aș îndoi măcar și o clipă, de absoluta dumneavoastră discreție față de cel care semnează

Al dumneavoastră devotat, SALVATOR.“

Era, în această scrisoare, un ton de ironie curtenitoare, iar în rugămintea pe care o făcea, o atât de drăguță fantezie, încât mă delecta. Era de o dezinvoltură fermecătoare, iar corespondentul meu părea atât de sigur de încuviințarea mea. Pentru nimic în lume nu aș fi vrut să-l dezamăgesc sau să-i răspund încrederii sale prin ingratitudine.

La ora opt, servitorul meu, căruia îi oferisem un loc la teatru, tocmai plecase, când Daspry sosi. I-am aratat plicul.

— Ei, ce se întâmplă? îmi spuse.

— Păi, voi lăsa poarta deschisă la grădină pentru a se putea intra pe acolo.

— Și veți pleca de acasă?

— Nicidecum!

— Dar din moment ce vi se cere să...

— Mi se cere discreție. Voi fi discret. Dar țin neapărat să văd ce se va întâmpla.

Daspry începu să râdă.

— Pe legea mea, aveți dreptate, rămân și eu. Cred că nu ne vom plictisi.

Sonerie ne întrerupse discuția.

— Or fi și sosit? Cu douăzeci de minute mai devreme? Imposibil, spuse Daspry.

Din vestibul, am tras de cordonul care îndepărta oblonul de la fereastră. Am zărit o siluetă de femeie care traversa grădina: era doamna Andermatt.

Părea tulburată și cu o voce sufocată ne spuse:

— Soțul meu... Vine... Are o întâlnire... Trebuie să i se dea scrisorile...

— De unde știți? am întrebat-o eu.

— Din întâmplare. Soțul meu a primit o veste în timp ce stăteam la masă.

— Un plic?

— Un mesaj telefonic. Din greșală, servitorul mi l-a dat mie. Soțul meu mi l-a smuls din mână, dar era prea târziu, îl citisem deja.

— L-ați citit...

— L-ați citit...

— Da, și scria cam așa: „În aceasta seară, la ora nouă, să fiți în bulevardul Maillot cu documentele referitoare la afacere. În schimb, scrisorile.“ După ce am servit masa, am urcat la mine în cameră și apoi am ieșit.

— Fără știrea domnului Andermatt?

— Da.

Daspry se uită la mine.

— Ce părere aveți de asta?

— Părerea pe care o aveți și dumneavoastră, și anume că domnul Andermatt este unul dintre adversarii convocați.

— De către cine? În ce scop?

— Este tocmai ceea ce vom afla curând. I-am condus în camera cea mare.

La nevoie, puteam încăpea tustrei sub perdeaua care masca șemineul. Acolo ne-am și instalat. Doamna Andermatt s-a așezat între noi. Prin despicătura perdelei, puteam vedea cu ușurința toată camera.

Bătu ora nouă. Peste câteva minute, poarta grădinii scârțâi din balamale.

Mărturisesc că eram cuprins de o anume angoasă și simțeam că din nou îmi apare febra. Eram atât de aproape de aflarea cheii enigmei! Aventura uluitoare ale cărei scene se petreceau de câteva săptămâni în fața mea avea să-și arate în sfârșit adevăratul ei sens, iar sub ochii mei avea să se desfășoare lupta.

Daspry o prinse pe doamna Andermatt de mâna și spuse cu glas scăzut:

— Să nu faceți niciun zgomot, nicio mișcare! Orice ați auzi, orice ați vedea, păstrați-va calmul!

Intră cineva. Și imediat l-am recunoscut, după asemănarea izbitoare cu Étienne Varin, pe fratele său, Alfred. Același mers greoi, aceeași față pământie acoperită de barbă. Intră, având aerul unui om care este obișnuit să bănuiască capcane puse în jurul său, care le simte și le evită. Dintr-o privire a cercetat toată camera și am avut impresia că acest șemineu mascat de o perdea de pluș nu-i prea plăcea. Făcu trei pași spre noi. Dar o idee, fără îndoială mai importantă, îl făcu să se îndrepte spre perete, se opri în fața bătrânului rege de mozaic, cu barba alba, cu sabie strălucitoare. Îl privi îndelung, urcându-se pe un scaun, urmărind cu degetul linia umerilor și a feței, pipăind anumite părți ale imaginii. Dar, deodată, sări de pe scaun și se îndepărtă de perete. Se auzea un zgomot de pași. Domnul Andermatt apărură în ușa.

Bancherul scoase un strigăt de surpriză.

— Dumneavoastră! Dumneavoastră! Dumneavoastră m-ați chemat?

— Eu? Nicidecum, protestă Varin cu o voce surdă care amintea de aceea a fratelui său, scrisoarea dumneavoastră m-a făcut să vin aici.

— Scrisoarea mea?!

— O scrisoare semnată de dumneavoastră, prin care îmi oferiți...

— Eu nu v-am scris.

— Nu mi-ați scris?!

Instinctiv, Varin se puse în garda, dar nu de teama bancherului, ci împotriva dușmanului necunoscut care îi atrăsese în această capcană. Pentru a doua oară privirea lui se îndreptă spre locul în care ne aflam noi și, grăbit, se îndreptă spre ușă.

Domnul Andermatt îi bară drumul.

— Ce vreți să faceți, Varin?

— În afacerea asta sunt niște chestii care nu-mi plac. Am plecat. Bună seara!

— O clipă!

— Domnule Andermatt, nu mai insistați, nu avem nimic să ne spunem.

— Dimpotrivă, avem foarte multe să ne spunem, iar ocazia este foarte prielnică.

— Lăsați-mă să trec!

— Nu, nu, nu veți trece.

Varin dădu înapoi, intimidat de atitudinea hotărâtă a bancherului și spuse printre dinți:

— Bine, atunci, să discutăm, dar să sfârșim repede.

Un lucru mă surprindea și nu mă îndoiesc de faptul că și cei doi însoțitori ai mei aveau același sentiment de decepție. Cum se putea ca Salvator să nu fie aici? Oare nu urmărise să intervină? Socotea suficientă confruntarea dintre bancher și Varin? Eram foarte tulburat. Prin absența lui, acest duel pus la cale de el, voit de el, căpăta alura tragică a evenimentelor pe care le provoacă și le conduce rigurozitatea destinului, iar forța care îi opunea unul altuia pe cei doi era cu atât mai impresionantă, cu cât se afla în afara lor.

După un moment de tăcere, domnul Andermatt se apropie de Varin și postându-se în fața lui, privindu-l în ochi, spuse:

— Acum, după atâția ani, nu mai aveți de ce vă teme; spuneți-mi deschis: ce ați făcut cu Louis Lacombe?

— Ce întrebare! Ca și cum aș ști ce s-a întâmplat cu el!

— Ba știți, ba știți! Împreună cu fratele dumneavoastră nu vă dezlipeați de el, aproape că locuiați la el în casa în care ne aflăm acum. Erați la curent cu toate lucrările sale, cu toate proiectele sale. Și în ultima seară, Varin, când l-am condus pe Louis Lacombe până la ușă, am văzut două siluete care se ascundeau în întuneric. Sunt gata să jur că așa a fost,

— Bun, și după ce veți jura?!

— Erați amândoi, dumneavoastră și fratele, Varin.

— Dovediți-o!

— Cea mai bună dovadă este aceea că, peste două zile, mi-ați arătat documentele și planurile pe care le-ați luat din servieta lui Lacombe și pe care mi le-ați propus spre cumpărare. Cum ajunseseră la dumneavoastră?

— V-am spus, domnule Andermatt, le-am găsit chiar pe masa lui Lacombe, a doua zi dimineată, după dispariția sa.

— Nu-i adevărat!

— Dovediți-o!

— Justiția ar putea s-o dovedească.

— De ce nu v-ați adresat justiției?

— De ce? Ah, de ce...

Tăcu, fața căpătându-i o expresie întunecată. Celălalt reluă:

— Vedeți dumneavoastră, domnule Andermatt, dacă ați fi avut cea mai mică certitudine, amenințarea neînsemnată pe care v-am adresat-o noi nu ar fi putut împiedica...

— ... Ce amenințare? Scrisorile acelea? Vă imaginați că am crezut vreodată, măcar o clipă?...

— ... Dacă nu ați crezut în existența acestor scrisori, de ce mi-ați oferit o mulțime de bani

pentru a vi le înapoia? Și de ce, de atunci, ne urmăriți ca pe niște animale, pe fratele meu și pe mine?

— Pentru a recupera planurile la care țineam.

— Ba nu, din cauza scrisorilor. Imediat ce ați fi intrat în posesia scrisorilor, ne-ați fi denunțat.

Izbucni în râs, dar se opri brusc.

— Destul. Degeaba vom repeta mereu aceleași vorbe, nu rezolvăm nimic. Prin urmare, ne oprim aici.

— Nu ne vom opri aici, spuse bancherul și deoarece ați adus vorba despre scrisori, nu veți ieși din această camera înainte de a mi le înapoia.

— Ba voi ieși!

— Nu veți ieși!

— Ascultați-mă, domnule Andermatt, vă sfătuiesc...

— Nu veți ieși.

— Vom vedea, spuse Varin cu un asemenea accent de mânie, încât doamna Andermatt își reprimă cu greutate un strigăt.

El trebuie să-l fi auzit, căci voi să treacă cu forța. Domnul Andermatt îl împinse cu violență. Atunci, am văzut că bagă mâna în buzunarul hainei.

— Pentru ultima dată, lăsați-mă să trec!

— Mai întâi scrisorile!

Varin scoase un revolver și, îndreptându-l spre domnul Andermatt, spuse:

— Da sau nu?

Bancherul se aplecă brusc. Răsună un foc. Arma căzu. Am rămas stupefiat. Focul de arma pornise de lângă mine! Și Daspry era cel care, cu un glonte de revolver, îi zburase arma din mână lui Alfred Varin!

Apărut dintr-o dată între cei doi adversari, cu fața la Varin, îi spuse:

— Ai noroc, prietene, mare noroc! De fapt, țintisem mâna, dar am nimerit arma.

Amândoi îl priveau uimiți și nemișcați. El îi spuse bancherului:

— Scuzați-mă, domnule, că mă amestec în ceea ce nu mă privește. Dar într-adevăr jucați cu prea multă stângăcie partida. Vă rog să-mi permiteți să fac eu cărțile.

Și, întorcându-se spre celălalt:

— Acum între noi doi, prietene. Și sincer, te rog. Atuul este cupa, iar eu mizez pe șapte.

Și aproape ca îi lipi de ochi plăcuța de fier pe care se vedeau cele șapte pete roșii.

Niciodată nu mi-a fost dat să văd o asemenea tulburare la un om. Livid la față, cu ochii măriți de groază, cuprins de angoasă, omul părea hipnotizat de imaginea pe care o vedea.

— Cine sunteți? îngăimă el.

— Am spus deja, un domn care se ocupă de ceea ce nu-l privește... Dar care se ocupă temeinic.

— Ce vreți?

— Tot ce ai adus tu.

— Nu am adus nimic.

— Ba da, căci altfel n-ai fi venit. Ai primit în cursul dimineții un bilet prin care erai chemat aici la ora nouă și în care ți se spunea să aduci toate hârtiile pe care le ai. Și iată-te! Unde sunt hârtiile?

În vocea lui Daspry, în atitudinea sa era un ton autoritar care mă descumpănea, era un mod de a acționa cu totul nou la acest om de obicei calm și blând. Complet debusolat, Varin arătă spre unul dintre buzunarele sale.

— Hârtiile sunt aici.

— Sunt toate?

— Da.

— Tot ce ai găsit în servieta lui Louis Lacombe și ai vândut maiorului von Lieben?

— Da. Totul.

— În copie sau în original?

— În original.

— Cât vrei?

— O sută de mii. Daspry pufni în râs.

— Ești nebun. Maiorul nu ți-a dat decât douăzeci de mii. Douăzeci de mii aruncate pe apa sâmbetei, deoarece probele nu au dat niciun rezultat.

— Nu au știut să se folosească de planuri.

— Planurile sunt incomplete.

— Atunci, de ce mi le cereți?

— Am eu nevoie de ele. Îți dau cinci mii, niciun bănuț mai mult.

— Zece mii. Niciun bănuț mai puțin.

— Bine, de acord.

Daspry reveni lângă domnul Andermatt.

— Binevoiți să semnați un cec, domnule.

— Dar... Nu am...

— Carnetul de cecuri? Iată-l!

Mut de uimire, domnul Andermatt pipăi carnetul de cecuri pe care Daspry i-l întindea.

— Da, într-adevar, este carnetul meu... Dar cum e posibil?

— Vă rog, dragă domnule, să nu mai vorbim fără rost, nu trebuie decât să semnați!

Bancherul scoase stiloul și semnă.

Varin întinse mâna.

— Jos labele, spuse Daspry, încă n-am terminat.

Și se adresa bancherului:

— Era vorba parcă și de niște scrisori pe care le cereați?

— Da, un pachet de scrisori.

— Unde sunt Varin?

— Nu sunt la mine.

— Unde sunt Varin?

— Nu știu. Fratele meu le avea.

— Sunt ascunse aici, în această cameră.

— În cazul ăsta, știți unde sunt.

— De unde să știu?

— Păi, nu dumneavoastră ați umblat la ascunzătoare? Păreți tot atât de bine informat... ca și Salvator.

— Scrisorile nu sunt în ascunzătoare.

— Ba acolo sunt.

— Deschide-o!

Privirea lui Varin exprima o bănuială. Oare Daspry și Salvator erau una și aceeași persoană, așa cum tot ce se petrecea lăsa să se înțeleagă? Dacă da, el nu risca nimic, arătând o ascunzătoare deja cunoscută. Dacă nu, era inutil...

— Deschide-o! repetă Daspry.

— Nu am șeptarul de cupa.

— Ba da, iată-l spuse Daspry, întinzându-i plăcuța de fier.

Varin făcu un pas înapoi, îngrozit.

— Nu... Nu... Nu vreau...

— Hai odată!

Atunci, Daspry se îndreptă spre bătrânul rege cu barbă alba, se urcă pe un scaun și puse șeptarul de cupă în partea de jos a sabiei, pe gardă, astfel ca marginile plăcuței să acopere exact cele doua laturi ale săbiei. Apoi, cu ajutorul unui cui pe care îl introduse pe rând în cele șapte găuri aflate în vârful celor șapte semne în formă de inimă, apăsă pe șapte pietricele din mozaic. La cea de a șaptea apăsare, s-a produs un zgomot și întregul bust al regelui se răsuci, lăsând să apară o deschizătură, construită ca un seif, cu întărituri din fier și două bare de oțel strălucitor.

— Vezi și tu, Varin, seiful e gol.

— Într-adevăr... Înseamnă că fratele meu a luat scrisorile.

Daspry se întoarse către el și îi spuse:

— Nu o face pe șmecherul cu mine. Trebuie să existe o ascunzătoare? Unde?

— Nu exista nicio ascunzătoare.

— Vrei bani? Cât?

— Zece mii

— Domnule Andermatt, pentru dumneavoastră fac zece mii aceste scrisori?

— Da, spuse bancherul cu o voce hotărâtă.

Varin închise seiful, luă șeptarul de cupă, nu fără o anume neplăcere vizibilă, îl puse pe sabie, la gardă, exact în același loc. Succesiv, introduse cuiul în vârfurile celor șapte semne în formă de inimă. Se auzi din nou un zgomot, dar, de această dată - lucru neașteptat -, numai o parte a seifului se răsuci, lăsând să se vadă un seif mai mic, aflat chiar în ușa celui mai mare.

Pachetul cu scrisori era acolo, legat cu o sfoară și sigilat. Varin i-l dădu lui Daspry. Acesta întrebă:

— E gata cecul, domnule Andermatt?

— Da.

— Aveți și ultimul document pe care vi l-a dat Louis Lacombe și care completează planurile submarinului?

— Da.

Schimbul se făcu. Daspry luă documentul și cecul și îi dădu domnului Andermatt pachetul.

— Iată ceea ce doriți, domnule!

Bancherul avu un moment de ezitare, ca și cum i-ar fi fost frică să atingă acele pagini blestемate, pe care le căutase cu atâta fervoare. Apoi, cu o mișcare nervoasă, le luă.

Foarte aproape de mine, am auzit un geamăt. I-am prins doamnei Andermatt mâna; era ca de gheață.

Daspry spuse bancherului.

— Cred, domnule, că discuția noastră a luat sfârșit. Oh, vă rog, fără mulțumiri! Întâmplarea a vrut ca eu să vă fiu de folos.

Domnul Andermatt se retrase. Avea scrisorile soției sale către Louis Lacombe.

— Excelent, spuse Daspry cu un aer mulțumit, totul a ieșit cum nu se poate mai bine. Nu ne-a mai rămas decât să ne încheiem socotelile, amice. Ai hârtiile?

— Da, iată-le pe toate.

Daspry le luă, le cercetă cu atenție și le puse în buzunar.

— Perfect, te-ai ținut de cuvânt.

— Dar...

— ... Dar ce?

— Cele două cecuri?... Banii?...

— Ei bine, dar știu că ai tupeu, tipule. Îndrăznești să ceri?

— Cer ce mi se cuvine.

— Deci ți se cuvine ceva pentru documente pe care le-ai furat?

Omul părea scos din fire. Tremura de mânie, cu ochii injectați de sânge.

— Banii... Cei douăzeci de mii... bâigui el.

— Imposibil... am eu nevoie de ei.

— Banii!...

— Hai, fii băiat cuminte și lasă cuțitul.

Îl apucă de braț cu atâta violență, încât celălalt urlă de durere, iar Daspry spuse:

— Pleacă, amice, aerul curat îți va face bine! Vrei să te conduc? Vom trece pe terenul viran și acolo îți voi arata o grămadă de pietre sub care...

— ... Nu-i adevărat! Nu-i adevărat!

— Ba da, e adevărat. Această plăcuța cu șapte semne roșii de acolo este. Louis Lacombe o

avea mereu la el, îți amintești? Fratele tău și cu tine ați îngropat-o odată cu cadavrul... Și cu alte lucruri care vor interesa foarte mult justiția.

Varin își acoperi fața cu palmele strânse. Apoi spuse:

— Fie, am pierdut. Să nu mai amintim despre asta. O vorbă totuși... O singura vorba aș vrea să știu...

— Te ascult!

— În seiful mai mare era o casetă?

— Da.

— În noaptea de 22 spre 23 Iunie, când ați venit aici, era?

— Da.

— Și ce era înăuntru?

— Tot ce strânseseră frații Varin, o frumoasa colecție de bijuterii, formată din diamante și perle, furate de pe unde s-a nimerit de către sus-numiții frați.

— Și ați luat totul?

— Păi, cum altfel? Pune-te în locul meu.

— Deci, fratele meu s-a sinucis pentru că a constatat dispariția casetei.

— Probabil. Dispariția corespondenței voastre cu maiorul Lieben nu l-ar fi determinat să facă acest gest... Dar lipsa casetei... Asta-i tot ce voiai să mă întrebi?

— Încă ceva: cum vă numiți?

— Mă întrebi asta, ca și cum te-ai gândi să-ți iei revanșa...

— Norocul e schimbător. Astăzi, dumneavoastră sunteți cel mai tare. Mâine...

— Vei fi tu.

— Sunt convins. Numele dumneavoastră?

— Arsène Lupin.

— Arsène Lupin!

— Omul se clătină ca la vânt, în moalele capului. Aceste două cuvinte parcă i-ar fi luat orice speranță. Daspry începu să râdă.

— Cum, credeai că un oarecare ar fi putut rezolva această afacere? Haida-de, era nevoie cel puțin de un Arsène Lupin. Și-acum, deoarece știi totul, mergi și-ți pregătește revanșa, băiete. Arsène Lupin te așteaptă.

Și îl împinse afară din cameră, fără nicio vorbă în plus.

— Daspry, Daspry, am strigat, folosind încă, fără să vreau, numele sub care îl cunoscusem.

Am dat de-o parte perdeaua de pluș. El se repezi spre noi.

— Ce este? Ce s-a întâmplat?

— Doamna Andermatt nu se simte bine.

Atunci, el îi dădu să respire săruri și o întrebă:

— Ei bine, ce s-a întâmplat?

— Scrisorile, am spus eu... Scrisorile lui Louis Lacombe pe care le-ați dat soțului!

El se lovi cu palma peste frunte.

— A crezut că am făcut așa ceva... Dar după toate cele petrecute, este adevărat, putea să creadă. Prost ce sunt!

Doamna Andermatt, care își revenise, îl asculta cu mare atenție. El scoase din portofel un pachetel perfect asemănător cu acela pe care îl luase domnul Andermatt.

— Iată scrisorile, doamnă. Cele adevărate.

— Dar... Celelalte?

— Celelalte sunt identice, dar recopiate de mine, în această noapte, și aranjate cu grijă. Soțul dumneavoastră va fi cu atât mai mulțumit să le citească cu cât nu-și va da seama de înlocuire din moment ce totul a părut a se petrece chiar sub ochii lui.

— Dar scrisul.

— Nu există scris care să nu poată fi imitat.

Ea îi mulțumi cu aceleași cuvinte de gratitudine pe care le-ar fi adresat unui om din lumea sa și mi-am dat seama că nu auzise ultimele cuvinte schimbate între Varin și Arsène Lupin.

Mă uitam la el cam încurcat, neștiind ce să mai cred despre acest prieten care îmi apărea acum într-o lumină neașteptată. Lupin!

Prietenul meu nu era altul decât Arsène Lupin! Eram complet dezorientat. Însă el, foarte bine dispus, mi se adresă:

— Puteți să vă luați rămas bun de la Jean Daspry.

— Cum așa?

— Da, Jean Daspry pleacă în călătorie. Îl trimit în Maroc. E foarte posibil ca acolo să-și găsească un sfârșit demn de el. Asta este de altfel și intenția lui.

— Dar Arsène Lupin ne va rămâne, nu-i așa?

— Oh, mai mult ca niciodată! Arsène Lupin este de-abia la începuturile carierei sale.

Cuprins de o curiozitate irezistibilă, l-am luat deoparte și i-am spus:

— Deci, până la urmă ați descoperit și a doua ascunzătoare, cea în care se găsea pachetul cu scrisori.

— A fost destul de greu. Abia ieri după-amiază am reușit. În timp ce dumneavoastră dormeați. Și totuși era atât de simplu! Dar lucrurile cele mai simple sunt cele la care te gândești cel mai puțin.

Și arătându-mi șeptarul de cupă, spuse:

— Descoperisem că, pentru a deschide seiful cel mare, trebuia să pun această carte de joc peste sabia figurii de mozaic...

— Și cum ați descoperit acest lucru?

— Cu destulă ușurință. Din informațiile pe care le dețineam știam, venind aici pe 22 iunie seara...

— ... După ce ne-am despărțit...

— Da, și după ce v-am creat prin discuții alese anume o stare de spirit care, având în vedere o fire nervoasă și impresionabilă ca a dumneavoastră, a fost în folosul meu, permițându-mi să acționez fără nicio problemă.

— Raționamentul era corect.

— Deci, când am venit aici, știam că există o casetă ascunsă într-un seif cu încuietoare secretă și că șeptarul de cupă era cheia care deschidea această încuietoare. Nu trebuia decât să pun acest șeptar de cupă pe un anume loc. O singură oră de cercetări mi-a fost de ajuns.

— O oră!

— Priviți bătrânul de mozaic.

— Împăratul?

Charlemagne. Acest împărat bătrân este reprezentarea exactă a regelui de cupă din orice joc de cărți

— Într-adevăr... Dar de ce șeptarul de cupă deschide când seiful cel mare, când pe cel mic? Și de ce nu ați deschis la început decât seiful cel mare?

— De ce? Pentru că mă încăpățânam mereu să pun cartea de joc în același sens. Abia ieri am observat că punând-o invers, adică având cel de-al șaptelea semn, cel din mijloc, sus în loc să se afle în partea de jos, dispunerea celor șapte semne se schimba.

— Extraordinar!

— Evident, este extraordinar, dar trebuia să te și gândești la aceasta.

— Altceva: nu cunosteți povestea cu scrisorile înainte ca doamna Andermatt...

— ... Să-mi fi vorbit despre ea? Nu, nu știam nimic despre acest aspect al problemei. În seif nu găsisem, în afară de casetă, decât corespondența celor doi frați, corespondență care m-a pus pe urmele trădării lor.

— În concluzie, numai din întâmplare ați refăcut povestea celor doi frați, mai întâi, și apoi ați început să căutați planurile și celelalte documente cu privire la submarin?

— Da, din întâmplare.

— Dar în ce scop ați întreprins aceste cercetări?...

Daspry mă întrerupse râzând:

— ... Doamne-Dumnezeule, această afacere chiar vă interesează!

— Mă pasionează chiar!

— Bine, după ce o voi conduce pe doamna Andermatt și după ce voi duce la „*Echo de France*” știrea pe care o voi scrie imediat, am să mă întorc și am să vă povestesc pe larg.

Se așează și scrise una dintre acele notițe lapidare marcată de fantezia personajului. Cine nu-și amintește de zarva produsă de acest articolăș în lumea întreagă?

„Arsène Lupin a rezolvat problema ridicată de Salvator. Fiind în posesia tuturor documentelor și planurilor originale ale inginerului Louis Lacombe, le-a remis ministerului Marinei. Cu această ocazie, el deschide o subscripție în scopul de a oferi statului primul submarin construit după aceste planuri. Lupin se înscrie în capul listei de subscripție, cu suma de douăzeci de mii de franci.”

— Cei douăzeci de mii de franci de pe cecurile domnului Andermatt deci, i-am spus eu după ce am citit ce scrisese.

— Desigur. Este normal ca Varin să-și răscumpere măcar în parte trădarea.

Iată cum l-am cunoscut pe Arsène Lupin. Iată cum am aflat că Jean Daspry, amicul meu, nu era altul decât Arsène Lupin, Spărgătorul-gentilom, iată cum am legat prietenie cu marele nostru om

și cum, încet, încet, datorită încrederii cu care a avut bunăvoința să mă onoreze, am devenit foarte umilul, foarte credinciosul și foarte recunoscătorul său istoriograf.

VII. Seiful doamnei Imbert

La ora trei dimineața, se mai aflau încă vreo jumătate de duzină de trăsură în fața uneia din micile vile care compuneau unica latură a bulevardului Berthier. Una dintre aceste vile se deschise. Un grup de invitați, bărbați și femei, ieși. Patru trăsură porniră fiecare în altă direcție și în stradă nu mai rămăseseră decât doi domni, care se despărțiră la colțul străzii Courcelles, unde locuia unul dintre ei. Celălalt se hotărî să se întoarcă acasă pe jos, până la Poarta Maillot.

Traversă deci strada Villiers și își continuă drumul pe trotuarul opus față de fortificații. Era o plăcere să mergi prin această noapte frumoasă de iarnă, limpede și rece. Se putea respira în voie. Zgomotul pașilor răsuna vesel.

Dar după câteva minute, avu impresia neplăcută că era urmărit. Într-adevăr, întorcându-se, zări umbra unui om care se pitea după copaci. Nu era nicidecum fricos. Totuși, grăbi pasul pentru a ajunge cât mai repede. Însă urmăritorul începu să alerge. Destul de îngrijorat, socoti că e mai prudent să-l înfrunte și își scoase revolverul.

Dar nu avu timp să-l folosească. Omul îl atacă cu violență și imediat se porni o luptă pe strada pustie, o luptă corp la corp, în care își dădu seama imediat că se afla în inferioritate. Strigă după ajutor, se zbatu și fu trântit la pământ ca un sac, strâns de gât, legat la gură cu o batistă. Oamenii se închiseră, urechile îi țiuiau și era pe cale de a-și pierde cunoștința, când, deodată strângerea slăbi și omul care îl sufoca cu greutatea lui se ridică, pentru a se apăra la rândul lui de un atac neprevăzut.

O lovitură de baston peste încheietura mâinii, o lovitură de picior peste gleznă... Omul scoase două gemete de durere și o luă la fugă șchiopătând și înjurând.

Fără măcar a catadicsi să-l urmărească, noul sosit se aplecă și spuse:

— Sunteți rănit, domnule?

Nu era rănit, ci foarte amețit și nu se putea ține pe picioare. Din fericire, un funcționar de la birourile din apropiere, unde se lucra încă, alarmat de strigăte, veni în fugă. Opri o trăsură. Domnul se urcă, însoțit de salvatorul său și se îndreptară spre locuința lui din strada Grande-Armée.

Ajuns în fața ușii, complet restabilit, el nu mai prididea cu mulțumirile.

— Vă datorez viața, domnule, și vă asigur că nu voi uita acest lucru niciodată. Nu vreau să o sperii pe soția mea acum, dar țin mult ca ea să vă exprime recunoștința pe care v-o poartă.

Îl rugă să vină să ia masa a doua zi și își spuse numele: Ludovic Imbert, adăugând:

— Aș putea ști cu cine am onoarea...

— Desigur, spuse celălalt.

Și se prezentă:

— Arsène Lupin.

Arsène Lupin nu se bucura pe atunci de celebritatea pe care i-au adus-o afacerea Cahorn, evadarea de la Santé și atâtea alte isprăvi răsunătoare. Nici măcar nu se numea Arsène Lupin. Acest

nume, cărui viitorul îi rezerva o mare strălucire, a fost imaginat doar pentru ca salvatorul domnului Imbert să aibă un nume și putem spune că în această afacere el a primit boala vocii. Omul de luptă în orice moment, este adevărat dotat cu tot ce trebuie, dar sărac, fără autoritatea pe care o dă succesul, Arsène Lupin nu era decât un ucenic într-o meserie în care curând avea să devină maestru.

De aceea îl cuprinse o mare bucurie când se trezi dimineată, amintindu-și de invitația care îi fusese făcută. În sfârșit, își atingea scopul. În sfârșit, făcea ceva demn de capacitatea și talentul său. Ah, aceste milioane de Imbert, ce pradă minunată pentru un apetit ca al său.

Își pregăti o toaletă specială, formată dintr-o redingotă roasă, pantaloni uzați, o pălărie de mătase roșcată, manșete și guler false, foarte purtate, totul extrem de curat, dar demonstrând starea de mizerie a celui care purta aceste obiecte de vestimentație. Drept cravată, avea o eșarfă neagră prinsă ca un ac cu diamant în formă de nucă. Împopoțonat astfel, coborî scara imobilului unde locuia, în Montmartre. La etajul al treilea, fără a se opri, lovi cu mânerul bastonului într-o ușă joasă. Ajuns afară, o luă pe bulevardul de centură. Se urcă într-un tramvai, se așeză, iar cel din spatele lui, locatarul de la etajul al treilea la a cărei ușă bătuse, luă loc lângă el.

După un timp, acel om îi spuse:

— Ei, cum e, șefule?

— S-a rezolvat.

— Cum?

— Iau masa la ei.

— Luați masa la el?

— Sper că nu vrei să-mi fi expun în mod gratuit viața mea atât de prețioasă? L-am smuls pe domnul Imbert din brațele morții sigure pe care tu i-o pregăteai. Domnul Ludovic Imbert este un om recunoscător. Mă invită să iau masa la el acasă.

După o clipă de tăcere, celălalt zise:

— Deci, nu renunțați?

— Amice, spuse Arsène, dacă am pus la cale agresiunea de astă-noapte, dacă mi-am dat osteneala, la ora trei dimineată, să fug după tine, să-ți dau cu bastonul peste mână și să-ți ard una peste fluierul piciorului, riscând astfel să-mi mutilez unicul prieten pe care îl am, n-am făcut toate astea pentru a renunța acum la avantajele pe care le pot avea, de pe urma unei salvări atât de bine organizate.

— Dar zvonurile care circulă în legătură cu averea...

— ... Lasă-le să circule. De șase luni urmăresc această afacere, de șase luni mă informez, studiez, îmi întind peste tot plasele, întreb servitorii, creditorii și funcționarii, de șase luni urmăresc fiecare pas pe care îl fac atât soțul, cât și soția. Prin urmare, știu ce trebuie să fac. Fie că averea provine de la bătrânul Brawford, așa cum spun ei, fie că are altă origine, afirm că ea există. Și pentru că există, este a mea.

— Oho! O sută de milioane!

— Să spunem zece, sau chiar cinci, nu are importanță. În seif se află enorme pachete cu titluri. Să fiu al naibii dacă nu voi pune mâna pe cheia de la seif.

Tramvaiul se opri în Place de l'Étoile. Omul spuse:

— Eu ce fac acum?

— Acum, nimic. O să-ți spun eu când. Avem tot timpul.

Cinci minute mai târziu, Arsène Lupin urca somptuoasa scară a locuinței familiei Imbert, iar Ludovic îl prezintă soției sale, Germaine, o femeie mică de statură și simpatcă, grasuță, foarte vorbăreață. În primă pe Lupin cu toată căldura.

— Am vrut să fim singuri când îl sărbătorim pe salvatorul nostru, spuse ea.

Chiar de la început „salvatorul nostru“ a fost tratat ca un prieten vechi. La desert, intimitatea era completă, iar confidențele se țineau lanț. Arsène își povesti viața, pe cea a tatălui său, un magistrat cinstit, tristețea copilăriei sale, greutățile pe care le are în prezent. La rândul ei, Gervaise vorbi despre tinerețea ei, despre căsătorie, despre bunătatea bătrânului Brawford, despre cele o sută de milioane pe care le moștenise, obstacolele care întârziiau intrarea în posesia averii, împrumuturile pe care trebuise să le facă plătind dobânzi exorbitante, despre interminabilele dispute cu nepoții lui Brawford, despre piedici, despre sechestre, în sfârșit despre toate.

— Gândiți-vă și dumneavoastră, domnule Lupin, titlurile sunt aici, alături. În biroul soțului meu. Dar dacă luăm un singur cupon, pierdem totul. Sunt aici, în seif, și nu ne putem atinge de ele.

Un ușor fior îl străbătu pe domnul Lupin la gândul că se afla în vecinătatea unei asemenea bogății. Și avu senzația foarte limpede că el nu va putea avea niciodată o asemenea sensibilitate, încât să fie animat de aceleași scrupule ca ale doamnei.

— Ah, sunt aici! spuse el încet.

— Da, sunt aici.

Relații începute sub asemenea auspicii nu puteau să ducă decât la legături și mai strânse. Întrebat cu delicatețe, Arsène Lupin mărturisi că duce o viață grea. Imediat, sărmanul tânăr fu numit secretar particular al celor doi soți, cu un salariu de o sută cincizeci de franci pe lună. Va continua să locuiască la el, dar în fiecare zi va veni să primească ordinele ce le va avea de îndeplinit și pentru a simplifica lucrurile, i se va pune la dispoziție, drept cabinet de lucru, una dintre camerele de la etajul al doilea. Alesese camera. Dar oare prin ce întâmplare fericită, aceasta se afla chiar deasupra biroului lui Ludovic?

Lui Arsène nu-i trebui mult timp pentru a-și da seama că postul său semăna foarte mult cu o sinecură. În două luni de zile, nu a avut decât de copiat două scrisori puțin importante și nu a fost chemat decât o singură dată în biroul patronului său, ceea ce nu i-a permis să vadă în mod oficial decât o dată seiful.

De altfel, el înțelese că titularul acestei sinecure nu era socotit demn de a sta alături de deputatul Anquety sau de avocatul Grouvel, deoarece au uitat să-l invite la faimoasele recepții mondene.

Dar el nu se plângea, preferând să-și păstreze locșorul pe care îl avea la umbră și se ținu deoparte, fericit și liber. De altfel, nu-și pierdea nicidecum vremea. Mai întâi, făcu unele vizite clandestine în biroul lui Ludovic și prezentă omagiile sale seifului, care nu fu prea impresionat de acest lucru și rămase ermetic închis. Era un enorm bloc din fontă și oțel, cu aspect înfricoșător, pe care nu-l puteau învinge nici pilele, nici burghiile.

Arsène Lupin nu era un încăpățânat.

— Acolo unde forța nu are sorti de izbândă, șiretenia învinge, își spuse el. Principalul este că sunt aici și pot vedea totul.

Luă, așadar, măsurile necesare iar, după minuțioase și dificile lucrări la pardoseala camerei sale, introduse țeava de plumb care ajungea la plafonul biroului, între două protuberanțe ale cornișei. Prin această țeava, cu ajutorul unui tub acustic și al unei lunete, spera să vadă și să audă ce se întâmplă.

De atunci își petrecu aproape tot timpul culcat pe burtă pe parchet și într-adevăr îi văzu adesea pe cei doi soți discutând în fața seifului, consultând registre și studiind dosare. Când răsuceau pe

rând cele patru butoane ce comandau broșca, el încerca, pentru a afla cifrele, să surprindă numărul de cifre. Le supraveghea mișcările, le pândea cuvintele. Ce făceau oare cu cheia? O ascundeau?

Într-o zi, văzându-i că ies din camera fără să închidă seiful, coborî în graba. Intră cu pas

hotărât. Dar soții reveniră.

— Oh, vă rog să mă scuzați, am greșit ușa!

Însă Gervaise îl prinse de mână și spuse:

— Nu-i nimic, domnule Lupin nu-i nimic, intrați, doar sunteți la dumneavoastră acasă aici. Dați-ne un sfat! Care dintre titluri să le vindem? Cele cu acțiuni în străinătate sau rentele?

— Dar cum vă veți descurca cu ceilalți?

— Nu au dreptul asupra tuturor titlurilor.

Ea deschise ușa. Pe rafturi se găseau multe mape legate, puse unele peste altele. Luă una dintre ele. Soțul protestă,

— Nu, nu, Gervaise, ar fi o mare greșeală să vindem acțiunile din străinătate. Cota lor va urca... Iar rentele sunt deja la un nivel ridicat. Ce părere aveți, dragă prietene?

Prietenul cel drag nu avea nicio părere, totuși îi sfătui să sacrifice rentele. Atunci, ea luă o altă mapă și din aceasta scoase la întâmplare o hârtie. Era un titlu de 3% de 1 374 de franci. Ludovic o puse în buzunar. După amiază, însoțit de secretarul său, vându acest titlu cu ajutorul unui agent de schimb și încasă 46.000 de franci.

Cu toate cele spuse de Gervaise, Arsène Lupin nu se simțea în largul lui. Chiar dimpotrivă, șederea lui în casa familiei Imbert îl surprindea în cel mai înalt grad. Cu diverse ocazii, el a putut constata că servitorii nu-i cunosteau numele. Îi spuneau domnule Ludovic le ordona la fel: „Îl veți anunța pe domnul...? Domnul a sosit?” De ce aceasta denumire enigmatică?

De altfel, după entuziasmul începutului, soții Imbert abia dacă schimbau câteva cuvinte cu el și deși îl tratau cu toată cinstea cuvenită unui binefăcător, nu se ocupau niciodată de el. Păreau a-l considera drept un original căruia nu-i place să fie deranjat și i se respecta dorința de solitudine, ca și cum aceasta ar fi fost o regulă stabilită de el, un capriciu al său. Odată, pe când trecea prin vestibul, o auzi pe Gervaise spunându-le unor domni:

— E atât de sălbatic!

Fie, se gândi el, sunt un sălbatic. Și, renunțând să-și mai bată capul cu explicarea bizareriilor acestor oameni, continua realizarea planului său. Căpătase convingerea că nu trebuia nicidecum să se bazeze pe întâmplare sau pe o neatenție a Gervaisei, la care se găsea în permanentă cheia. Deci, trebuia să acționeze.

Un eveniment a grăbit lucrurile, și anume campania violentă declanșată de unele ziare împotriva familiei Imbert. Soții erau acuzați de escrocherie. Arsène Lupin a fost martorul dramei, a asistat la agitațiile menajului și și-a dat seama că dacă mai întârzie riscă să piardă totul.

Cinci zile la rând, în loc să plece în jurul orei șase, așa cum făcea de obicei, se închise în camera sa. Toți îl credeau plecat. Dar el, întins pe parchet, supraveghea biroul lui Ludovic. În cea de-a cincea zi împrejurarea favorabilă pe care o aștepta nu s-a ivit, așa că plecă în miez de noapte, ieșind prin mica ușă ce dădea în curte. Avea cheia de la această ușă.

Însă, în a șasea zi, află că soții Imbert, ca răspuns la insinuările răuvoitoare ale dușmanilor lor, propuseseră să se deschidă seiful și să se facă inventarul.

„Deci trebuie să acționez în această seară“, își spuse Lupin.

Și într-adevăr, după masa de seară, Ludovic se duse în birou și Gervaise îl urmă. Începură amândoi să răsfoiască registrele din seif.

Trecu o oră, apoi încă una. Îi auzi pe servitori ducându-se la culcare. Acum, nu mai era nimeni la primul etaj. Miezul nopții. Soții își continuau treaba.

„Să mergem“, își spuse Lupin.

Deschise fereastra. Aceasta dădea spre curte, iar noaptea fără lună și fără stele făcea totul împrejur de nepătruns cu privirea. Scoase din dulap o frânghie cu noduri pe care o legă de balustrada balconului, trecu peste aceasta și se lăsă să alunece ușor în jos, ajutându-se de o streășină, până la fereastra ce se afla exact sub a sa. Era fereastra biroului și perdeaua groasă masca în întregime încăperea. Ajuns pe balcon, rămase o clipă nemișcat, în picioare, numai ochi și urechi la ce se întâmpla înăuntru.

Împinse ușor cele două uși de sticlă. Dacă nimeni nu le-a verificat, trebuiau să cedeze, căci el, în timpul după amiezii, răsucise cremonul, lăsând astfel calea deschisă spre birou.

Ușile cedară. Atunci, cu precauții infinite, le deschise mai mult. De îndată ce putu să-și strecoare capul printre uși, se opri. Un fir de lumină trecea printre perdelele neînchise complet. Îi văzu pe Gervaise și pe Ludovic așezați lângă seif.

Nu discutau decât rareori și cu glas scăzut, absorbiți de ceea ce făceau. Arsène măsură în minte distanța care îl despărțea de ei, își stabili numărul exact de mișcări pe care va trebui să le facă pentru a-i reduce la tăcere unul după altul, înainte ca ei să aibă timp să strige după ajutor. Și tocmai se pregătea să se năpustească asupra lor, când Gervaise spuse:

— Ce tare s-a răcit în cameră de câteva momente. Mă duc să mă culc? Tu ce faci?

— Aș vrea să termin.

— Să termini! O să pierzi toată noaptea.

— Nu, în cel mult o oră totul e gata.

Ea se retrase. Douăzeci de minute, treizeci de minute... Arsène deschise și mai mult ușa. Perdelele se mișcă ușor. Deschise și mai tare. Ludovic se întoarse și văzând perdelele umflate de curentul de aer, se ridică pentru a o închide...

Nu se auzi niciun strigăt, nici chiar o aparență de luptă. Cu câteva mișcări precise, și fără a-i face nici cel mai mic rău, Arsène îl făcu inofensiv, îi înfășură capul cu perdeaua, îl legă, în așa fel încât Ludovic nu putu distinge nici măcar figura agresorului.

Apoi, foarte repede, se îndreptă spre seif, luă două mape pe care le puse sub braț, ieși din birou, coborî scara, traversă curtea și deschise ușa de serviciu. O trăsură staționa în strada.

— Mai întâi ia asta - îi spuse vizitiului - și vino cu mine!

Se întoarse în birou. În două drumuri, goliră seiful, Apoi, Arsène urcă în camera sa, luă frânghia, șterse orice urmă a trecerii lui. Totul era în regulă.

După câteva ore, Arsène Lupin, ajutat de omul său de încredere, proceda la desfacerea mapelor. Nu manifestă nicio decepție constatând că, așa cum de altfel prevăzuse, averea familiei Imbert nu era atât de mare pe cât se credea. Milioanele nu se numărau cu sutele, nici măcar cu zecile. Dar, în sfârșit, totuși totalul formă o cifră foarte respectabilă, formată din valori excelente, acțiuni la căile ferate, la Canalul de Suez, în minele din nord, la fondurile de stat etc.

Lupin era mulțumit.

— Desigur, spuse el, o să cam pierdem când va trebui să negociem aceste acțiuni. Vom întâlni numeroase piedici și va trebui să le vindem cu preț scăzut. Dar nu are importanță, din primele vânzări voi putea să trăiesc așa cum vreau... Și-mi voi realiza câteva visuri care îmi sunt dragi.

— Și restul?

— Poți să le arzi, amice. Grămada asta de hârtii făcea impresie doar în seif. Pentru noi sunt inutile. În ce privește titlurile, le vom pune binișor în dulap și vom aștepta momentul potrivit...

A doua zi, Arsène socoti că nu exista nimic să-l împiedice a merge la locuința familiei Imbert. Dar, citind ziarele, află o veste neașteptată: Ludovic și Gervaise dispăruseră. Deschiderea seifului avu loc cu mare solemnitate. Magistrații găsiră ceea ce Arsène Lupin lăsase, adică mai nimic.

Acestea sunt faptele. Dețin relatarea lor de la Arsène Lupin însuși, care mi le-a povestit într-o zi când era dispus la confidențe.

Se plimba în lung și în lat prin cabinetul meu de lucru, iar ochii săi aveau o strălucire pe care nu le-o cunoșteam.

— În concluzie, i-am spus, este cea mai frumoasă lovitură a dumneavoastră.

Fără să-mi răspundă direct, el explică:

— În această afacere sunt secrete de nepătruns. Și chiar după cele ce v-am spus, câte lucruri neclarificate există încă! De ce au fugit? De ce nu au profitat de ajutorul pe care li l-am dat fără voia mea? Era atât de simplu să spună: „Cele o sută de milioane se aflau în seif și nu mai sunt acolo pentru că au fost furate.“

— Și-or fi pierdut capul.

— Da, asta e, și-au pierdut capul... Pe de altă parte, este adevărat că...

— ... Este adevărat că?...

— Nu, nimic...

Ce însemna această reticență? Nu spusese totul, era clar, și ceea ce nu spusese nu-i plăcea să spună. Eram intrigat. Trebuia să fie ceva foarte grav, din moment ce provoca ezitarea la un asemenea om.

I-am pus întrebări la întâmplare,

— Nu i-ați mai revăzut?

— Nu.

— Și nu vi s-a întâmplat să simțiți pentru acești doi nefericiți puțină milă?

— Eu?! spuse el tresărind.

Revolta sa mă miră. Oare nimerisem la țintă? Am insistat:

— Da, dumneavoastră. Fără intervenția dumneavoastră, poate ar fi făcut față pericolului... Sau cel puțin ar fi plecat cu buzunarele pline.

— Remușcări, vreți să spuneți, dacă nu am avut remușcări, nu-i așa?

— Bineînțeles.

Lovi puternic cu pumnul în masă:

— Deci, după părerea dumneavoastră ar trebui să am remușcări?

— Remușcări sau regrete, cum vreți, adică un sentiment oarecare...

— Un sentiment pentru niște oameni...

— Pentru niște oameni cărora le-ați furat o avere.

— Care avere?

— În sfârșit... Cele două sau trei teancuri de titluri...

— Cele două sau trei teancuri de titluri! Le-am luat pachete întregi de titluri, nu-i așa? O parte din moștenirea lor? Aceasta e greșeala mea? Aceasta este crima pe care am comis-o? Dar, la naiba, dragul meu, nu ai înțeles că aceste titluri erau false? Auzi, false.

— ERAU FALSE!

L-am privit, mut de uimire.

— Cele patru sau cinci milioane erau false?

— False - strigă el mânios -, arhifalse! Simple hârtii, fără nicio acoperire. Nu am scos niciun sfanț de pe ele! Și dumneavoastră îmi cereți să am remușcări! Ei ar trebui să aibă! M-au păcălit ca pe ultimul dintre proști, ca pe ultimul și cel mai stupid fraier.

Era cuprins de o reală furie, un amestec de ranchiună și amor propriu rănit.

— De la începutul și până la sfârșitul acestei afaceri, am fost păcălit! Știți rolul pe care l-am jucat în această afacere, sau mai degrabă rolul pe care ei m-au făcut să-l joc? Cel al lui André Brawford! Da, dragul meu și nu mi-am dat deloc seama de acest lucru. De-abia mai târziu, din ziare și făcând unele analogii, am înțeles. În timp ce eu pozam în binefăcător, în domnul care își riscase viața pentru a scoate un om din ghearele bandiților, ei mă făceau să trec drept unul dintre cei din familia Brawford! Nu-i minunat? Acel tip original care își avea camera la etajul al doilea, acel sălbatic pe care îl arătau de la distanță era Brawford, iar Brawford eram eu. Și datorită mie, datorită încrederii pe care o inspiram sub numele de Brawford, bancherii le împrumutau bani, iar notarii își îndemnau clienții să împrumute și ei! Ehe, ce lecție pentru un începător! Vă jur ca această lecție mi-a fost de folos!

Se opri brusc, mă prinse de mână și îmi spuse pe un ton exasperat în care era ușor totuși de observat nuanța de ironie și admirație:

— Dragul meu, în momentul de față, Gervaise Imbert îmi datorează o mie cinci sute de franci!

Auzind acestea, nu m-am putut abține și am pufnit în râs. Era într-adevăr o glumă de înalt nivel. Chiar și el părea animat de o veselie sinceră.

— Da, dragul meu, o mie cinci sute de franci! Nu numai că nu am văzut niciun ban din salariul promis, ci i-am și împrumutat o mie cinci sute de franci. Toate economiile mele de om tânăr! Și știți de ce? Pariez că nu... Pentru săracii ei! E așa cum vă spun, pentru pretinșii sărmani pe care ea îi ajuta fără știrea lui Ludovic. Și am căzut în cursă. Destul de nostim, nu? Arsène Lupin înșelat cu o mie cinci sute de franci și tocmai de doamna căreia îi fura titluri în valoare de patru milioane, dar false! Și câte mașinațiuni, câte eforturi și câte șmecherii geniale mi-au trebuit pentru a ajunge la acest frumos rezultat! Este singura dată în viața mea când am fost păcălit. Și ce păcăleala încă, de zile mari!...

VIII. Perla neagră

Zgomotul puternic al soneriei o trezi din somn pe portăreasa imobilului cu numărul 9 de pe strada Hoche. Aceasta spuse morocănoasă:

— Credeam că toată lumea s-a întors acasă. E cel puțin ora trei dimineața.

Soțul ei mormăi:

— Probabil îl caută cineva pe doctor. Într-adevăr, o voce întrebă:

— La ce etaj locuiește doctorul Harel?

— Etajul al treilea, pe stânga. Însă doctorul nu prea se deranjează noaptea.

— Se va deranja, nicio grijă!

Domnul intră în vestibul, urcă un etaj, două etaje și fără măcar să se oprească pe palierul unde

locuia doctorul, continuă până la al cincilea. Ajuns aici, încercă două chei. Cu una descuie broasca, cu cealaltă zăvorul de siguranță.

— Minunat, își spuse, treaba este mai ușoară decât mă așteptam. Dar, înainte de toate, trebuie să-mi asigur retragerea. Ia să vedem cât timp mi-ar trebui să ajung la doctor, să sun la ușa lui, iar el să mă refuze? Da, să mai așteptăm puțin...

După vreo zece minute, coborî și trânti ușa, blestemându-l pe doctor. Dar ușa nu se închise, deoarece omul avusese grije să blocheze încuietoarea. Intră deci din nou, fără zgomot și fără ca portarii să-l vadă. În caz de pericol, avea retragerea asigurată.

Fără să se grăbească, urcă iarăși cele cinci etaje. În anticameră, la lumina unei lanterne, își dezbracă pardesiul, își scoase pălăria și le puse pe un scaun, se așeză pe un altul și își puse peste pantofi niște papuci de fetru.

Uf, gata... Și cât a fost de ușor! Mă întreb de ce nu-și alege toată lumea această meserie confortabilă de spărgător? Cu puțină pricepere și gândire, o poți practica în cele mai bune condiții. Este o meserie care nu cere prea multă oboseală... O meserie de tată de familie... Chiar prea comodă...

Desfăcu un plan detaliat al apartamentului.

Să începem prin a ne orienta. Aici, văd dreptunghiul vestibulului, unde mă aflu acum. În partea dinspre stradă, salonul, budoarul și sufrageria. Este inutil să-mi pierd vremea pe aici, se pare că doamna contesă are un gust deplorabil... Nici măcar un bibelou de valoare!... Deci, să mergem direct la țintă... Ah, iată traseul culoarului, culoarul care duce la camere. La trei metri trebuie să găsesc ușa cabinetului cu rochii care dă în camera contesei.

Împături la loc planul, stinse lanterna și o luă pe culoar numărând:

Un metru... Doi metri... Trei metri... Iată ușa... Cum se aranjează toate, Doamne! Un simplu zăvor, un mic zăvor mă desparte de cameră și, în plus, știu că acest zăvor se află la 1,43 m de podea... Așa încât, grație unei mici incizii pe care o voi face împrejurul lui, voi putea să-l înlătur din cale...

Scoase din buzunar instrumentele necesare, dar o idee care îi veni în minte îl opri.

Și dacă, din întâmplare, zăvorul nu este pus? Ia să încercăm... Nu am nimic de pierdut!

Răsuci butonul broaștei. Ușa se deschise.

Dragul meu Lupin, cu siguranță că norocul te favorizează. Ce-ți mai trebuie acum? Cunoști topografia locurilor unde vei opera, cunoști locul în care contesa ascunde perla neagră... Prin urmare, pentru ca perla neagră să fie a ta, trebuie pur și simplu să fii mai tăcut decât tăcerea, mai invizibil decât noaptea.

Lui Arsène Lupin îi trebui mai bine de o jumătate de oră pentru a deschide o a doua ușa, o ușă de sticlă care dădea în cameră. Dar făcu acest lucru cu atâta precauție, încât chiar dacă doamna contesă n-ar fi dormit, niciun zgomot suspect nu i-ar fi atras atenția.

După indiciile din plan, nu avea decât să urmeze conturul unui șezlong. Ajungea apoi la un fotoliu, după aceea la o măsuță care se găsea lângă pat. Pe măsuță era o cutie cu hârtie pentru scrisori și în această cutie, se găsea perla neagră.

Se întinse pe covor și urmă conturul șezlongului. Dar, la capătul acestuia se opri pentru a-și calma bătăile inimii. Deși nu-i era deloc frică, îi era imposibil să-și învingă un fel de angoasă nervoasă ca aceea pe care o simți când esti înconjurat de o prea mare liniste. Se miră și el de acest lucru, căci trăise fără nicio emoție momente mult mai solemne. Niciun pericol nu-l amenința. Atunci, de ce îi bătea inima precum un clopot înnebunit? Îl impresiona oare această femeie adormită, această viață atât de apropiată de el?

Ascultă cu atenție și i se păru că aude ritmul unei respirații. Se simți liniștit ca și cum ar fi alături de o prezență prietenoasă.

Căută fotoliul apoi, cu mișcări ușoare, se îndreptă spre măsuță, pipăind în întuneric cu mâna întinsă. Mâna dreaptă întâlnește unul dintre picioarele măsuței.

Gata! Nu mai trebuia decât să se ridice, să ia perla și să o șteargă. Era și timpul, căci inima sa începea să-i tresalte în piept ca unui animal speriat. Și cu un asemenea zgomot încât, se aștepta dintr-o clipă în alta, să se trezească contesa.

Cu un efort de voință extraordinar se calmă, dar în momentul în care încercă să se ridice, mâna sa stângă dădu pe covor de un obiect pe care îl recunoscuse imediat ca fiind un sfeșnic, un sfeșnic răsturnat. Și imediat dădu peste un alt obiect, un ceas, unul dintre acele mici ceasuri de voiaj care sunt protejate de o cutie din piele.

Ce? Ce se petrece? Nu înțelegea. Sfeșnicul... Ceasul... De ce aceste obiecte nu erau la locurile lor obișnuite? Ah, ce se întâmpla în întunericul înfricoșător?

Și deodată scoase un strigăt. Atinsese... Oh, ce lucru straniu, imposibil de numit! Nu, nu, frica îi tulbura mintea. Douăzeci de secunde, treizeci de secunde, rămase nemișcat, îngrozit, cu tâmpile pline de sudoare. Și degetele care păstrau senzația acelei atingeri.

Cu un efort enorm, întinse din nou mâna. Din nou atinse acel lucru, straniu, imposibil de numit. Îl pipăi.

Își impuse să-l pipăie și își dădu seama. Era un păr lung, o față. Și această față era rece, aproape înghețată. Oricât de înfricoșătoare ar fi fost realitatea, un om ca Arsène Lupin o domină de îndată ce înțelese despre ce era vorba. Își aprinse repede lanterna. În fața lui zăcea o femeie plină de sânge. Pe gât și pe umeri avea răni îngrozitoare. Se aplecă și o examinează. Era moartă.

Moartă! repetă el uluit.

Și privea acei ochi ficși, acea gură crispată, acea piele lividă și acel sânge, tot acel sânge care cursese pe covor și acum se usca, gros și negru.

Ridicându-se, răsuci întrerupătorul, camera se umplu de lumină și atunci putu să vadă toate urmele unei lupte crâncene. Patul era în întregime răvășit, cuverturile și cearșafurile smulse. Pe jos, sfeșnicul, apoi ceasul - acele indicau ora 11,20 - apoi, mai departe, un scaun răsturnat și peste tot sânge, bălți de sânge

Și perla neagră? spuse el încet.

Cutia pentru hârtia de scrisori era la locul ei. O deschise grăbit. Înăuntru era caseta. Dar caseta era goală.

Drace, își spuse el, te-ai lăudat cam repede cu norocul tău, amice Arsène Lupin... Contesa ucisă, perla neagră dispărută... situația nu-i prea strălucită! S-o ștergem, căci altfel riști să o pățești.

Totuși nu se mișcă din loc.

S-o șterg? Da, altul ar face-o. Dar Arsène Lupin? Nu am ceva mai bun de făcut? Ia să vedem, să o luăm în ordine. La urma-urmei, ai conștiința curată... Presupune că ești comisarul de poliție și că trebuie să faci ancheta... Da, dar pentru asta ar trebui să ai mintea limpede. Iar a mea este într-o stare...

Se prăbuși în fotoliu, cu pumnii strânși, apăsăți pe fruntea care îi ardea.

***

Afacerea din strada Hoche este una dintre acelea care ne-au intrigat cel mai mult în ultimul timp și desigur că nu aș fi povestit-o, dacă Arsène Lupin n-ar fi contribuit la dezlegarea ei. Puțini bănuiesc că el a luat parte la aceasta. În orice caz, nimeni nu cunoaște adevărul exact și straniu.

Cine nu o cunoștea, fiind adesea văzută la plimbare în Bois de Boulogne, pe Léontine Zalti, fostă cântăreață, soția și apoi văduva contelui d'Andillot, la Zalti cum i se spunea, al cărei lux impresiona întregul Paris acum vreo douăzeci de ani, contesă d'Andillot, care avea o reputație europeană datorită bijuteriilor ei cu diamante și perle? Se spunea despre ea că poartă pe umeri

perlele Zalti, multor bănci și mine de aur ale multor companii australiene. Marii bijutieri lucrau

Și cine nu-și amintește de catastrofa care a înghițit toate aceste bogății? Bănci și mine de aur, toate au fost devorate. Din colecția minunată, vândută la licitație, nu a mai rămas decât faimoasa perla neagră. Perla neagră, adică o avere dacă ar fi vrut să o vândă.

Dar nu a vrut să facă acest lucru. A preferat să se restrângă, să trăiască într-un simplu apartament, cu doamna sa de companie, bucătăreasa și un servitor, decât să vândă această inestimabilă bijuterie. Exista un motiv pe care ea nu se jena să-l spună: „Perla neagră era cadou de la un împărat!“

Și, aproape ruinată, silită să ducă o viață dintre cele mai simple, ea rămase credincioasă însoțitoarei sale din vremurile bune.

— Cât sunt în viață -punea ea -nu o voi părăsi.

De dimineață și până seara o purta la gât. Noaptea o pune în într-un loc cunoscut numai de ea.

Toate aceste fapte reamintite de ziare au stimulat curiozitatea și, lucru straniu, dar ușor de înțeles pentru cei care cunosc cheia enigmei, tocmai arestarea asasinului prezumtiv a complicat misterul și a prelungit emoția. Într-adevar, a treia zi după eveniment, ziarele publicau știrea următoare:

„Am fost anunțați că a fost arestat Victor Danègre, servitorul contesei d'Andillot. Acuzațiile sunt zdrobitoare. Pe mâneca hainei sale, pe care domnul Dudouis, șeful Siguranței, a găsit-o în mansarda sa, între somieră și saltea, s-au constatat pete de sânge.

În plus, hainei îi lipsea un nasture îmbrăcat în stofă. Iar acest nasture a fost găsit sub patul victimei chiar la începutul anchetei.

Se pare că după servirea mesei, Danègre, în loc să se ducă în camera lui, a intrat în cabinetul cu rochii și de acolo a văzut-o pe contesă ascunzând perla neagră. Trebuie să spunem că, până acum, nicio dovadă nu confirmă această presupunere. În orice caz, mai există un aspect neclar. La ora șapte dimineața, Danègre s-a dus la tutungeria de pe bulevardul Courcelles. Portăreasa și vânzătorul au confirmat. Pe de altă parte, bucătăreasa și doamna de companie, care au camera la capătul culoarului, afirmă că la ora opt când s-au sculat, ușa antiamerei și cea de la bucătărie erau încuiate. Aceste două persoane, aflate de douăzeci de ani în serviciul contesei, sunt în afara oricărei bănuieli. Ne întrebăm cum de a putut Danègre să iasă din apartament. Își făcuse o altă cheie? Ancheta va lămuri aceste contradicții.“

Dar ancheta nu a lămurit nimic, ci dimpotrivă. S-a descoperit că Victor Danègre era un recidivist periculos, un alcoolic și un depravat, pe care nu-l speria o lovitură de cuțit. Iar afacerea, pe măsură ce era studiată, părea să se învâluie și mai mult în mister și în contradicții inexplicabile.

Mai întâi, o domnișoară de Sinclèves, verișoară și unică moștenitoare a victimei, declară că doamna contesă, cu o lună înainte de a muri, îi dezvăluise într-o scrisoare modul în care ascundea

perla neagră. A doua zi după ce primise scrisoarea, aceasta dispăruse. Cine o furase?

În ce-i privește, portarii povestiră că au deschis ușa unui individ care a urcat la doctorul Harel. A fost chemat doctorul. Nimeni nu sunase la el. Atunci, cine era acest individ? Un complice?

Ipoteza existenței unui complice a fost adoptată de presă și de public. Ganimard, bătrânul inspector principal, Ganimard o susținea, și nu fără motiv:

— E mâna lui Lupin aici, îi spunea el judecătorului.

— Eh – riposta acesta -, peste tot îl vedeți numai pe Lupin!

— Îl văd peste tot, pentru că este peste tot.

— Spuneți mai degrabă că îl vedeți de fiecare dată când ceva nu vi se pare prea clar. De altfel în speță, vă rog să remarcați un lucru: crima a fost comisă la ora 11.20 seara, așa cum arată ceasul, iar vizita nocturnă, despre care vorbesc portarii, nu a avut loc decât la ceasurile trei dimineața.

Justiția ascultă adesea impunerea unei convingeri care face ca evenimentele să fie obligate să se plieze după prima explicație care le-a fost dată. Antecedentele deplorabile ale lui Victor Danègre, recidivist, bețiv și desfrânat, l-au influențat pe judecător și deși niciun element nou nu a venit să se adauge celor două sau trei indicii descoperite la început, nimic nu i-a putut schimba convingerea. A pus capăt anchetei. Peste câteva săptămâni, au început dezbaterile.

Acestea au fost nesigure, trenante. Președintele le-a condus fără niciun chef. Ministerul public s-a manifestat fără convingere. În aceste condiții, avocatul lui Danègre nu avea o misiunea prea grea. El arată lacunele și netemeinicia acuzațiilor. Nu exista nicio probă materială. Cine făcuse cheia, indispensabila cheie fără de care Danègre, la plecare, nu ar fi putut încuia ușa apartamentului? Cine a văzut această cheie și ce se întâmplase cu ea? Cine a văzut cuțitul asasinului și ce s-a întâmplat cu el?

— Și, în orice caz, încheia avocatul, dovediți că asasinul este clientul meu. Dovediți că autorul furtului și al crimei nu este acel misterios personaj care a intrat în casă la ora trei dimineața. Ceasul arată ora unsprezece, îmi veți spune. Și ce-i cu asta? Nu se pot pune acele unui ceasornic la ora dorită?

Victor Danègre a fost achitat. Ieși din închisoare într-o vineri pe înserate, slăbit, deprimat de șase luni de ședere în celulă. Ancheta, singurătatea, dezbaterile, deliberarea juraților, toate acestea îi provocaseră o groază bolnăvicioasă. Noaptea era bântuit de coșmaruri înfricoșătoare, de imaginea eșafodului. Tremura de febră și de teroare.

Sub numele de Anatole Dufour a închiriat o cămăruță pe colinele de la Montmartre și a început să trăiască din expediente. Lamentabilă viață. Angajat de trei ori de trei patroni diferiți, a fost recunoscut și dat afară imediat.

Adesea vedea, sau credea că vede, oameni care îl urmăreau, agenți ai Poliției - nici nu se îndoia - ce voiau să-l atragă într-o capcană. Și simțea deja mâini puternice, apucându-l de guler.

Într-o seară, pe când lua masa la un local din cartier, cineva se postă în fața lui. Era un individ la vreo 40 de ani, îmbrăcat cu o redingotă neagră, de o curățenie îndoielnică. Comandă o supă, legume și un litru de vin.

După ce a terminat supă, își îndreaptă ochii spre Danègre și îl privi îndelung. Acesta păli. Cu siguranță, acest individ era unul dintre cei care îl urmăreau de câteva săptămâni. Ce voia de la el? Danègre încercă să se ridice. Nu putu s-o facă. Picioarele îi tremurau.

Omul își turnă un pahar cu vin și îl umplu și pe cel al lui Danègre.

— Ciocnim, amice?

Victor bâigui:

— Da... Dar... În sănătatea dumneavoastră, amice!

— În sănătatea dumneavoastră, Victor Danègre!

Celălalt tresări:

— Eu... Eu... Dar nu... Vă jur...

— Ce îmi jurați? Că dumneavoastră nu sunteți dumneavoastră, servitorul contesei?

— Ce servitor? Mă numesc Dufour. Întrebați-l pe patron!

— Dufour, Anatole, da, pentru patron, dar Danègre pentru justiție, Victor Danègre.

— Nu-i adevărat! Nu-i adevărat! Vi s-au spus minciuni.

Noul venit scoase din buzunar o carte de vizită și i-o întinse. Victor citi:

„Grimaudan, ex-inspector al Siguranței. Informații confidențiale.”

Tresări.

— Sunteți de la poliție?

— Nu mai sunt în activitate, dar meseria îmi plăcea și continui să o fac într-o manieră mai... lucrativă. Descopăr din când în când afaceri cu aur... Ca a dumneavoastră.

— A mea?

— Da, a dumneavoastră, este o afacere excepțională, cu condiția să manifestați și dumneavoastră puțină bunăvoință.

— Și dacă nu vreau?

— Va trebui să vreți. Vă aflați într-o situație în care nu puteți să-mi refuzați nimic.

O frică nedefinită îl cuprinse pe Victor Danègre. Întrebă:

— Despre ce este vorba?

— Bine, spuse celălalt, să terminăm. Sunt trimis de domnișoara de Sinclèves.

— Sinclèves?

— Moștenitoarea contesei d'Andillot.

— Ei și?

— Domnișoara de Sinclèves m-a trimis să vă cer perla neagră.

— Perla neagră?

— Aceea pe care ați furat-o.

— Dar nu o am!

— Ba o aveți.

— Dacă aș avea-o, ar însemna că eu sunt asasinul.

— Dumneavoastră sunteți asasinul. Danègre făcu un efort pentru a râde.

— Din fericire, dragă domnule, curtea cu juri nu a fost de aceeași părere. Toți jurații, auziți, toți, au fost de părere că nu sunt vinovat. Și atunci când ai conștiința liniștită și stima a doisprezece oameni de treaba...

Ex-inspectorul îl apucă de braț:

— Fără cuvinte mari, amice. Ascultați-mă cu mare atenție și cântăriți bine ce spun, căci merită

osteneala. Cu trei săptămâni înainte de crima, ați ascuns în bucătărie cheia cu care se descuie ușa de serviciu și apoi ați dat să vă faceți o dublură lăcătușul Outard, din strada Oberkampf nr. 244.

— Nu-i adevărat, nu-i adevărat! mormăi Victor, nimeni nu a văzut această cheie... Ea nu există.

— Iată-o!

După o clipă de tăcere, Grimaudan reluă:

— Ați ucis-o pe contesă cu un cuțit cumpărat din „Bazarul Republicii”, chiar în ziua în care ați făcut comanda pentru cheie. Lama este triunghiulară și are un șanț pe ea.

— Toate astea sunt numai vorbe, le spuneți la întâmplare. Nimeni nu a văzut cuțitul.

— Iată-l!

Victor Danègre se trase înapoi. Ex-inspectorul continuă:

— Pe lamă sunt niște pete de rugină. Este nevoie să vă explic de unde provin?

— Și ce-i cu asta? Aveți o cheie și un cuțit... Cine poate spune că sunt ale mele?

— Mai întâi lăcătușul și apoi cel de la care ați cumpărat cuțitul. Deja le-am reîmprospătat memoria. Puși față în față cu dumneavoastră, vă vor recunoaște negreșit.

Vorbea sec și dur, cu o precizie terifiantă. Danègre era mort de frică. Nici judecătorul, nici președintele curții, nici avocatul general nu-l strânseseră cu ușa atât de tare, nu văzuseră atât de împiedec lucrul pe care el însuși nu-l făcuse prea bine.

Totuși, încercă încă o dată să o facă pe indiferentul.

— Dacă astea sunt toate probele dumneavoastră...

— Mai am una. După crimă, ați plecat pe același drum. Dar în mijlocul cabinetului cu rochii, cuprins de groază, v-ați sprijinit de perete pentru a nu cădea.

— De unde știți? bâigui Victor. Nimeni nu poate ști acest lucru.

— Justiția n-o știe, nici unuia dintre domnii de la parchet nu-i putea veni în minte să aprindă o lumânare și să cerceteze pereții. Dacă s-ar fi făcut așa, s-ar fi observat pe varul alb o pată roșie foarte slabă, destul de clară totuși pentru a se descoperi amprenta feței anterioare a degetului dumneavoastră mare, plin de sângele pe care l-ați pus pe perete. Or, cred că știți că în antropometrie acesta este unul dintre principalele mijloace de identificare.

Victor Danègre nu mai avea aer. Mari picături de sudoare îi curgeau de pe frunte. Se uita cu ochi de nebun la acest om straniu, care îi povestea crima ca și cum ar fi fost un martor invizibil al întâmplării.

Lăsă capul în jos, învins, neputincios. De câteva luni lupta cu lumea întreagă. Dar avea impresia că împotriva acestui om nu avea nicio șansă.

— Dacă vă dau perla, mormăi el, cât îmi dați?

— Nimic.

— Cum? Vă bateți joc de mine! Eu vă dau un lucru care valorează sute de mii și nu primesc nimic în schimb?

— Ba da, viața.

Banditul simți un fior. Grimaudan adăugă, cu o voce aproape blândă:

— Hai, Danègre, perla aceasta nu are nicio valoare pentru dumneavoastră. Nu aveți cum să o vindeți. Atunci, la ce bun să o păstrați?

— Dar există tăinuitori... Și odată și odată, cu un preț oarecare...

— ... Va fi prea târziu.

— De ce?

— De ce? Pentru că Poliția o să vă prindă până atunci și cu dovezile pe care eu le voi da, cuțitul, cheia, amprente degetului dumneavoastră, sunteți pierdut.

Victor își cuprinse capul cu amândouă mâinile și se gândi. Se simțea pierdut și în același timp îl cuprindea o mare oboseală, o mare nevoie de odihnă și liniște.

Murmură:

— Când aveți nevoie de ea?

— În noaptea asta. Înainte de ora unu.

— Și dacă nu v-o dau?

— Atunci, pun la poștă această scrisoare în care domnișoara de Sinclèves vă denunță procurorului Republicii.

Danègre își turnă două pahare cu vin pe care le bău unul după altul, după care, ridicându-se, spuse:

— Plătiți consumația și să mergem... M-am săturat de blestemata asta de afacere.

Se înnoptase. Cej doi bărbați au coborât pe strada Lepic și au luat-o pe bulevardele exterioare spre Étoile. Mergeau tăcuți, Victor era copleșit și avea umerii căzuți.

În parcul Monceau zise:

— Aici este, în apropierea casei de colo...

— Drace, și nu ați ieșit din casă, înainte de a fi arestat, decât pentru a merge la tutungerie.

— Am ajuns, spuse Danègre cu o voce răgușită.

Merseră de-a lungul gardului grădinii și traversară o stradă la colțul căreia se afla tutungeria. Danègre se opri câțiva pași mai departe. Picioarele i se împleticeau. Se prăbuși pe o bancă.

— Ei bine?

— Aici e.

— Aici e! Ce tot spuneți?

— Da, aici, în fața noastră.

— În fața noastră! Danègre, n-ar trebui să...

— ... Vă repet că perla este aici.

— Unde?

— Între două pietre.

— Care anume?

— Căutați!

— Care, repetă Grimaudan. Victor nu răspunse.

— Ahh, vrei să mă fraierești amice....

— Nu... Dar... Voi ajunge în mizerie.

— Eziți, deci? Bine, voi fi mărinimos. Cât îți trebuie?

— Atât cât să-mi pot cumpăra un bilet de clasa a 2-a până în America.

— De acord.

— Și o bancnotă de o sută de franci pentru primele cheltuieli.

— Vei avea două. Vorbește!

— Numărați pietrele pavajului, la dreapta gurii de canal. Veți găsi perla între cea de-a treisprezecea și a paisprezecea piatră.

Grimaudan privi în jur. Treceau tramvaie, treceau oameni. Dar cine putea bănui ce făcea el? Își deschise briceagul și îl înfipse între pietrele indicate.

— Și dacă nu este?

— Dacă nu m-a văzut cineva atunci când m-am aplecat și am pus-o, trebuie să fie încă acolo.

Oare era? Perla neagră aruncată așa, la dispoziția primului venit! Perla neagră... O avere!

— La ce adâncime?

— Cam la zece centimetri.

Scormoni nisipul umed. Vârful briceagului lovi ceva. Lărgi gaura cu degetele. Văzu perla neagră.

— Ține cei două sute de franci! Îți voi trimite și biletul pentru America.

A doua zi, „*Écho de France*“ publica următoarea notă, care fu imediat reprodusă de ziarele din lumea întreagă:

„De ieri, faimoasa perlă neagră se află în mâinile lui Arsène Lupin, care a luat-o de la asasinul contesei d'Andillot. Peste câteva zile, copii ale acestei prețioase bijuterii vor fi expuse la Londra, Sankt Petersburg, la Calcutta, la Buenos Aires și la New York.

Arsène Lupin așteaptă propuneri din partea amatorilor.“

— Și astfel crima este întotdeauna pedepsită, iar virtutea răsplătită, conchise Arsène Lupin, atunci când mi-a povestit despre secretele afacerii.

— Și astfel, sub numele de Grimaudan, ex-inspector al Siguranței, ați fost ales de destin să-l deposedați pe criminal de rodul faptei sale oribile.

— Desigur. Și mărturisesc că este una dintre aventurile de care sunt foarte mândru. Cele 40 de minute pe care le-am petrecut în apartamentul contesei, după ce am constatat că este moartă, sunt printre cele mai uimitoare și mai profunde din viața mea. În 40 de minute, aflat în situația cea mai complicată, am reconstituit crima, am căpătat certitudinea, cu ajutorul câtorva indicii, că vinovatul nu putea fi decât unul dintre servitorii contesei. În sfârșit, am înțeles că, pentru a avea perla, trebuia ca acest servitor să fie arestat - și de aceea am lăsat nasturele - însă nu trebuiau să existe probe irecuzabile ale vinovăției sale. Și de aceea am luat cuțitul uitat pe covor, am luat cheia uitată în broască, am încuiat ușa, am șters urmele de degete de pe peretele cabinetului cu rochii. După părerea mea, a fost un fel de fulgerare...

— ... De geniu, l-am întrerupt.

— De geniu, dacă vrei, și care nu ar fi luminat creierul unui oarecare. Să descoperi într-o secundă cei doi termeni ai problemei - o arestare și o achitare - să te servești de aparatul formidabil al justiției pentru a-l zăpăci pe om, pentru a-l prosti, pe scurt, pentru a-i crea o asemenea stare de spirit încât, odată eliberat din închisoare, să cadă în mod fatal, în mod inevitabil în capcana cam

grosolană pe care i-am intins-o...

— Cam grosolană, spuneți? Foarte grosolană, căci nu era nicidecum în pericol.

— Desigur, din moment ce fusese achitat.

— Săracul de el...

— Săracul... de Victor Danègre! Dar nu vă gândiți că e un asasin? Ar fi fost cu totul imoral ca perla să rămână la el. El trăiește, vă dați seama, Danègre trăiește!

— Iar perla neagră este în mâinile dumneavoastră.

O scoase dintr-unul din buzunarele secrete ale portofelului său, o privi, o mângâie cu degetele, apoi cu ochii și oftă:

— Care boier, care rajah imbecil și vanitos va posedă această comoară? Cărui miliardar american îi este destinată această bucată de frumusețe și de lux care împodobește umerii albi ai Léontinei Zalti, contesă d'Andillot?...

IX. Herlock Sholmes sosește prea târziu

— Semănați surprinzător de mult cu Arsène Lupin, domnule Vermont!

— Îl cunoașteți?

— Oh, ca toată lumea, din fotografii, care nu seamănă niciuna cu cealaltă, fiecare lăsând totuși impresia unei fizionomii identice... Care este a dumneavoastră.

Horace Vermont păru mai degrabă contrariat.

— Nu-i așa, dragul meu Devanne? Și nu sunteți primul care face o asemenea remarcă la adresa mea, credeți-mă.

— Dacă nu ați fi fost recomandat de vărul meu și dacă nu ați fi cunoscutul pictor ale cărui minunate opere le admir, mă întreb dacă nu aș fi anunțat Poliția despre prezența dumneavoastră la Dieppe.

Butada fu întâmpinată de un râs general. În marea sufragerie a castelului Thibermesnil, în afară de Vermont, se mai aflau abatele Gélis, preotul satului și o duzină de ofițeri ale căror regimente făceau manevre în împrejurimi și care răspuseseră invitației bancherului Georges Devanne și a mamei sale. Unul dintre ei spuse:

— Dar parca Arsène Lupin a fost semnalat pe coastă, după faimoasa lovitură din rapidul Paris - Havre.

— Da, sunt trei luni de atunci, iar în săptămâna care a urmat întâmplării despre care vorbiți am făcut cunoștință la cazinou cu minunatul nostru Vermont. Care, de atunci, m-a onorat cu câteva vizite - plăcut preambul al unei vizite mai serioase - acasă la mine, pe care mi-o va face într-una din zile... sau mai degrabă din nopți!

Râseră din nou și trecură în vechea sala a gărzilor, o încăpere imensă, foarte înaltă, care ocupa întreaga parte de jos a turnului Guillaume și în care Georges Devanne a adunat uriașele bogații acumulate de-a lungul secolelor de către seniorii de Thibermesnil. Lăzi și dulapuri, suporturi pentru lemnele din cămin și candelabre se găsesau peste tot. Minunate tapiserii atârnavă pe pereții de piatră.

Ambrazurile ferestrelor erau adânci, prevăzute cu bănci și se terminau cu ferestre ogivale, având vitralii încadrate în plumb. Între ușă și fereastra din stânga se înalță o bibliotecă monumentală stil Renaissance, pe frontonul căreia stă scris cu litere de aur: « Thibermesnil », iar dedesubt - minora

deviză a familiei: «Fais ce que veux» (*Fă ceea ce vrei – fr. n.r.*).

În timp ce se aprindeau țigările, Devanne reluă:

— Numai că trebuie să vă grăbiți, Vermont, este ultima noapte de care dispuneți.

— Dar de ce? întrebă pictorul, care cu siguranță lua totul drept o glumă.

Devanne se pregătea să răspundă, când mama sa îi făcu semn. Însă masa bună și dorința de a trezi interesul oaspeților îl făcură să continue.

—Nu-i nimic, spuse el, acum pot să vorbesc. Dacă fac o indiscreție, nu se va întâmpla mare lucru.

Toți se așezară în jurul lui animați de o vie curiozitate. Atunci, cu aerul satisfăcut al unuia care anunță o veste mare, spuse:

— Măine, la ora patru după amiaza, Herlock Sholmes, marele detectiv englez pentru care nu există mistere, Herlock Sholmes, cel mai extraordinar dezlegător de enigme din câți au existat vreodată, prodigiosul personaj care pare făcut în întregime de imaginația unui romancier, Herlock Sholmes va fi oaspetele meu.

Se auziră exclamații de uimire, Herlock Sholmes la Thibermesnil? Era deci o treaba serioasă? Arsène Lupin se afla într-adevăr în zonă?

— Arsène Lupin și banda lui nu sunt departe. Fără a mai socoti afacerea cu baronul Cahorn, cine este oare autorul spargerilor de la Montigny, de la Gruchet, de la Crasville, dacă nu spărgătorul nostru național? Acum, mi-a venit și mie rândul.

— Ați fost și dumneavoastră anunțat, așa cum a fost baronul Cahorn?

— Același truc nu reușește de două ori.

— Și atunci?

— Atunci? Atunci... Iată!

Se ridică și, arătând cu degetul unul din rafturile bibliotecii, unde era un mic loc gol, între doua enorme cărți *in folio*, spuse:

— Aici era o carte, din secolul al XVI-lea, intitulată „*Chronique de Thibermesnil*“, o istorie a castelului de la construirea lui de către ducele Rollon, pe locul unei fortărețe medievale. Cartea cuprindea trei planșe gravate. Una reprezenta o vedere de ansamblu a domeniului, a doua, planul construcțiilor, iar a treia - vă rog să fiți atenți! - traseul unui pasaj subteran care are una dintre ieșiri în exteriorul primei linii de ziduri, iar cealaltă aici. Da, aici, în sala în care ne aflăm acum. Și această carte a dispărut luna trecută.

— Drace - zise Vermont -, e un semn rău! Totuși, nu este de ajuns pentru a motiva intervenția lui Herlock Sholmes.

— Sigur că nu ar fi fost de-ajuns, dacă nu s-ar fi întâmplat un fapt care face ca povestirea mea să capete o semnificație deosebită. La Biblioteca Națională există un al doilea exemplar al acestei „*Cronici*“, iar aceste două exemplare se deosebesc unul de celălalt prin anumite detalii cu privire la pasajul subteran, cum ar fi aspectul și scara de execuție a desenului, precum și diverse adnotări care nu erau tipărite, ci scrise cu cerneală, mai mult sau mai puțin șterse. Cunoșteam aceste amănunte și știam că traseul subteran nu putea fi reconstituit decât printr-o comparare minuțioasă a celor două schițe. Ori, a doua zi după ce exemplarul meu dispăruse, cel de la Biblioteca Națională era cerut de

un cititor care nu l-a mai înapoiat, fără a se putea determina condițiile în care a fost efectuat furtul.

Un val de exclamații a urmat acestor cuvinte.

— De data aceasta, afacerea devine serioasă.

— Da, spuse Devanne, a intrat și Poliția pe fir. S-au întreprins anchete, dar nu au dat niciun rezultat.

— Ca de altfel și în alte cazuri când a fost vorba despre Arsène Lupin.

— Așa e. Și atunci, mi-a venit ideea să-i cer ajutorul lui Herlock Sholmes, care mi-a răspuns că arde de nerăbdare să intre în contact cu Arsène Lupin.

— Ce onoare pentru Arsène Lupin, spuse Vermont. Dar dacă hoțul nostru național, cum îi spuneți dumneavoastră, nu are de gând să prade castelul, Herlock Sholmes va veni degeaba.

— În acest caz, mai există un lucru care îi va trezi interesul și anume descoperirea pasajului subteran.

— Cum așa, păi, nu ne-ați spus că este o ieșire în câmp și una aici, în salon?

— Da, da, dar unde? În ce loc din acest salon? Linia care reprezintă subteranul pe schițe ajunge într-adevăr într-o parte la un mic cerc unde sunt scrise două litere majuscule „T.G.“, ceea ce înseamnă - fără îndoială, nu-i așa? - Turnul Guillaume. Dar turnul este rotund și cine ar putea afla în ce loc al cercului se găsește deschiderea?

Devanne aprinse a doua țigară și își turnă un pahar. Era asaltat cu întrebări din toate părțile. El surâdea, satisfăcut de interesul pe care îl provocase. În cele din urmă, spuse:

— Secretul s-a pierdut. Nimeni din lume nu-l mai cunoaște. Din tată în fiu, spune legenda, puternicii seniori și-l transmiteau unul altuia pe patul de moarte, până în ziua în care Geoffroy, ultimul rămas din familie, a pierit pe eșafod, la 7 noiembrie, în vârstă de 19 ani.

— Dar timp de un secol de atunci, totuși s-au făcut căutări...

— Da, s-au făcut, dar degeaba. Eu însumi, când am cumpărat castelul de la un urmaș al convenționalului Leribourg, am pornit cercetări. Însă la ce bun? Gândiți-vă că acest turn, înconjurat de apă, nu este legat de castel decât printr-un singur loc și că, prin urmare, subteranul înseamnă că trece pe sub șanțurile vechi. Planul de la Biblioteca Națională arată de altfel o serie de patru scări având împreună 48 de trepte, ceea ce ne face să ne gândim la o adâncime de mai mult de zece metri. Iar scara de execuție a schiței, anexată la celalalt plan, fixează distanța la 200 de metri. În realitate, toată problema se află aici, între această podea, acest plafon și acești pereți. Dar, pe legea mea, mărturisesc că nu-mi prea vine să le dărâm.

— Și nu există niciun indiciu?

— Niciunul.

Abatele Gélis obiectă:

— Domnule Devanne, trebuie să ținem seama de două citate.

— Oh - zise Devanne râzând -, domnul este un mare amator și cercetător de arhive, un mare cititor de memorii și tot ce are legătură cu Thibermesnil îl pasionează. Dar explicația despre care vorbește domnia sa nu face decât să complice lucrurile.

— Iarăși mă ironizați!

— Vreți să expun părerea dumneavoastră?

— Chiar vă rog foarte mult!

— Bine. Așadar, din lecturile domniei sale rezultă că doi dintre regii Franței au cunoscut secretul.

— Doi dintre regii Franței!

— Henric al IV-lea și Ludovic al XVI-lea.

— Nu sunt niște persoane oarecare. Și cum a aflat domnul abate aceste lucruri?

— Foarte simplu, continuă Devanne. Înainte de bătălia de la Arques, regele Henric al IV-lea a venit să ia masa și să doarmă în acel castel. La ora 11 noaptea, Louise de Tancarville, cea mai frumoasă femeie din Normandia, i-a fost adusă prin pasajul subteran, cu complicitatea ducelui Edgard, care, cu acest prilej, a dezvăluit secretul familiei. Acest secret i-a fost încredințat de către Henric al IV-lea, apoi ministrului său Sully, care povestește întâmplarea în cartea sa „*Royales Économies d'État*” și nu a comentat-o decât prin această frază de neînțeles:

« *La hache tournoie dans l'air qui frémit, mais l'aile s'ouvre, et l'on va jusqu'à Dieu.* »
(*Toporul se răsucesc în aerul care freacă, dar aripa se deschide și se merge până la Dumnezeu – fr. n.r.*).

După un moment de tăcere, Vermont spuse, râzând:

— Nu sunt niște cuvinte a căror limpezime să sară în ochi.

— Nu-i așa? Domnul abate susține că Sully a notat prin acestea cheia enigmei, fără a trăda secretul celor cărora le dicta textul memoriilor sale.

— Ipoteza este ingenioasă.

— De acord, dar ce înseamnă toporul (*hache*) care se răsucesc și pasărea care își ia zborul?

— Și cine merge până la Dumnezeu?

— Mister...

Vermont reluă:

— Și bunul rege Ludovic al XVI-lea tot pentru a primi vizita unei femei a folosit pasajul subteran?

— Nu știu. Tot ce se poate spune este faptul că Ludovic al XVI-lea a stat în 1784 la Thibermesnil și că faimosul dulap de fier, găsit la Luvru în urma denunțului lui Gamain, conținea o hârtie pe care era scris de mâna lui: „*Thibermesnil: 2-6-12*”.

Horace Vermont izbucni în râs:

— Victorie! Întinericul dispăre din ce în ce mai mult. Doi ori șase fac doisprezece.

— Râdeți cât poțiți, domnule, spuse abatele, dar aceste două citate conțin soluția și mai devreme sau mai târziu va apărea cineva care va ști să le interpreteze.

— Mai întâi Herlock Sholmes, spuse Devanne... Numai dacă Arsène Lupin nu i-o va lua înainte. Ce părere aveți, Vermont?

Bărbatul se ridică, își puse mâna pe umărul lui Devanne, și spuse:

— Cred că din datele oferite de cartea dumneavoastră și de aceea de la Biblioteca Națională lipsește o informație de cea mai mare importanță, pe care ați avut amabilitatea să mi-o dați. Vă mulțumesc!

— Deci?...

— Deci, toporul răsucindu-se, pasărea luându-și zborul și doi ori șase făcând doisprezece, eu nu mai am altceva de făcut decât să mă pun pe treabă.

— Fără a pierde niciun minut.

— Fără a pierde nicio secundă măcar! Nu trebuie oare ca în această noapte, adică înainte de sosirea lui Herlock Sholmes, să vă prad castelul?

— Așa este, și nu mai aveți prea mult timp la dispoziție. Doriți să vă conduc?

— Până la Dieppe?

— Până la Dieppe. Voi profita de ocazie pentru a-i întâmpina pe domnul și doamna d'Androl și o tânără prietenă de-a lor, care sosesc cu trenul de la miezul nopții.

Și adresându-se ofițerilor, Devanne adăugă:

— De altfel, ne vom reîntâlni cu toții aici mâine la ora mesei, nu-i așa, domnilor? Contez pe dumneavoastră, din moment ce regimentele pe care le comandați își vor face tabăra în jurul castelului, care va fi luat cu asalt la ora unsprezece.

Invitația fu acceptată. Și-au luat rămas bun și un moment mai târziu, un automobil „20-30 Étoiles d'Or” îi ducea pe Devanne și pe Vermont pe drumul spre Dieppe. Devanne îl lăsa pe pictor în fața cazinoului și se îndreptă spre gară.

La miezul nopții, prietenii săi coborau din tren. La douăsprezece și jumătate, automobilul intra pe poarta de la Thibermesnil. La ora unu, după o masă ușoară, servită în salon, fiecare se retrase. Una după alta, toate luminile se stinseră. Marea liniște a nopții învăluia castelul.

Însă luna dădu la o parte norii care o acopereau și, prin cele două ferestre, revărsă în salon o lumină albă, limpede. Dar aceasta nu dură decât o clipă. Foarte repede, luna se ascunde în spatele colinelor. Și din nou totul fu cuprins de tenebre. Liniștea se amplifică parcă odată cu întunericul și mai adânc. Doar din timp în timp tăcerea era spartă de pocnetul mobilelor sau de fâșâitul stufului de pe eleșteul, care scaldă zidurile bătrâne cu apa sa verzuie.

Pendula număra șirul infinit al secundelor. Bătu ora două. Apoi, din nou, secunde se scurseră grăbite și monotone în tăcerea grea a nopții. Și bătu ora trei. Deodată plesni ceva, cu un zgomot ca acela pe care îl face la trecerea unui tren, discul unui semnal care se ridică și apoi coboară. O rază subțire de lumină traversă salonul dintr-o parte în cealaltă, precum o săgeată care lasă în urma ei o dâră scânteietoare. Raza ieșea dintr-o coloană pe care se sprijinea, la dreapta, frontonul bibliotecii. Se opri mai întâi pe peretele opus, apoi se plimbă peste tot ca o privire îngrijorată care scrutează în întuneric, apoi se stinse și se aprinse din nou, în timp ce o parte întreagă a bibliotecii se rotea, lăsând să apară o deschizătură mare în formă de boltă.

Intră un bărbat care avea în mână o lanternă. Un al doilea și apoi un al treilea apărură ducând un colac de frânghie și diferite instrumente. Primul dintre ei cercetă camera, ascultă atent și spuse:

— Chemați-i și pe ceilalți!

Din oasajul subteran apărură opt tipi solizi, cu înfățișări energice. Mutarea începu.

Totul se petrecu foarte repede, Arsène Lupin trecea de la o mobilă la alta, o examina și, după dimensiunile sau valoarea artistică, o lăsa ori ordona:

— Luați-o!

Și obiectul era luat, înghițit de gura căscată a tunelului, trimis în măruntaiele pământului.

Astfel au fost luate șase fotolii și șase scaune Ludovic al XV-lea, tapiserii de Aubusson, policandre semnate Gouthière, două tablouri de Fragonard și unul de Nattier, un bust executat de Houdon, statuete. Uneori, Lupin întârzia în fața câte unui minunat scrin sau a unui superb tablou și ofta:

— Acesta este prea greu... Acesta este prea mare... Ce păcat!

Și își continua expertiza.

În patruzeci de minute, salonul a fost „ușurat”, după expresia lui Arsène. Și totul a fost făcut într-o ordine perfectă, fără cel mai mic zgomot, că și cum toate obiectele purtate de acești oameni ar fi fost învelite cu un strat gros de vată.

Lupin spuse ultimului dintre oamenii săi, care tocmai pleca, cărând unul dintre obiecte:

— Este gata. Imediat ce încărcăți camionul, vă îndreptați spre locul știut de la Roquefort, așa cum ne-am înțeles.

— Dar dumneavoastră, șefule?

— Lăsați-mi motocicletă!

După ce omul a plecat, a împins partea mobilă a bibliotecii, apoi, după ce a făcut să dispară urmele mușării, cele de pași, a deschis o ușă și a pătruns într-o galerie, ce făcea legătura între turn și castel. La mijlocul ei era o vitrină, și tocmai pentru această Arsène Lupin și-a continuat cercetările. În ea se aflau adevărate minunății: o colecție unică de ceasuri, de tabachere, de inele, miniaturi lucrate cu cea mai mare măiestrie. Forță broasca și avu o plăcere nemaipomenită să pună mâna pe aceste bijuterii din aur și argint, pe aceste mici opere de artă atât de prețioase și de delicate.

Își pusese în bandulieră un sac mare din pânză, special confecționat pentru asemenea situații. Îl umplu, de asemenea buzunarele hainei, ale pantalonilor și cele ale vestei. Tocmai luase cu mâna stângă câteva portmonee bătute cu perle, atât de apreciate de strămoșii noștri și care sunt atât de căutate în zilele noastre deoarece au revenit la modă, când un zgomot slab îi ajunse la ureche. Ascultă cu atenție; nu se înșelase, zgomotul devenea din ce în ce mai clar. Și dintr-o dată își aminti: la capătul galeriei, o scară interioară ducea la un apartament neocupat până acum, dar care din seara aceasta era rezervat domnișoarei ce venise împreună cu prietenii lui Devanne.

Cu o mișcare rapidă stinse lanterna. De-abia avu timp să se ascundă în ambrazura unei ferestre, că ușa din capul scarii se deschise și o lumină slabă pătrunse în galerie. Avu senzația că, ascuns pe jumătate de o perdea, nu vedea nimic - că cineva cobora primele trepte cu precauție. Spera ca acel cineva să nu meargă mai departe. Totuși, persoana coborî și înaintă câțiva pași în încăpere. Se auzi un țipăt. Fără îndoială văzuse vitrina spartă și golită pe trei sferturi.

După parfum, își dădu seama că era vorba despre o femeie, îmbrăcămintea ei aproape că atinge perdea după care era ascuns el. I se păru că aude bătăile inimii acestei femei și că ghicise prezența unei ființe în spatele ei, în întuneric, foarte aproape... Își spuse: „Îi e frică... Va pleca... Nu se poate să nu plece.“ Dar ea nu plecă deloc, lumânarea care-i tremura în mâna deveni mai fermă. Se întoarse, ezită o clipă, păru că ascultă tăcerea înfricoșătoare, apoi, brusc, dădu perdea la o parte.

Se văzură.

Arsène murmură uluit:

— Dumneavoastră?! Dumneavoastră, domnișoară!

Era miss Nelly.

Miss Nelly! Pasagera de pe transatlantic, aceea care își unise visele cu cele ale tânărului în timpul unei traversări de neuitat a oceanului, aceea care asistase la arestarea sa, și care, în loc să-l trădeze, făcuse minunatul gest de a arunca în apă aparatul de fotografiat în care el ascunsese bijuteriile și banii... Miss Nelly! Scumpa și surâzătoarea ființă a cărei imagine întristase sau înveselise lungile sale ore de închisoare...

Atât de neașteptată era acea întâmplare care îi făcea să se întâlnească în castel la acea oră din noapte, încât niciunul nu făcea vreo mișcare și nu spunea niciun cuvânt, stupefiați, hipnotizați parcă de apariția fantastică pe care o constituiau unul pentru celălalt. De-abia ținându-se pe picioare, cuprinsă de emoție, miss Nelly trebui să se așeze.

El rămase în picioare în fața ei. Și încet, încet, de-a lungul secundelor interminabile care se scurgeau, înțelese ce impresie trebuia să-i facă în aceste momente, cu mâinile pline de bibelouri, cu buzunarele umflate și cu sacul atât de umplut încât numai că nu dădea pe dinafară. Îl cuprinse o

mare rușine și roși că se afla acolo, în urâta postură de spărgător prins în flagrant delict. De-acum înainte, orice s-ar fi întâmplat, el era hoțul, cel care bagă mâna în buzunarul altora, cel care descuie ușile cu șperaclul și intră în case pentru a fura.

Un ceas se rostogoli pe covor, un altul îl urmă. Și alte lucruri pe care nu le mai putea ține începeau să-i cadă din brațe. Atunci, se hotărî dintr-o dată și lăsă pe fotoliu o parte dintre obiecte, își goli buzunarele și desfăcu sacul. Astfel se simțea mai în largul lui în fața lui Nelly și făcu un pas spre ea, cu intenția de a-i vorbi. Dar ea avu o reacție de respingere, apoi se ridică brusc, cuprinsă parcă de groază și se repezi spre salon. Ușa se închise în urma ei, dar el se duse după ea. Nelly era acolo, tremurând și privind înmăsoșata imensa cameră devastată.

Atunci, el îi spuse:

— Măine, la ora trei, totul va fi la loc. Mobilele vor fi aduse înapoi...

Ea nu răspunse și el repetă:

— Măine, la ora trei, vă promit... Nimic în lume nu mă va putea împiedica să-mi țin promisiunea... Măine la ora trei...

Urmă o tăcere lungă, apăsătoare. El nu îndrăznea să o rupă și emoția tinerei îi provoca o adevărată suferință. Încet, fără a mai spune un cuvânt, se îndepărtă de ea.

Și gândi:

Să plece!...Să se simtă liberă să plece!... Să nu-i fie teamă de mine!...

Dar, deodată, ea tresări și bâigui:

— Ascultați... pași... aud pași...

O privi mirat. Mis Nelly era foarte agitată ca la apropierea unui pericol.

— Nu aud nimic, zise el, și totuși...

— Cum nu auziți? Trebuie să fugiți... Repede, fugiți!...

— Să fug? Dar de ce?

— Trebuie... trebuie... ah, fugiți!...

Se repezi până la galerie și ascultă cu atenție. Nu, nu era nimeni. Oare zgomotul venea de afară?... Așteptă o clipă, apoi, liniștită, se întoarse. Arsène Lupin dispăruse.

În momentul în care Devanne constată prădarea castelului său, își spuse: „Velmont a făcut-o, iar Velmont nu este altul decât Arsène Lupin“.

Altă explicație nu putea exista, însă această idee a fost repede îndepărtată, deoarece era complet neverosimil ca Velmont să nu fie Velmont, adică pictorul cunoscut, prietenul vărului său Estevan.

Și atunci când brigadierul de Poliție, care a fost anunțat imediat a venit, Devanne nici măcar nu se gândi să-i vorbească despre această presupunere absurdă.

Pe parcursul întregii dimineți, la Thibermesnil a fost un du-te-vino de nedescris. Jandarmii, comisarul de poliție din Dieppe, sătenii, toți se agitară pe culoare, în parc, împrejurul castelului. Apropierea trupelor care făceau aplicație și pocnetele puștilor completau pitorescul scenei.

Primele cercetări nu au dat de nicio urmă. Din moment ce geamurile ferestrelor nu fuseseră sparte și nici ușile nu prezentau semne de forțare, era evident că furtul avusese loc prin ieșirea secretă. Și totuși, pe covor nu era nicio urmă de pași, iar pe pereți așisderea. Un singur lucru, neașteptat, atrase atenția, dovedind fantezia lui Arsène Lupin: faimoasa „Cronică“ din secolul al XVI-lea își reluase vechiul loc și alături de ea se afla o carte asemănătoare, care nu era alta decât

exemplarul furat de la Biblioteca Națională.

La ora 11, sosiră ofițerii. Devanne îi întâmpină vesel. Averele sa îi permitea să suporte, fără a-și face prea mult sânge rău, pierderea unor asemenea bogății. Prietenii săi și miss Nelly coborâră și ei.

Odată făcute prezentările, se observă că lipsea un invitat: Horace Velmont. Oare nu va mai veni? Absența lui ar fi putut trezi unele bănuieli lui George Devanne.

Dar, la douăsprezece punct, el sosi. Devanne strigă:

— În sfârșit, iată-vă!

— Nu sunt punctual?

— Ba da, dar puteați să nu fiți... După o noapte atât de agitată. Ați aflat vestea?

— Ce veste?

— Mi-ați prădat castelul.

— Asta-i bună!

— Așa cum vă spun. Dar mai întâi, oferiți-i brațul domnișoarei Underdown și să mergem la masă... Domnișoară, vă rog să-mi permiteți...

Se opri, frapat de tulburarea tinerei. Apoi, amintindu-și deodată, spuse:

— Ah, apropo, e adevărat că ați călătorit împreună cu Arsène Lupin, cândva... Înainte de arestarea lui... Asemănarea vă surprinde, nu-i așa?

Ea nu răspunse. În fața ei, Velmont surâdea. Acesta se înclină, tânăra îl luă la braț. O conduse la locul ei și se așază în fața sa.

În timpul mesei nu se vorbi decât despre Arsène Lupin, despre mobilele furate, despre pasajul subteran și despre Herlock Sholmes. Abia la sfârșit, când începuseră discuții și pe alte teme, Velmont se amestecă și el în conversație. A fost, pe rând, amuzant și grav, elocvent și spiritual. Și părea că în tot ce spune nu urmărea altceva decât să trezească interesul tinerei. Dar ea era preocupată de altceva și parcă nici nu-l auzea.

Cafeaua a fost servită pe terasa care domina curtea de onoare și grădina în stil francez de lângă fațada principală. Fanfara regimentului, aflată în mijlocul peluzei, începu să cânte, iar mulțimea de țărani și soldați se răspândi pe aleile parcului.

Totuși, Nelly avea în minte promisiunea lui Arsène Lupin: La ora trei, totul va fi la loc, vă promit. La ora trei! Acele marelui orologiu, care împodobește aripa dreaptă a castelului, arătau ora 2.40. Fără să vrea le privea din clipă în clipă, îl privea și pe Velmont, care se legăna liniștit, într-un confortabil balansoar.

Două și cincizeci de minute... două și cincizeci și cinci... Un soi de nerăbdare, amestecată cu teamă, se infiltra în sufletul tinerei. Era oare posibil ca minunea să se producă, și să se producă la momentul stabilit, în timp ce castelul, curtea, câmpul din jur erau pline de lume, iar procurorul Republicii și judecătorul de instrucție erau în plină activitate de anchetare a cazului?

Și totuși... Totuși Arsène Lupin promisese cu o asemenea solemnitate! Va fi așa cum a spus el, gândi ea, impresionată de energia, autoritatea și siguranța dovedite de acest om. Și nu i se mai păru a fi un miracol, ci un eveniment obișnuit care trebuia să se producă prin forța lucrurilor.

O clipă, privirile lor se întâlniră. Ea roși și întoarse capul.

Ora trei... Prima bătaie, a doua, a treia... Horace Velmont își scoase ceasul, privi la orologiu, apoi puse ceasul la loc în buzunar. Trecură câteva clipe. Și iată că mulțimea se dădu la o parte, în jurul peluzei, făcând loc la două căruțe care tocmai trecuseră de poarta parcului, fiecare trasă de câte

doi cai. Erau niște furgoane ca acelea care merg în urma regimentelor și duc alimentele soldaților. Se opriră în fața scărilor. Un sergent coborî de pe capra uneia dintre căruțe și întrebă de domnul Devanne.

— Devanne veni în fugă, coborînd scările. Sub prelate, văzu aranjate cu grijă, bine învelite, mobilele sale, tablourile sale, obiectele sale de artă.

La întrebările care i se puseră, sergentul răspunse arătând ordinul pe care îl primise de la adjunctul de serviciu și pe care acesta, la rândul lui, îl primise dimineață, la raport. Prin acest ordin, compania a doua din batalionul patru primea misiunea ca aceste obiecte, lăsate la răscrucea Halleux, în pădurea Arques, să fie duse, la ora trei, domnului Devanne, proprietarului castelului Thibermesnil. Semnat: colonelul Beauvel.

— La răscruce - adăugă sergentul -, totul era pregătit, așezat pe iarbă, sub paza... unor țărani. Mi s-a părut cam bizar, dar ce era să fac, ordinul e ordin.

Unul dintre ofițeri se uită cu atenție la semnătură: era imitată perfect, dar era falsă.

Muzica tăcuse. Căruțele fură golite și mobilele puse la locul lor.

În timpul acestei agitații, Nelly rămase singură la capătul terasei. Era gravă și îngrijorată, cuprinsă de gânduri confuze pe care nici nu încerca să le clarifice. Deodată, îl văzu pe Vermont apropiindu-se. Voi să-l evite, dar balustrada terasei o împiedica să facă acest lucru, înconjurând-o din două părți, iar un rând de mari arbuști - portocali, leandri și bambuși - nu-i permitea să meargă decât pe drumul pe care venea Arsène. Nu mai făcu nicio mișcare. O rază de soare tremura în părul său de aur, răsărit de frunzele fragede ale unui bambus. Se auziră cuvintele:

— Mi-am ținut promisiunea de azi-noapte.

Arsène Lupin era lângă ea, iar în apropiere nu se mai afla nimeni.

El repetă, ezitând, cu o voce timidă:

— Mi-am ținut promisiunea de azi-noapte.

Aștepta o vorbă de mulțumire, un gest măcar care să arate că apreciază ce a făcut el. Dar tânăra tăcea.

Acest dispreț îl irită pe Arsène Lupin și, în același timp, își dădea perfect seama de tot ce îl despărțea de Nelly, acum când ea cunoștea întregul adevăr. Ar fi vrut să se dezvinovățească, să caute, să-și prezinte viața în ce are ea mai îndrăzneț și mai măreț. Însă simțea dinainte absurditatea și insolența oricărei explicații. Atunci, murmură cu tristețe, năpădit de un val de amintiri:

— Ce departe este trecutul! Vă amintiți orele lungi petrecute împreună pe puntea lui „Provence”? Ah, iată!... Aveați, ca și acum, în mână un trandafir, un trandafir galben ca acesta... Vi l-am cerut... Dar v-ați făcut că nu mă auziți... Totuși, după ce ați plecat, am găsit trandafirul... Uitat fără îndoială... L-am păstrat...

Ea tot nu spunea nimic. Părea a fi cu gândul în altă parte. El continuă:

— În amintirea acelor ore, nu vă mai gândiți la ceea ce ați aflat acum. Trecutul trebuie să revină în prezent. Nu trebuie să mai fiu cel pe care l-ați văzut noaptea trecută, ci acela de altădată, iar ochii dumneavoastră să mă privească, măcar o clipă, așa cum mă priveau atunci... Vă rog!... Nu mai sunt același?

Ea își ridică ochii, așa cum îi ceruse el, și îl privi. Apoi, fără a spune o vorbă, își puse degetul pe inel pe care el îl purta pe arătător. Arsène Lupin roși. Era inelul lui Georges Devannes. Surâse

— Aveți dreptate. Năravul din fire n-are mântuire. Arsène Lupin nu este și nu poate fi decât Arsène Lupin, iar între dumneavoastră și el nu poate fi vorba nici măcar de o amintire... Vă cer

iertare!... Ar fi trebuit să-mi dau seama că numai și prezența mea alături de dumneavoastră este o impietate...

Se trase lângă balustradă, cu pălăria în mână.

Nelly trecu prin fața lui. Ar fi vrut să o oprească, să o implore. Dar nu avu curajul s-o facă, și o urmări din priviri, ca în ziua aceea îndepărtată când ea trecea pe pasarelă pe cheiul din New York. Tânăra urcă treptele ce duceau la ușă. Silueta sa subțire se profilă încă o clipă printre coloanele de marmură ale vestibulului. Nu o mai văzu. Un nor acoperi soarele. Arsène Lupin privea nemișcat urma micilor pași rămasă pe nisip. Deodată, tresări: pe lada de bambus de care se sprijinise Nelly era trandafirul, trandafirul galben pe care nu îndrăzniise să i-l ceară... Uitat, fără îndoială, și acesta? Dar voit sau din neatenție?

Îl luă în mână cu pasiune. Câteva petale se desprinsera. Le strânse una câte una ca pe niște lucruri sfinte...

Trebuie să plec –își spuse –, nu mai am nimic de făcut aici. Și dacă Herlock Sholmes își bagă nasul în această afacere, treaba ar putea deveni periculoasă.“

În parc nu mai era nimeni. Totuși, lângă pavilionul de la intrare, se afla un grup de jandarmi. Intră în pâlcul de arbuști, escaladă zidul și o apucă, pentru a ajunge la gara cea mai apropiată, pe o cărare care șerpuia pe câmp. Nu mersese nici zece minute că drumul se îngustă, încadrat de două talazuri și cum intră în acest soi de defileu, văzu că cineva venea pe același drum din sens invers.

Era un bărbat de vreo cincizeci de ani, poate, destul de bine făcut, fără barbă și a cărui îmbrăcăminte arăta că este străin. În mână avea un baston, iar pe umăr o geantă.

Se întâlniră. Străinul spuse, cu un accent englezesc abia perceptibil:

— Vă rog să mă scuzați domnule, acesta este drumul spre castel?

— Da, țineți-o drept înainte, domnule, și apoi la stânga, imediat ce ajungeți la capătul zidului. Sunteți așteptat cu nerăbdare.

— ?!...

— Da, prietenul meu Devanne ne-a anunțat vizita dumneavoastră ieri seară.

— Cu atât mai rău pentru domnul Devanne dacă a vorbit prea mult.

— Sunt fericit că sunt primul care vă salută. Herlock Sholmes nu are alt admirator mai mare decât mine.

În vocea sa era o nuanță imperceptibilă de ironie, pe care o regretă imediat, căci Herlock Sholmes îl măsură din cap până în picioare, cu o privire atât de cuprinzătoare și atât de ascuțită, încât Arsène Lupin se gândi că a fost descoperit, prins, înregistrat de această privire mai bine decât fusese vreodată de un aparat de fotografiat.

M-a prins în colimator, își spuse. La ce bun să mă mai prefac în fața unui asemenea om. Dar... m-o fi recunoscut?

Se salutară. Deodată, se auzi zgomot de pași, de copite de cai și zdrăngănit de fiare. Erau jandarmii. Cei doi bărbați trebuiră să se lipească de taluz, în iarba înaltă, pentru a nu fi trântiți la pământ. Jandarmii au tracut dar, pentru că mergeau unul după altul, a durat ceva timp. Lupin gândea:

Totul depinde de această întrebare: m-a recunoscut? Dacă da, sunt multe șanse să profite de ocazie. Problema e dificilă.

După ce ultimul călăreț trecu, Herlock Sholmes se ridică și, fără a spune un cuvânt, începu să se curețe de praf. Cureaua genții i se încurcase în ramurile unui măceș. Arsène Lupin îl ajută să o

desfacă. Se priviră din nou. Și dacă cineva ar fi putut să-i vadă în acel moment, ar fi fost martorul unui spectacol emoționant: prima întâlnire a acestor doi oameni atât de dotați din punct de vedere intelectual, amândoi cu adevărat superiori și destinați în mod fatal - prin aptitudinile lor speciale - să se ciocnească, precum două forțe egale, pe care ordinea lucrurilor le împinge, una către cealaltă, prin spațiu.

Apoi, englezul spuse:

— Vă mulțumesc, domnule!

— Cu plăcere! răspunse Lupin.

Se despărțiră. Lupin se îndreptă spre gară, Herlock Sholmes spre castel.

Judecătorul de instrucție și procurorul plecaseră, nedescoperind nimic, iar Herlock Sholmes era așteptat cu o mare curiozitate și nerăbdare justificate de marea sa reputație. Dar el produse o oarecare decepție prin înfățișarea sa de burghez, care era atât de deosebită de aceea pe care și-o închipuiau cu toții. Nu avea nimic din eroul de roman, din personajul enigmatic și diabolic pe care îl evocă în mintea noastră ideea de Herlock Sholmes. Cu toate acestea, Devanne strigă plin de exuberanță:

— În sfârșit, maestre, ați sosit! Ce fericire! De când nutream speranța să... Aproape că mă simt fericit de ceea ce s-a întâmplat, deoarece astfel am plăcerea să vă cunosc. Dar, apropo, cu ce ați venit?

— Cu trenul.

— Ce păcat! Eu v-am trimis mașina la debarcader.

— O sosire oficială, nu-i așa? Cu surle și trâmbițe. Excelent mijloc pentru a-mi ușura misiunea, mormăi englezul.

Acest ton puțin încurajator îl descumpăni pe Devanne, care, încercând să glumească, reluă:

— Treaba este, din fericire, mult mai ușoară decât v-am spus în scrisoare.

— Cum așa?

— Pentru că furtul s-a produs azi-noapte.

— Dacă nu mi-ați fi anunțat vizita, domnul meu, probabil că nu s-ar fi produs azi-noapte.

— Dar când?

— Mâine sau în altă zi.

— Și în acest caz?

— Lupin ar fi fost prins în capcană.

— Și mobilele mele?

— Nu ar fi fost furate.

— Mobilele mele sunt aici.

— Cum, aici?

— Au fost aduse înapoi la ora trei.

— De către Lupin?

— De două căruțe ale armatei.

Herlock Sholmes își trase nervos pălăria pe cap și își aranjă geanta pe umăr. Dar Devanne îl opri:

— Ce faceți?

— Plec.

— De ce?

— Mobilele dumneavoastră sunt la locul lor, Arsène Lupin este departe, rolul meu s-a terminat.

— Dar am absolută nevoie de ajutorul dumneavoastră, domnule dragă. Ceea ce s-a petrecut ieri se poate întâmpla din nou mâine, din moment ce nu cunoaștem ceea ce este cel mai important: cum a intrat Arsène Lupin, cum a ieșit și de ce câteva ore mai târziu a restituit întreaga pradă,

— Ah, nu cunoașteți...

Ideea existenței unui secret care trebuia descoperit îl mai calmă pe Herlock Sholmes.

— Bine, fie, să începem cercetările. Dar repede și, pe cât posibil, să nu fim deranjați de cineva.

Aceste ultime cuvinte se adresau în mod clar asistenței. Devanne înțelese și îl conduse pe englez în salon. Pe un ton sec, cu fraze care păreau pregătite dinainte, și cu câtă parcimonie, Sholmes îl întreabă despre seara trecută, despre invitați, despre obișnuții castelului. Apoi, examinează cele două exemplare ale Cronicii, compară schițele pasajului subteran și îl puse să repete citatele descoperite de abatele Gélis. Apoi întreabă:

— Ieri a fost prima oară când ați vorbit despre aceste două citate?

— Da.

— Nu i le-ați spus niciodată domnului Horace Vermont?

— Niciodată.

— Bine. Chemați mașina! Într-o oră plec.

— Într-o oră!

— Lui Arsène Lupin nu i-a trebuit mai mult pentru a rezolva problema pe care i-ați pus-o.

— Eu... i-am pus-o?!...

— Ei, da, Arsène Lupin și Horace Vermont sunt unul și același.

— Bănuiam eu... Ah, banditul!

— Așadar, aseară, pe la ora zece, dumneavoastră i-ați dat lui Lupin elementul care îi lipsea și pe care îl căuta de săptămâni întregi. Și, în cursul nopții, Lupin a avut timpul necesar să înțeleagă, să-și adune banda și să vă prade. Am pretenția să fiu la fel de expeditiv ca el.

Se plimbă dintr-un capăt în altul al camerei, reflectând, apoi se așeză, își încrucișă picioarele lungi și închise ochii.

Devanne așteptă, destul de încurcat, întrebându-se:

Doarme? Se gândește?

Totuși, ieși din încăpere pentru a da ordine servitorilor.

Când se întoarse, îl văzu la baza scării ce ducea la galerie, în genunchi, cercetând cu atenție covorul.

— Ce e?

— Priviți... aici... pete de ceară...

— Da, da, într-adevăr. Si foarte proaspete

— Da, da, într-adevăr... și foarte proaspete...

— Puteți vedea că se găsesc și în partea de sus a scării și în număr mai mare în jurul acestei vitrine, pe care Arsène Lupin a spart-o pentru a lua bibelourile și a le pune pe acest fotoliu.

— Deci, ce concluzie trageți?

— Niciuna. Toate acestea explică fără niciun dubiu readucerea mobilei. Însă acesta este un aspect al problemei pe care nu am timp să-l abordez. Principalul este traseul pasajului subteran.

— Sperați, totuși...

— Nu sper, știu. Există, nu-i așa, o capelă la două sau trei sute de metri de castel?

— Da, o capelă în ruină, în care se află mormântul ducelui Rollon.

— Spuneți-i șoferului dumneavoastră să ne aștepte lângă acea capelă.

— Șoferul nu s-a întors încă... Voi fi anunțat când vine... Dar, după câte înțeleg, credeți că pasajul duce la capelă. Pe ce vă bazați...

Herlock Sholmes îl întrerupse:

— O să vă rog, domnule, să-mi dați o scară și o lanternă!

— Ah, aveți nevoie de o lanternă și o scară?

Devanne, cam nedumerit, sună. Cele două obiecte fură aduse.

Ordinele se succedă atunci cu rigoarea și precizia comenzilor militare.

— Rezemați scara de bibliotecă, în stânga cuvântului Thibermesnil...

Devanne puse scara în picioare și englezul continuă:

— Mai la stânga... La dreapta... Stop! Urcați-vă... Bine... Toate literele acestui cuvânt sunt în relief, nu-i așa?

— Da.

— Sa ne ocupăm de litera H. Se răsuțește într-o parte sau în alta?

Devanne prinse litera H și exclamă:

— Da, se răsuțește! Spre dreapta, un sfert de cerc! Cine v-a spus?...

Fără a răspunde, Herlock Sholmes continuă:

— Puteți, de acolo de unde sunteți, să ajungeti la litera R? Da... Mișcați-o de mai multe ori, așa cum ați face cu un zăvor închizându-l și deschizându-l.

Devanne mișcă litera R. Spre marea lui mirare, se produse o declanșare interioară.

— Perfect, spuse Herlock Sholmes. Nu ne mai rămâne decât să punem scara în cealaltă parte, adică la sfârșitul cuvântului Thibermesnil... Bine... Și acum, dacă nu m-am înșelat, dacă lucrurile merg așa cum trebuie să meargă, litera L se va deschide precum ferăstruica unui ghișeu.

Cu o anume solemnitate, Devanne apăsă pe litera L. Aceasta se deschise, însă Devanne se prăvăli de pe scară, căci întreaga parte de bibliotecă cuprinsă între prima și ultima literă se răsuci în jurul axei sale și dădu la iveală deschiderea subteranei.

Herlock Sholmes spuse pe un ton flegmatic:

— Sunteți cumva rănit?

— Nu, nu,- spuse Devanne, ridicându-se - nu sunt rănit, dar sunt tare uimit... Litere care se mișcă... Pasajul ăsta...

— Ei și? Păi, nu este exact ca în citatul lui Sully?

— Cum așa?

— Așa. H (*hache* = topor – fr. n.r.) se răsuțește, R (*air* = aer – fr. n.r.) freamătă și L (*aile* = aripă – fr. n.r.) se deschide... și astfel a putut Henric al IV-lea să o primească pe domnișoara de Tancarville, la o oră târzie din noapte.

— Dar în cazul lui Ludovic al XVI-lea?, întrebă Devanne, stupefiat.

— Ludovic al XVI-lea se pricepea foarte bine la fierărie și lăcătușerie. Am citit un „Tratat de broaște și combinații”, de Rare se spune că l-a scris chiar el. După ce a fost la Thibermesnil, regele a

— Aha, încep să înțeleg acum!... Dar dacă îmi explic cum se poate ieși din această încăpere, nu realizez cum a putut intra Lupin. Căci, vedeți dumneavoastră, el venea din afară.

Herlock Sholmes aprinse lanterna și înaintă câțiva pași în pasaj.

— Uitați-vă, întregul mecanism este aici la vedere, ca roțițele dintr-un orologiu, iar toate literele sunt în ordine inversă. Lupin nu a trebuit decât să le miște de aici.

— Aveți vreo dovadă?

— Dovadă? Vedeți această pată de ulei? Lupin a prevăzut chiar și faptul că angrenajul va trebui uns, spuse Herlock Sholmes, nu fără admirație.

— Atunci, înseamnă că el cunoaștea și cealaltă ieșire.

— Desigur. Așa cum o cunosc și eu, de altfel. Urmați-mă.

— În pasajul subteran?

— Ce, vă este frică?

— Nu, dar sunteți sigur că nu ne rătăcim?

— Pot merge și cu ochii închiși.

Coborâra mai întâi douăsprezece trepte, apoi alte douăsprezece și încă de două ori câte douăsprezece. După aceea o luara pe un coridor ai cărui pereți arătau că au fost restaurați în nenumărate rânduri, succesiv, și din care, în unele locuri, ieșeau picături de apă. Pământul de pe jos era umed.

— Trecem pe sub lac, remarcă Devanne, cam temător.

Culoarul ajungea la o scară cu douăsprezece trepte, pe care le urcâră cu greutate, și ajunseră într-o scobitură tăiată în piatră. Drumul se oprea aici.

— Drace, spuse Herlock Sholmes cu glas scăzut, numai pereți goi și asta nu-i prea bine.

— Să ne întoarcem, spuse Devanne, căci, la urma-urmei, nu văd nevoia de a ști mai mult. M-am edificat.

Dar, ridicându-și privirea, englezul respiră ușurat; deasupra lor se găsea același mecanism ca la intrare. Nu avu altceva de făcut decât să miște cele trei litere. Un bloc de granit se puse în mișcare. De partea cealaltă se afla piatra funerară a ducelui Rollon, pe care erau gravate în relief douăsprezece litere: Thibermesnil. Se aflau în micuța capelă în ruine despre care vorbise englezul.

— Și se ajunge la Dumnezeu, adică la capelă, spuse el, repetând sfârșitul citatului.

— E posibil - izbucni Devanne uimit de perspicacitatea și vivacitatea lui Herlock Sholmes -, e posibil ca această simplă indicație să vă fi fost suficientă?

— Eh, zise englezul, era chiar inutilă. Pe exemplarul de la Biblioteca Națională, linia se termină în stânga - după cum știți și dumneavoastră - cu un cerc, iar la dreapta - ceea ce nu știți - cu

o cruce mică. Atât de ștersă, încât nu poate fi distinsă decât cu ajutorul unei lupe. Această cruce desemnează, în mod evident, capela în care ne aflăm.

Lui Devanne, sărmanul, nu-i venea să-și creadă urechilor.

— E nemaipomenit, miraculos și totuși de o simplitate copilărească! Cum de nimeni nu a descoperit niciodată acest mister?

— Pentru că nimeni nu a pus niciodată cap la cap cele trei sau patru elemente necesare, adică cele două cărți și citatele. Nimeni în afară de Arsène Lupin și de mine.

— Dar și eu, obiectă Devanne, și abatele Gélis... Știam și noi cât știați și dumneavoastră. Dar, totuși...

Sholmes surâse.

— ... Domnule Devanne, nu toată lumea are capacitatea de a descifra enigme.

— Eu mă chinui de zece ani să descopăr misterul. Iar dumneavoastră, în zece minute...

— Eh, obișnuința...

Ieșiră din capelă și englezul spuse mirat ;

— Ia te uită, un automobil care așteaptă!

— Dar e mașina mea!

— A dumneavoastră? Credeam că șoferul nu s-a întors.

— Da, așa este... și mă întreb...

Merseră până la mașină și Devanne îl întrebă pe șofer:

— Eduard, cine ți-a spus să vii aici?

— Domnul Vermont, răspunse acesta.

— Domnul Vermont? Deci te-ai întâlnit cu el?

— Da, lângă gară și mi-a spus să vin la capelă.

— Să vii la capelă! Dar de ce?

— Pentru a-l aștepta pe domnul... și pe prietenul domnului...

Devanne și Herlock Sholmes se uitară unul la celălalt. Devanne spuse:

— Lupin a înțeles că enigma va fi pentru dumneavoastră o nimică toată. Omagiul este delicat.

Un surâs de mulțumire apărură pe fața detectivului.

Omagiul îi plăcea. Spuse, dând din cap:

— E un om adevărat. De altfel, decum l-am văzut, mi-am dat seama de asta.

— L-ați văzut?

— Da, ne-am întâlnit puțin mai devreme.

— Și știați că este Horace Vermont, adică, vreau să spun, Arsène Lupin?

— Nu, dar nu mi-a trebuit mult timp pentru a-mi da seama că este el... După o anumită ironie pe care mi-a adresat-o.

— Și l-ați lăsat să scape?

— Da, pe legea mea... Și totuși, puteam să-l prind... O trupă de jandarmi a trecut pe lângă noi.

— Pentru numele lui Dumnezeu, dar era o ocazie de care trebuia să profitați...

— ... Ba nu, domnule, spuse englezul cu mândrie în glas, când este vorba despre un adeversar de talia lui Arsène Lupin, Herlock Sholmes nu profită de ocazii, ci le creează chiar el.

Se făcuse târziu și, din moment ce Arsène Lupin făcuse dovada unei atracții fermecătoare trimițând mașina, trebuia profitat fără întârziere de acest lucru. Devanne și Herlock Sholmes se instalară pe bancheta din spate a confortabilei limuzine. Eduard porni motorul și demară. Prin fața ochilor defilau câmpii și pâlcuri de copaci. Deodată privirea lui Devanne fu atrasă de un pachetel aflat pe banchetă,

— Ia te uită, ce-o fi asta? Un pachet! Dar pentru cine? E pentru dumneavoastră.

— Pentru mine?

— Citiți ce scrie pe el:

—

„Pentru domnul Herlock Sholmes, din partea lui Arsène Lupin“.

Englezul luă pachetul, îl dezlegă și desfăcu cele două foi de hârtie cu care fusese învelit. Era un ceas.

— Ah! spuse el, gesticulând iritat.

— Un ceas, se miră Devanne, nu cumva?...

Englezul nu răspunse.

— Cum, e ceasul dumneavoastră! Arsène Lupin vă înapoiază ceasul! Dar dacă vi-l înapoiază, înseamnă că mai întâi vi l-a luat... V-a furat ceasul! Ah, asta-i bună, ceasul lui Herlock Sholmes subtilizat de Arsène Lupin! Doamne-Dumnezeule, ce interesant! Vă rog să mă scuzați, dar nu mă pot abține!

Și după ce râse pe săturate, spuse cu convingere:

— Da, într-adevăr, e un om deosebit!

Englezul tăcea mîlc. Până în Dieppe, nu mai spuse nici măcar un cuvânt, rămânând cu ochii pironiți asupra peisajului ce se derula. Tăcerea lui era teribilă. Era imposibil să-i citești gândurile. O tăcere mai violentă decât dușmănia cea mai puternică. La debarcader spuse simplu, de această dată fără mînie, dar pe un ton în care se simțea întreaga voință și energie a personajului.

— Da, este un om deosebit, un om pe umărul căruia voi avea plăcerea să pun aceeași mîină pe care v-o întind, domnule Devanne. Și, vedeți dumneavoastră, am convingerea că Arsène Lupin și Herlock Sholmes se vor reîntîlni într-o bună zi... Da, lumea este prea mică pentru ca ei să nu se reîntîlnească... Și în acea zi...

- SFÂRȘIT -

Urmează de același autor:

Arsène Lupin versus Herlock Sholmes

Redacția:

Dacă ți-a plăcut cartea, nu te costă nimic s-o recomanzi rudelor, prietenilor și cunoscuților tăi. În acest fel, ne consolidăm și noi ideea de a oferi cititorilor noștri fideli literatură de calitate și mai ales GRATUITĂ. Spune-le să ne caute pe www.editura-national.ro și poate că îți vor mulțumi la un moment dat.

- Ești tânăr și neliniștit? Cu toate astea te cuprinde o nostalgie inexplicabilă atunci când bunica sau bunicul îți povestește despre cărțile citite de ei? N-ai vrea să afli și tu ce-au citit, bucurându-se de lectură mai mult decât tine acum?

~~Ești un matur plin de griji și de nevoi, marcat de stresul cotidian de care nu știi cum să scapi, dar îți mai aduci aminte de puținele cărți la care aveai acces până nu demult? Ce-ar fi să le reevaluezi încă, în cel mai facil mod cu putință?! Să s-a sugereze copănitului s-o facă.~~

- Ești un bunic nostalgic care, deși a iubit cartea – poate a și colecționat-o –, nu mai are încredere că și urmașii lui se vor bucura de lecturile tale? De ce nu îi faci un cadou de neprețuit nepotului, pe care s-ar putea să nu-l uite toată viața. Cum, de altfel, nu te va uita nici pe tine.

La gratis de pe site-ul nostru cărțile pe care le dorești și citește-le! Dacă ti-au plăcut dă-ne un like, poate le și tipărim la un moment dat, dacă există solicitări. Acum, poate că ție nu-ți trebuie. Dar dacă le vor trebui copiilor, nepoților sau strănepoților tăi, la asta te-ai gândit?! Poți să bagi mâna-n foc că n-ar fi cândva fericiți să le citească, așa cum ai fost și tu?

Dar, până la urmă, tu de ce să nu scrii un roman sau un volum de poezii? Nu trebuie decât s ă vrei asta, iar noi îți întindem o mână de ajutor. Intră în secțiunea EDITURA DEBUTANȚILOR a site-ului nostru, vezi cum stă treaba și ce ai de făcut! Din nou îți spunem: NU TE COSTĂ NIMIC să fii prietenul nostru, ci dimpotrivă. Ne poți scrie și pe e-mail-ul: dan@editura-national.ro, ca să ne cunoaștem mai bine.

Intră în Clubul NAȚIONAL!